

Europeiska gemenskapernas officiella tidning

ISSN 1024-3046

C 341

42:a årgången

29 november 1999

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning	Sida
	I <i>Meddelanden</i>	
	Europaparlamentet	
	<i>Skriftliga frågor med svar</i>	
(1999/C 341/001)	E-0739/98 från Klaus Lukas till kommissionen Angående: Diskriminering av företag som inte är medlemmar av ABTA (kompletterande svar)	1
(1999/C 341/002)	E-3084/98 från Honório Novo till kommissionen Angående: Lån från Europeiska investeringsbanken (EIB) till SONAE Investimentos SGPS SA	2
(1999/C 341/003)	E-3130/98 från Graham Watson till kommissionen Angående: Tillstånd för användning av läkemedel på djur (kompletterande svar)	3
(1999/C 341/004)	E-3349/98 från Gianni Tamino till kommissionen Angående: Läkemedlet Viagra (kompletterande svar)	3
(1999/C 341/005)	E-3393/98 från Jyrki Otila till kommissionen Angående: Bestämmelserna om arbetstiden inom landsvägstransportsektorn inom EU	4
(1999/C 341/006)	E-3420/98 från Amedeo Amadeo till kommissionen Angående: Kabinpersonal inom civil luftfart	5
(1999/C 341/007)	E-3446/98 från Amedeo Amadeo till kommissionen Angående: Personal på civila flygplan	5
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3420/98 och E-3446/98	5
(1999/C 341/008)	E-3472/98 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Fastställande av den yttre gränsen för Argentinas exklusiva ekonomiska zon	6
(1999/C 341/009)	E-3490/98 från Luigi Moretti till kommissionen Angående: Förekomst av uran i byggcement	6
(1999/C 341/010)	E-3526/98 från Amedeo Amadeo till kommissionen Angående: Reform av den gemensamma organisationen av marknaden/den gemensamma jordbrukspolitiken (Agenda 2000)	7

SV

Pris: 29,50 EUR

(fortsättning på nästa sida)

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(1999/C 341/011)	E-3570/98 från W.G. van Velzen till kommissionen Angående: Hanteringen av datorproblem som kan uppstå i samband med år 2000 — Kärnkraftsindustrin	8
(1999/C 341/012)	E-3582/98 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Förbud mot att använda antibiotika i djurfoder	10
(1999/C 341/013)	E-3662/98 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Datafel vid millennieskiftet	10
(1999/C 341/014)	E-3764/98 från Eva Kjer Hansen till kommissionen Angående: Direkta utbetalningar till jordbrukare	11
(1999/C 341/015)	P-3790/98 från Concepció Ferrer till kommissionen Angående: Program och projekt för små och medelstora företag samt turism i Katalonien (kompletterande svar) . .	12
(1999/C 341/016)	E-3812/98 från Concepció Ferrer till kommissionen Angående: Program och projekt beträffande telekommunikation, informationsteknik och audiovisuell teknik i Katalonien (kompletterande svar)	12
(1999/C 341/017)	E-3813/98 från Concepció Ferrer till kommissionen Angående: Program och projekt beträffande transport i Katalonien (kompletterande svar)	12
(1999/C 341/018)	E-3816/98 från Concepció Ferrer till kommissionen Angående: Program och projekt beträffande kultur, utbildning och ungdomsverksamhet i Katalonien (kompletterande svar)	13
(1999/C 341/019)	E-3817/98 från Concepció Ferrer till kommissionen Angående: Program och projekt beträffande industri och energi i Katalonien (kompletterande svar)	13
(1999/C 341/020)	E-3818/98 från Concepció Ferrer till kommissionen Angående: Program och projekt beträffande miljö i Katalonien (kompletterande svar)	14
(1999/C 341/021)	E-3820/98 från Concepció Ferrer till kommissionen Angående: Program och projekt beträffande regionalpolitik i Katalonien (kompletterande svar)	14
(1999/C 341/022)	E-3822/98 från Concepció Ferrer till kommissionen Angående: Subventioner till sektorn för indiskt läder (kompletterande svar)	14
(1999/C 341/023)	E-3824/98 från Outi Ojala till kommissionen Angående: Diplomaters rätt att köpa skattefria produkter	15
(1999/C 341/024)	E-3847/98 från Manuel Escolá Hernando till kommissionen Angående: Förbindelser mellan höghastighetslinjen Madrid-Zaragoza och flygplatsen i Zaragoza	15
(1999/C 341/025)	E-3853/98 från James Nicholson till kommissionen Angående: Avskaffande av försäljning av tullfria varor	16
(1999/C 341/026)	E-3861/98 från Clive Needle till kommissionen Angående: Registrerade lastfordon	17
(1999/C 341/027)	E-3872/98 från John McCartin till kommissionen Angående: Förbud mot antibiotika i djurfoder	17
(1999/C 341/028)	E-3898/98 från Hiltrud Breyer till kommissionen Angående: Etnisk bomb	18
(1999/C 341/029)	E-3917/98 från Graham Mather till kommissionen Angående: Ekofin-rådets möte den 1 december 1998	18
(1999/C 341/030)	E-3925/98 från Nikitas Kaklamanis till kommissionen Angående: En hög EU-tjänstemans uttalanden om Cyperns EU-inträde	19
(1999/C 341/031)	E-3926/98 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Angående: Reklam med EU-stöd för den grekiska regeringens utbildningspolitik	20
(1999/C 341/032)	E-3929/98 från Graham Mather till kommissionen Angående: Uppförandekodex för företagsbeskattning — kommissionsledamot Montis redogörelse inför Europaparlamentet den 7 december 1998	21

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(1999/C 341/033)	E-3930/98 från Graham Mather till kommissionen Angående: Gränsvärden för avgasutsläpp från motorcyklar	21
(1999/C 341/034)	E-3944/98 från Anita Pollack till kommissionen Angående: Lokala projekt inom ramen för Agenda 21 Lokala projekt inom ramen för Agenda 21	22
(1999/C 341/035)	E-3946/98 från Anita Pollack till kommissionen Angående: Hållbart fiske	22
(1999/C 341/036)	E-3965/98 från John Iversen till kommissionen Angående: Zoonosdirektivet	23
(1999/C 341/037)	E-3976/98 från W.G. van Velzen till kommissionen Angående: Lagring av kärnavfall från kärnreaktor i Petten (Nederländerna)	23
(1999/C 341/038)	E-3983/98 från Jesús Cabezón Alonso till kommissionen Angående: Stöd till bolaget SNIACE (Spanien)	24
(1999/C 341/039)	E-3987/98 från Raimo Ilaskivi till kommissionen Angående: Förtroende i förbindelserna mellan kommissionen och parlamentet	25
(1999/C 341/040)	E-4007/98 från Frank Vanhecke till kommissionen Angående: Uteblivna tulltakter i Antwerpens hamn	26
(1999/C 341/041)	E-4021/98 från Johanna Boogerd-Quaak till kommissionen Angående: Skattefria inköp för ledamöterna av kommissionen och tjänstemännen vid de europeiska institutionerna	26
(1999/C 341/042)	E-4041/98 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Transeuropeiska transportnät – Via Egnatia – vertikala axlar	27
(1999/C 341/043)	E-4047/98 från Ian White till kommissionen Angående: Otillbörlig användning av faktor VIII-blodprodukter i Frankrike	28
(1999/C 341/044)	E-4049/98 från Eolo Parodi och Guido Viceconte till kommissionen Angående: Reklam för och ingredienser i bredbara olivoljebaserade fettprodukter	29
(1999/C 341/045)	E-4051/98 från Eolo Parodi och Guido Viceconte till kommissionen Angående: Italiensk lagstiftning om beskattning av italienska medborgare som är bosatta utomlands	30
(1999/C 341/046)	E-4052/98 från Eolo Parodi och Guido Viceconte till kommissionen Angående: Gemenskapsåtgärder för närsjöfart	30
(1999/C 341/047)	E-4059/98 från Anita Pollack till kommissionen Angående: Hälsoeffekter av obekväma sittplatser på långflygningar	31
(1999/C 341/048)	E-4060/98 från Anita Pollack till kommissionen Angående: Bioteknikföretag	32
(1999/C 341/049)	E-4062/98 från Graham Mather till kommissionen Angående: 1992 års direktiv om bevarande av livsmiljöer – att utse områden till särskilda bevarandeområden . . .	33
(1999/C 341/050)	E-4063/98 från Jaime Valdivielso de Cué till kommissionen Angående: Meddelanden	34
(1999/C 341/051)	E-4075/98 från Werner Langen till kommissionen Angående: EU-stöd till Rheinland-Pfalz 1994-1998 (kompletterande svar)	35
(1999/C 341/052)	E-4098/98 från John McCartin till kommissionen Angående: Nationella skatteeftergifter	35
(1999/C 341/053)	E-4108/98 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Åtgärderna inom det operativa programmet "Järnväg" i Grekland	36
(1999/C 341/054)	E-0031/99 från Nikitas Kaklamanis till kommissionen Angående: Särskilt stöd till de amerikanska bönderna från den amerikanska regeringen	37
(1999/C 341/055)	E-0037/99 från Cristiana Muscardini till kommissionen Angående: Kattskinn "i undervisningssyfte"	38

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(1999/C 341/056)	P-0051/99 från Ursula Stenzel till kommissionen Angående: Leonardo och Cresson	38
(1999/C 341/057)	E-0054/99 från Barbara Weiler till kommissionen Angående: Angående: EU:s teknikförmedlingscenter (Innovation Relay Center)	39
(1999/C 341/058)	E-0057/99 från Luciano Vecchi till kommissionen Angående: Tilldelning av samlade bidrag (block-grants) för 1999 till icke-statliga organisationer som arbetar på utvecklingsområdet	40
(1999/C 341/059)	E-0058/99 från Lucio Manisco till kommissionen Angående: Disciplinära åtgärder	41
(1999/C 341/060)	E-0060/99 från Paul Rübig till kommissionen Angående: Traditionella mättenheter för drycker	42
(1999/C 341/061)	E-0065/99 från Carlos Robles Piquer till kommissionen Angående: Val i Centralafrikanska republiken	43
(1999/C 341/062)	E-0066/99 från Carlos Robles Piquer till kommissionen Angående: Dagsläget för projektet med europeiska järnvägskorridorer	43
(1999/C 341/063)	E-0067/99 från Esko Seppänen till kommissionen Angående: EU:s arbetstidsdirektiv	44
(1999/C 341/064)	E-0070/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Diskriminering av EU-medborgare inom forskning i Förenade kungariket	45
(1999/C 341/065)	E-0071/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: EU-bidrag och föreningar som försummar att betala hyra	46
(1999/C 341/066)	E-0078/99 från Graham Mather till kommissionen Angående: Direktiv 95/29/EG om skydd av djur vid transport	46
(1999/C 341/067)	E-0080/99 från Susan Waddington till kommissionen Angående: Reglering av underhållningstelefontjänster för vuxna	47
(1999/C 341/068)	E-0085/99 från Anita Pollack till kommissionen Angående: Förpackningsdirektivet	48
(1999/C 341/069)	E-0099/99 från Honório Novo till kommissionen Angående: Export av norsk torsk – utfärdande av EUR 1-certifikat	48
(1999/C 341/070)	P-0100/99 från Nikitas Kaklamanis till kommissionen Angående: Anställande av tjänstemän vid Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen i Turin	49
(1999/C 341/071)	E-0102/99 från Robin Teverson till kommissionen Angående: Femte ramprogrammet och geotermisk energi	50
(1999/C 341/072)	E-0106/99 från Sirkka-Liisa Anttila till kommissionen Angående: EU:s djurskyddskrav som villkor för import från icke-medlemsstater	51
(1999/C 341/073)	E-0108/99 från Cristiana Muscardini till kommissionen Angående: Döda djur på grund av förgiftad föda	52
(1999/C 341/074)	E-0110/99 från Florus Wijsenbeek till kommissionen Angående: Diskriminering av åkare av annan nationalitet i Frankrike	53
(1999/C 341/075)	E-0114/99 från Gerhard Schmid till kommissionen Angående: Uppgifter om behov av sjukhusvård för barn	53
(1999/C 341/076)	P-0115/99 från Robert Evans till kommissionen Angående: Pensioner	54
(1999/C 341/077)	E-0121/99 från Patricia McKenna till kommissionen Angående: Bekämpning av problemet med avfallshantering	55
(1999/C 341/078)	E-0122/99 från Patricia McKenna till kommissionen Angående: Minskad användning av pesticider och biocider i Europeiska unionen	55

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(1999/C 341/079)	E-0133/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Tredje land och reglerna för fiske i Medelhavet	57
(1999/C 341/080)	E-0138/99 från Antoinette Spaak till kommissionen Angående: Fri rörlighet för personer – begravning	57
(1999/C 341/081)	P-0153/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Det nationella blodgivningscentret i Grekland (kompletterande svar)	58
(1999/C 341/082)	E-0155/99 från Caroline Jackson till kommissionen Angående: Röd ekorre och warfarin	58
(1999/C 341/083)	E-0161/99 från Antonios Trakatellis till kommissionen Angående: Lagstridig praxis inom Grekiska jordbruksbanken	59
(1999/C 341/084)	E-0169/99 från Jaime Valdivielso de Cué till kommissionen Angående: Handel	60
(1999/C 341/085)	E-0173/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Försenade utbetalningar av stöd till företag i missgynnade stadsdelar	60
(1999/C 341/086)	E-0176/99 från José Torres Couto till kommissionen Angående: Angrepp mot portugisiska journalisters tryckfrihet i Angola	61
(1999/C 341/087)	E-0181/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Avbrott i det finansiella stödet till Det heliga berget (Athos)	61
(1999/C 341/088)	E-0182/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Fortsatt kränkning av Seveso-direktiven och direktiv 91/271 i området kring Eleusinska slätten	62
(1999/C 341/089)	E-0185/99 från Carlos Carnero González till kommissionen Angående: Undersökning av det avtal om sysselsättningens stabilitet och kvalitet som den regionala autonomin Madrid (Spanien) ingick 1997 med fackförbunden Comisiones Obreras (CCOO) och Unión General de Trabajadores (UGT)	64
(1999/C 341/090)	E-0189/99 från Angela Sierra González till kommissionen Angående: Allvarliga skador som orsakats av stormen på Kanarieöarna	65
(1999/C 341/091)	E-0191/99 från Irene Soltwedel-Schäfer till kommissionen Angående: Dödsfall på grund av den nya varianten av Creutzfeld-Jakobs sjukdom (nvCJD) och antalet fall av nvCJD som hittills diagnostiserats i Storbritannien	65
(1999/C 341/092)	E-0194/99 från Freddy Blak till kommissionen Angående: OS och korruption	66
(1999/C 341/093)	E-0195/99 från Christof Tannert till kommissionen Angående: EU-program i Namibia	67
(1999/C 341/094)	E-0208/99 från Armelle Guinebertière till kommissionen Angående: Stöd till färaveln	68
(1999/C 341/095)	E-0216/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Avfallshantering på Eleusinska slätten – brott mot direktiv 91/156 och direktiv 75/442	69
(1999/C 341/096)	E-0235/99 från Antonio Tajani till kommissionen Angående: Tilldelning av kontrakt på flygplatsen Leonardo da Vinci – Rom (kompletterande svar)	70
(1999/C 341/097)	E-0242/99 från Ulf Holm till kommissionen Angående: CE-märket vilsleder konsumenterna	70
(1999/C 341/098)	E-0243/99 från Ulf Holm till kommissionen Angående: Kampen mot hiv/aids	71
(1999/C 341/099)	E-0252/99 från Laura González Álvarez till kommissionen Angående: Skiffvarphögar i San Pedro de Trones (Castilla och León – Spanien)	72
(1999/C 341/100)	E-0253/99 från Riccardo Nencini till kommissionen Angående: Uppsägning av de anställda vid företaget Nuovo Pignone (Florens)	73
(1999/C 341/101)	P-0256/99 från Manuel Porto till kommissionen Angående: Överträdelse av konkurrensregler med avseende på förbränning i Portugal	74

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(1999/C 341/102)	P-0260/99 från Maartje van Putten till kommissionen Angående: Genomförande av CITES-bestämmelser i Grekland	75
(1999/C 341/103)	P-0261/99 från Luciano Vecchi till kommissionen Angående: Offentliggörande av nationella vägledande program och upphandling inom ramen för Lomékonventionen	75
(1999/C 341/104)	E-0264/99 från Jesús Cabezón Alonso till kommissionen Angående: Stadsstöd till spanska elföretag	76
(1999/C 341/105)	E-0265/99 från Jesús Cabezón Alonso till kommissionen Angående: Stöd till skeppsvarven	77
(1999/C 341/106)	E-0270/99 från Nikitas Kaklamanis till kommissionen Angående: Brist på insyn vid Cedefop	78
(1999/C 341/107)	E-0271/99 från Manuel Escolá Hernando till kommissionen Angående: Överföring av vattenresurser och stöd från sammanhållningsfonden	78
(1999/C 341/108)	E-0272/99 från Manuel Escolá Hernando till kommissionen Angående: Överföring av vattenresurser och stöd från sammanhållningsfonden	79
(1999/C 341/109)	E-0273/99 från Manuel Escolá Hernando till kommissionen Angående: Överföring av vatten från Ebro och stöd från sammanhållningsfonden	79
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0271/99, E-0272/99 och E-0273/99	79
(1999/C 341/110)	E-0275/99 från Riccardo Nencini till kommissionen Angående: Situationen för kvinnor med barn i de italienska fängelserna	80
(1999/C 341/111)	E-0278/99 från Riccardo Nencini till kommissionen Angående: Stöd till vinodlare som drabbats av en omfattande hagelskur i Massa, Carrara och Montignoso (Toscana)	81
(1999/C 341/112)	E-0279/99 från Riccardo Nencini till kommissionen Angående: Administrativa sanktioner inom skatteområdet	82
(1999/C 341/113)	E-0280/99 från Riccardo Nencini till kommissionen Angående: Ponte Vecchio (Florens)	82
(1999/C 341/114)	E-0282/99 från Riccardo Nencini till kommissionen Angående: Beklaglig situation ur miljö- och hälsosynvinkel i stadsdelen Tamburi (Taranto)	83
(1999/C 341/115)	E-0284/99 från Iriini Lambraki till kommissionen Angående: Kvoter för tobakssorten Katerini	84
(1999/C 341/116)	E-0296/99 från Mihail Papayannakis till kommissionen Angående: Spannmålsbaserade livsmedel och barnmat för spädbarn och småbarn	84
(1999/C 341/117)	E-0297/99 från Mihail Papayannakis till kommissionen Angående: Livsmedel som används för "särskilda näringsändamål"	84
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0296/99 och E-0297/99	85
(1999/C 341/118)	E-0299/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Reglering av fisket i sydvästra Atlanten	85
(1999/C 341/119)	E-0300/99 från Cristiana Muscardini till kommissionen Angående: Stöd till grisuppfödare	86
(1999/C 341/120)	E-0301/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: De kompletterande bestämmelserna till den franska lagen 97-1051 av den 18 november om havsfiske och vattenbruk och dessa bestämmelsers förenlighet med gemenskapslagstiftningen	87
(1999/C 341/121)	E-0302/99 från Carlos Robles Piquer till kommissionen Angående: Uppmuntran till gränsöverskridande samarbete mellan företag inom sektorn för förnybara energikällor	87
(1999/C 341/122)	E-0306/99 från David Bowe till kommissionen Angående: Radioaktivt avfall	88

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(1999/C 341/123)	E-0307/99 från David Bowe till kommissionen Angående: Radioaktivt avfall	88
(1999/C 341/124)	E-0308/99 från David Bowe till kommissionen Angående: Radioaktivt avfall	88
(1999/C 341/125)	E-0309/99 från David Bowe till kommissionen Angående: Radioaktivt avfall	88
(1999/C 341/126)	E-0310/99 från David Bowe till kommissionen Angående: Radioaktivt avfall	89
(1999/C 341/127)	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0306/99, E-0307/99, E-0308/99, E-0309/99 och E-0310/99	89
(1999/C 341/127)	P-0311/99 från Eolo Parodi till kommissionen Angående: Motorvägen "Edinburgh – Palermo" och slutförandet av A12	90
(1999/C 341/128)	E-0312/99 från Klaus Lukas till kommissionen Angående: Europeiska stiftelsen för yrkesutbildning och försvunna EU-medel – fortsättning	91
(1999/C 341/129)	E-0319/99 från John McCartin till kommissionen Angående: Import av nöt- och kalvkött till EU	91
(1999/C 341/130)	E-0324/99 från Ernesto Caccavale till kommissionen Angående: Olaglig tilldelning av koncessioner för totalisatorspel i Italien i privata förhandlingar	92
(1999/C 341/131)	E-0336/99 från Gianni Tamino till kommissionen Angående: Uppförande av en "Camper Service" inom naturreservatet Pian di Spagna (SO)	93
(1999/C 341/132)	E-0337/99 från Giuseppe Rauti till kommissionen Angående: USA:s spionage i Europa	94
(1999/C 341/133)	E-0341/99 från Riccardo Nencini till kommissionen Angående: Ökad konkurrens från importris till följd av Europeiska unionens koncessioner	95
(1999/C 341/134)	E-0342/99 från Nelly Maes till kommissionen Angående: Europeiska kommissionens klagomål mot Belgien för underlåtande att efterleva direktivet om avfallsförbrän- ning	95
(1999/C 341/135)	E-0343/99 från Wilmya Zimmermann till kommissionen Angående: Data från arbetskraftsundersökningen som Eurostat förfogar över	96
(1999/C 341/136)	E-0345/99 från Paul Rübig till kommissionen Angående: Diskriminerande färjebiljettpreiser tillämpade av offentligrättsliga bolag	97
(1999/C 341/137)	E-0349/99 från María Sornosa Martínez till kommissionen Angående: Marjal de Pego-Oliva	97
(1999/C 341/138)	P-0352/99 från Eva Kjer Hansen till kommissionen Angående: Regler för fiske och odling av europeisk ål	98
(1999/C 341/139)	E-0363/99 från Joaquín Sisó Cruellas till kommissionen Angående: Kloning i Spanien	99
(1999/C 341/140)	E-0365/99 från Joaquín Sisó Cruellas till kommissionen Angående: Kampen mot den dolda ekonomin	100
(1999/C 341/141)	E-0367/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Avreglering av tidskrifts- och tidningsförsäljning	100
(1999/C 341/142)	P-0371/99 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Angående: Förseningar i samband med metrobygget i Athen	101
(1999/C 341/143)	P-0374/99 från Antoni Gutiérrez Díaz till kommissionen Angående: Planerna på att bygga väg C-37 från Torrelló till Valle de En Bas, Katalonien, Spanien	102
(1999/C 341/144)	E-0380/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Verksamheten inom avväjningsenheten 18+ i Grekland	103

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(1999/C 341/145)	P-0382/99 från Nuala Ahern till kommissionen Angående: Genomförande av Joule-Thermie-programmet inom det fjärde ramprogrammet för forskning	103
(1999/C 341/146)	P-0383/99 från Hiltrud Breyer till kommissionen Angående: Genomförande av Joule-Thermie-programmet inom det fjärde ramprogrammet för forskning	104
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna P-0382/99 och P-0383/99	104
(1999/C 341/147)	P-0385/99 från Jan Wiersma till kommissionen Angående: Det politiska läget i Dominikanska republiken	104
(1999/C 341/148)	E-0390/99 från Gerhard Schmid till kommissionen Angående: Stöd till bayerska golfbanor med anslag från mål 5b	105
(1999/C 341/149)	E-0391/99 från Ursula Stenzel till kommissionen Angående: Tjänster inom kommissionen	106
(1999/C 341/150)	E-0393/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Omfördelning av medel som sparats in på den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker	107
(1999/C 341/151)	E-0394/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Finansiering av åtgärder för att omstrukturera citrusfruktodlingen inom den tredje gemenskapsstödramen	107
(1999/C 341/152)	E-0400/99 från Robin Teverson till kommissionen Angående: EU:s livsmedelsbistånd	108
(1999/C 341/153)	P-0414/99 från Vincenzo Viola till kommissionen Angående: Särskilda bestämmelser för allmän trafikplikt för regelbunden flygtrafik mellan öregioner och kontinenten	109
(1999/C 341/154)	E-0421/99 från Ernesto Caccavale till kommissionen Angående: Brister i lagstiftningen när det gäller risker i samband med att arbetstagare inom sjöfartssektorn exponeras för asbest	109
(1999/C 341/155)	E-0422/99 från Ernesto Caccavale till kommissionen Angående: Bristande införlivande i den italienska lagstiftningen av de nyligen antagna gemenskapsbestämmelserna om arbetstider inom sjöfartssektorn	110
(1999/C 341/156)	P-0424/99 från Luisa Todini till kommissionen Angående: Sexuella övergrepp mot kvinnor	111
(1999/C 341/157)	E-0435/99 från Bartho Pronk till kommissionen Angående: Nederländernas ratifikation av ILO:s konvention om säkerhet vid användandet av asbest som antogs i Genève den 24 juni 1986 (konvention nr 162, antagen av Internationella arbetsorganisationens allmänna konferens vid dess sjuttioandra möte)	112
(1999/C 341/158)	E-0437/99 från Brigitte Langenhagen till kommissionen Angående: Tolkning och tillämpning av direktiv 92/43/EEG	113
(1999/C 341/159)	E-0441/99 från Glyn Ford till kommissionen Angående: Mänskliga rättigheter i Egypten	114
(1999/C 341/160)	E-0442/99 från Glyn Ford till kommissionen Angående: Grönlandssälar	114
(1999/C 341/161)	E-0445/99 från José Valverde López till kommissionen Angående: Utrotning av polio	114
(1999/C 341/162)	E-0446/99 från José Valverde López till kommissionen Angående: Världshandelsorganisationen	115
(1999/C 341/163)	E-0456/99 från Concepció Ferrer till kommissionen Angående: Tullunionen med Turkiet	115
(1999/C 341/164)	E-0457/99 från Concepció Ferrer till kommissionen Angående: Demokratiklausul i avtalen med tredje land	116
(1999/C 341/165)	E-0459/99 från Laura González Álvarez och Pedro Marset Campos till kommissionen Angående: Möjlighet för spanjorer med sjuksköterskeutbildning på universitetsnivå att delta i gemenskapens uttagningsprov för kategori A	117

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(1999/C 341/166)	P-0461/99 från W.G. van Velzen till kommissionen Angående: Genomförande av elektricitetsdirektivet i Frankrike	117
(1999/C 341/167)	P-0463/99 från Maria Cardona till kommissionen Angående: Stöd från Europeiska unionen till jordbruksföretag på Madeira som drabbats av hårt väder	118
(1999/C 341/168)	E-0465/99 från Ulla Sandbæk till kommissionen Angående: Vapen och Marocko	119
(1999/C 341/169)	E-0467/99 från Edith Müller till kommissionen Angående: Bekämpande av aids och diskriminering mot de drabbade i Asturien, Spanien	120
(1999/C 341/170)	E-0468/99 från Riccardo Nencini till kommissionen Angående: Luna Park i Rom – fördagsbestämmelserna om fri konkurrens	121
(1999/C 341/171)	P-0470/99 från Niels Sindal till kommissionen Angående: Olagliga prisöverenskommelser	121
(1999/C 341/172)	E-0474/99 från Daniela Raschhofer till kommissionen Angående: Octopus-programmet	122
(1999/C 341/173)	E-0476/99 från Eluned Morgan till kommissionen Angående: Direktiv 64/433/EEG om färskt kött och direktiv 71/118/EEG om fjäderfäkött	123
(1999/C 341/174)	E-0479/99 från Jesús Cabezón Alonso till kommissionen Angående: Omsättning av direktiv 93/16 i spansk lagstiftning	124
(1999/C 341/175)	E-0481/99 från Cristiana Muscardini till kommissionen Angående: Automatisk utvisning av gästarbetare	124
(1999/C 341/176)	E-0482/99 från Cristiana Muscardini till kommissionen Angående: Utvisning av och uppehållstillstånd för gästarbetare	125
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0481/99 och E-0482/99	125
(1999/C 341/177)	E-0491/99 från Joaquín Sisó Cruellas till kommissionen Angående: Förebyggande åtgärder på arbetsplatsen	126
(1999/C 341/178)	E-0508/99 från Klaus Lukas till kommissionen Angående: EU-medel till Europahögskolan i Natolin	126
(1999/C 341/179)	P-0546/99 från Miguel Arias Cañete till kommissionen Angående: Diskriminerande stöd i Gibraltar	127
(1999/C 341/180)	E-0553/99 från Anita Pollack till kommissionen Angående: Åldersgränser för personalrekrytering	128
(1999/C 341/181)	E-0554/99 från Anita Pollack till kommissionen Angående: Folkhälsa och stadsmiljö	128
(1999/C 341/182)	E-0557/99 från Joaquín Sisó Cruellas till kommissionen Angående: Alkoholkonsumtion	129
(1999/C 341/183)	P-0558/99 från Maria Berger till kommissionen Angående: Kommissionen beslut om stödåtgärder till SNIACE S.A. med säte i Torrelavega, Kantabrien, Spanien . . .	130
(1999/C 341/184)	E-0569/99 från Nelly Maes till kommissionen Angående: AVS-EU:s centrum för industriutveckling	130
(1999/C 341/185)	E-0571/99 från José Barros Moura till kommissionen Angående: Årsrapport från representanten från Europaskolornas styrelse – 1998	131
(1999/C 341/186)	P-0572/99 från Rinaldo Bontempi till kommissionen Angående: Rätt till vatten för alla	132
(1999/C 341/187)	E-0578/99 från Giuseppe Rauti till kommissionen Angående: FN-förtroendemandat till Italien i Albanien	133

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(1999/C 341/188)	E-0579/99 från José Barros Moura till kommissionen Angående: Förhandlingar mellan EU och Schweiz	134
(1999/C 341/189)	E-0593/99 från Nuala Ahern till kommissionen Angående: Andra rapporten om genomförande i medlemsstaterna av direktiv 92/3/Euratom av den 3 februari 1992	135
(1999/C 341/190)	E-0595/99 från Ian White till kommissionen Angående: Transporter av levande djur	135
(1999/C 341/191)	P-0602/99 från Patricia McKenna till kommissionen Angående: Undertecknande av avtal enligt artikel 101 i Euratomfördraget	136
(1999/C 341/192)	E-0620/99 från Robin Teverson till kommissionen Angående: Flygförbindelser	136
(1999/C 341/193)	E-0646/99 från Ian White till kommissionen Angående: Skatt på anställning av utländska medborgare	137
(1999/C 341/194)	P-0651/99 från Johannes Blokland till kommissionen Angående: Oegentligheter i samband med Open Christianitys Prins Maurits-skola i S:t Petersburg	137
(1999/C 341/195)	P-0653/99 från Mark Watts till kommissionen Angående: Sälkutar i Vita havet, Ryssland	138
(1999/C 341/196)	E-0656/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Stängning av Europaparlamentet vid boskapsuppfödarnas europeiska demonstration	138
(1999/C 341/197)	P-0676/99 från Angela Billingham till kommissionen Angående: Restriktiva rutiner inom bilhandeln	139
(1999/C 341/198)	P-0695/99 från Christine Crawley till kommissionen Angående: Rättsfall om pension för deltidsanställda	139
(1999/C 341/199)	E-0740/99 från Alessandro Danesin till kommissionen Angående: Italiens aktiva väljarkår	140
(1999/C 341/200)	P-0743/99 från Yves Verwaerde till kommissionen Angående: Icke-statliga organisationer som fått stöd inom ramen för EU:s externa politik	141
(1999/C 341/201)	E-0752/99 från Fernand Herman till kommissionen Angående: Fri rörlighet i medlemsstaterna för förtidspensionerade personer	141
(1999/C 341/202)	E-0755/99 från Stephen Hughes till kommissionen Angående: Företag som splittrar fackföreningar	142
(1999/C 341/203)	P-0762/99 från Anna Karamanou till kommissionen Angående: Lika deltagande av kvinnor och män i beslutsfattande	143
(1999/C 341/204)	P-0781/99 från Sören Wibe till kommissionen Angående: EU-bidrag till företagsflytt	143
(1999/C 341/205)	E-0783/99 från Ursula Schleicher till kommissionen Angående: Samlares förvärv och innehav av vapen och ammunition	144
(1999/C 341/206)	E-0817/99 från Gerardo Fernández-Albor till kommissionen Angående: Gemenskapskampanj mot ungdomsalkoholism	145
(1999/C 341/207)	E-0820/99 från Odile Leperre-Verrier till kommissionen Angående: Gynekologins framtid	145
(1999/C 341/208)	P-0852/99 från Graham Watson till kommissionen Angående: Ekonomisk bedömning av parallellimport	146
(1999/C 341/209)	P-0879/99 från Antonios Trakatellis till kommissionen Angående: Förekomst av asbest och krysotilasbest i skolor och möjlighet till finansiering av saneringsprojekt från den andra gemenskapsstödrådet	146
(1999/C 341/210)	E-0899/99 från Cristiana Muscardini till kommissionen Angående: Fri rörlighet för idrottstränare	148

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(1999/C 341/211)	E-0905/99 från Phillip Whitehead till kommissionen Angående: EU:s rekommendation om eldsäkerhet	149
(1999/C 341/212)	E-0994/99 från Patricia McKenna till kommissionen Angående: Ansvaret för brandskydd i Europeiska kommissionen	149
(1999/C 341/213)	E-0995/99 från Patricia McKenna till kommissionen Angående: Harmonisering av brandskyddsbestämmelserna i Europeiska unionen	150
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0994/99 och E-0995/99	150

I

(Meddelanden)

EUROPAPARLAMENTET

SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR

(1999/C 341/001)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0739/98

från Klaus Lukas (NI) till kommissionen

(18 mars 1998)

Angående: Diskriminering av företag som inte är medlemmar av ABTA

Jag har erhållit dokument av vilka det framgår att lokala skolmyndigheter i Storbritannien genomför en total diskriminering gentemot reseföretag som inte är medlemmar av Association of British Travel Agents (ABTA) eller som inte har sitt säte i Storbritannien. Lärare anvisas av dessa lokala skolmyndigheter att på inga villkor utnyttja icke brittiska researrangörer eller dylika som inte är medlemmar av ABTA för att genomföra en skolresa med skidkurs i Österrike. Om dessa anvisningar inte följs ges inget tillstånd för resan. Detta är desto mer obegripligt eftersom ABTA-medlemskapet knappast medför någon ökad ekonomisk trygghet för kunderna, då det drabbade företaget är underkastat österrikisk lagstiftning som motsvarar den brittiska p.g.a. att det rör sig om genomförandet av samma EU-direktiv. För att ändå vara i stånd att erbjuda dylika skolskidresor försökte det berörda företaget att (trots de härmed förbundna avsevärda merkostnaderna) bli medlem av ABTA. Detta visade sig dock vara omöjligt då villkoren för att erhålla medlemskap var utformade så att endast brittiska firmor kunde erhålla detta. Agerandet hos de lokala skolmyndigheterna, i synnerhet i förening med ABTA:s förhållningssätt medför att alla de goda föresatser som ligger till grund för den inre marknaden undergrävs.

1. Känner kommissionen till dessa förhållanden?
2. Hur ser kommissionen på ABTA:s agerande respektive de lokala skolmyndigheternas?
3. Vad avser kommissionen att göra beträffande detta förhållningssätt hos Association of British Travel Agents respektive hos de lokala skolmyndigheter i Storbritannien?

**Kompletterande svar
avgivet av M. Monti på kommissionens vägnar**

(4 februari 1999)

I det att den kompletterar sitt svar av den 8 maj 1998 (1) kan kommissionen nu meddela följande upplysningar.

Kommissionen vill upplysa parlamentsledamoten om att den ej känner till det beskrivna förhållandet.

Agerandet inom såväl Association of British Travel Agents (ABTA) som inom regionala skolmyndigheter i Storbritannien tycks, så som det beskrivs av parlamentsledamoten, vara diskriminerande. Diskriminerande åtgärder kan emellertid endast godtas som förenliga med principen om etableringsfrihet, så som den framställs i artikel 52 i EG-fördraget, om de kan rättfärdigas av de hänsynstaganden till allmän ordning, allmän säkerhet eller folkhälsa, som avses i artikel 56 i EG-fördraget, och om ett sådant ändamål ej kan uppnås med mindre restriktiva åtgärder.

Kommissionen skall således underställa de brittiska myndigheterna frågan och i förekommande fall ej underlåta att handlägga ärendet i enlighet med det förfarande, som föreskrivs i artikel 169 i EG-fördraget.

(¹) EGT C 310, 15.12.1998.

(1999/C 341/002)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3084/98

från Honório Novo (GUE/NGL) till kommissionen

(16 oktober 1998)

Angående: Lån från Europeiska investeringsbanken (EIB) till SONAE Investimentos SGPS SA

Publikationen EIB Information (1-1198 nr 96, ISSN 0268-2147) innehåller uppgifter om de lån som EIB har beviljat Portugal under 1997.

På listan över avtal som ingåtts under detta år med portugisiska företag och institutioner förekommer ett lån på 50,3 miljoner ecu (drygt 10 miljarder escudos) till SONAE Investimentos SGPS SA, en av de ekonomiskt och finansiellt sett starkaste företagsgrupperna med säte i Portugal. Av informationen från EIB framgår det att detta lån var avsett för uppförandet av ett köpcentrum i Porto.

EIB-lån beviljas ofta till lägre räntesatser och kostnaderna för detta bärs av gemenskapsbudgeten, dvs. tas ur skattebetalarnas fickor.

Det finansierade projektet hör till en av den gemensamma ekonomins mest lönsamma sektorer och den grupp för vilken lånet har beviljats kan inte på något sätt betraktas som ett "litet eller medelstort företag". EIB:s beslut grundar sig förmodligen på det faktum att SONAE-projektet har understötts av den portugisiska regeringen.

1. Kan kommissionen ange hur det är möjligt att motivera att ett EIB-lån beviljas en ekonomisk och finansiell grupp som är fullt kapabel att uppfylla de kontraktsvillkor som ställs av en kommersiell bank?
2. Fick SONAE:s ansökan om finansiering för uppförandet av ett köpcentrum i Porto något stöd från den portugisiska regeringen?
3. Anser kommissionen att det beviljade lånet ligger inom ramen för EU:s mål till vilka det är EIB:s uppgift att bidra?

Svar från Yves-Thibault de Silguy på kommissionens vägnar

(15 januari 1999)

Lånet beviljades enligt Europeiska investeringsbankens (EIB) normala förfaranden, vilket inbegriper att inhämta åsikten från den medlemsstat i vilken projektet kommer att genomföras. Låneräntan grundades på finansieringskostnaden plus en liten marginal för att täcka rörelsekostnaderna. Gemenskapen subventionerar inte lånet och ställer inte heller några budgetmedel till förfogande.

Enligt den information som EIB har ställt till kommissionens förfogande är de två köpcentrum som samfinansierats av EIB belägna i mål 1-områden. Regional utveckling är en av de högst prioriterade uppgifterna för EIB (artikel 198e a i EG-fördraget). Projektet har dessutom positiva direkta sysselsättnings-effekter (motsvarande 5 000 heltidsarbeten förväntas skapas i de två köpcentrumen). Projektet kommer att bidra till moderniseringen av detaljhandelssektorn i Portugal, vilken för närvarande ligger efter de mer mogna marknaderna. Den nya infrastrukturen kommer att uppfylla de höga krav som specialiserade detaljister kräver när de går in på nya marknader, vilket således innebär ett stöd för politiken för den inre marknaden. Genom att stärka konkurrensen kommer köpcentrumen att underlätta tillgången till internationellt tillgängliga varor till konkurrenskraftiga priser, till gagn för konsumenterna.

(1999/C 341/003)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3130/98
från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(16 oktober 1998)

Angående: Tillstånd för användning av läkemedel på djur

EU har fastställt gränsvärden för högsta tillåtna restmängder av veterinärmedicinska läkemedel i livsmedel med animaliskt ursprung, vilket är nödvändigt för att minska risken för restmängder i näringskedjan. Förordningen skall emellertid tillämpas utan att särskild hänsyn tas till dess följder för hästar. Hästar anses som livsmedelsproducerande djur men slaktas sällan i Förenade kungariket i syfte att tjäna som livsmedel. Detta har lett till att man befarar att de tillåtna substanser som används för att bedöva och stilla smärta hos djur kommer att bli ineffektiva, eftersom man inte längre kommer att ha tillgång till de verksamma substanserna.

Anser kommissionen att den oro som den brittiska veterinärföreningen upplever är befogad rörande följderna av dessa bestämmelser för hästar? För det fall frågan besvaras jakande, vilka åtgärder planeras för att komma till rätta med denna situation?

Kompletterande svar
avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(6 april 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga E-0041/99 från Philippe De Coene ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT C 297, 15.10.1999.

(1999/C 341/004)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3349/98
från Gianni Tamino (V) till kommissionen

(16 november 1998)

Angående: Läkemedlet Viagra

Europa har reagerat starkt på den rapport som den tyska tidningen "Bild" publicerade den 13 oktober 1998 om djurförsök på hundar i Sandwich i Storbritannien i samband med framställningen av Pfizers läkemedel Viagra.

1. Har kommissionen i samband med att preparatet godkändes, genom sina enheter eller europeiska läkemedelsmyndigheten, informerats om att djur har använts i samband med framställningen av Viagra samt vilka och hur många djur rör det sig om?
2. Vad anser kommissionen om att djur avlivats i samband med att denna typ av läkemedel framtagits, särskilt mot bakgrund av EU:s strävan efter att minska antalet experiment av denna typ?

Kompletterande svar
från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(15 mars 1999)

Som komplement till det svar som gavs den 21 december 1998 kan kommissionen nu tillhandahålla följande uppgifter:

De uppgifter som publicerats i den europeiska pressen, bland annat i tidningen Bild, grundar sig på en artikel i Sunday Mirror som handlade om experiment som utförts med hundar i Storbritannien, i regionen Sandwichs laboratorium, i samband med utsläppandet på marknaden av läkemedlet Viagra.

Sammanlagt skall tretton hundar ha använts i de djurförsök som artikeln handlar om.

För alla läkemedel gäller att vissa undersökningar, som är nödvändiga för att läkemedlet skall kunna ges till människor utan risker, bara kan göras med hjälp av djurförsök. Detta överensstämmer med bilagan till rådets direktiv 75/318/EEG av den 20 maj 1975 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om analytiska, farmakologiska, toxikologiska och kliniska normer och prövningsplaner för undersökning av farmaceutiska

specialiteter ⁽¹⁾, i vilken det fastställs vilka uppgifter och dokument som skall medfölja varje begäran om försäljningstillstånd för ett läkemedel.

Där så är möjligt föreslås alternativa metoder, men vissa djurförsök är för närvarande fortfarande oundgängliga.

I enlighet med bilagan till direktiv 75/318/EEG genomförs djurförsök enligt vad som föreskrivs i direktiv 86/609/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skydd av djur som används för försök och andra vetenskapliga ändamål ⁽²⁾. Medlemsstaterna är inte skyldiga att konsultera kommissionen i samband med försök som omfattas av direktiven 75/318/EEG och 86/609/EEG, vars bestämmelser skall respekteras av medlemsstaterna.

⁽¹⁾ EGT L 147, 9.6.1975.

⁽²⁾ EGT L 358, 18.12.1986.

(1999/C 341/005)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3393/98
från Jyrki Otila (PPE) till kommissionen

(17 november 1998)

Angående: Bestämmelserna om arbetstiden inom landsvägstransportsektorn inom EU

Kommissionen har i början av oktober offentliggjort ett officiellt meddelande enligt vilket kommissionen inom en nära framtid kommer att utarbeta ett förslag till direktiv om arbetstider för fordonsbesättningar inom landsvägstransportsektorn. Enligt kommissionen kommer detta förslag att innehålla bestämmelser om arbetstiden inom EU:s territorium för avlönade chaufförer, för chaufförer som kör fordon inom den privata trafiken samt för ägare-förare, alltså företagare.

Kommissionen konstaterar dessutom att den har för avsikt att låta direktivet basera sig på resultat som uppnåtts vid trepartsförhandlingar mellan europeiska organisationer, företrädare för arbetsgivarna (IRU) och företrädare för arbetstagarerna.

Nu ville jag fråga Europeiska kommissionen vilka planer den har med tanke på det ovannämnda förslaget till direktiv. Tänker kommissionen ta hänsyn till att det inte går att begränsa en företagares frihet att arbeta med hjälp av stadganden av det slag som gäller för avlönade anställda? Bestämmelserna skulle på inget sätt leda till ökad jämlikhet i frågor som rör konkurrensen inom branschen utan i stället komma att innebära en konkurrensbegränsande faktor för företagarna.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(4 februari 1999)

Den 18 november 1998 antog kommissionen en serie förslag ⁽¹⁾ för de sektorer och verksamheter som inte omfattas av arbetstidsdirektivet 93/104/EG av den 23 november 1993 ⁽²⁾. När det gäller vägtransporter omfattar dessa förslag en utvidgning av det allmänna arbetstidsdirektivet så att det skall omfatta icke-mobila arbetstagarer inom vägtransportsektorn, bestämmelser om årlig semester och hälsobedömning för nattarbete, tillräcklig vila och maximal årlig arbetstid som omfattar alla arbetstagarer. Det ingår även ett förslag till direktiv som skall omfatta alla mobila arbetstagarer som utför transporter, vilket även omfattar förare som arbetar för egen räkning eller som är egna företagare.

I förslaget till direktiv om vägtransporter tas full hänsyn till de områden där arbetsmarknadens parter i Europa nådde enighet.

Både mobila arbetstagarer och förare som är egna företagare verkar i en bransch med hård konkurrens. Förslaget omfattar förare som är egna företagare och vars arbetsförhållanden direkt kan påverka trafiksäkerheten. Genom att dessa båda grupper tagits med beaktas också behovet att säkerställa att det råder rättvis konkurrens i branschen och att den inte sönderdelas. Genom att egna företagare tas med, återspeglar förslaget också hållningen i rådets resolution (EEG) 3820/85 av den 20 december 1985 om harmonisering av viss social lagstiftning om vägtransporter ⁽³⁾, som gäller lika för förare som är egna företagare och förare som är anställda av företaget som utför vägtransporter för egen eller andras räkning.

I förslaget erkänns dock de olika villkor som gäller för förare som är egna företagare och det innehåller en definition av arbetstid och behovet av att föra journal.

Om man inte skulle ta med förare som är egna företagare i det sektorsspecifika förslaget skulle det innebära snedvriden konkurrens.

(¹) KOM(98) 662 slutlig.

(²) EGT L 307, 13.12.1993.

(³) EGT L 370, 31.12.1985.

(1999/C 341/006)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3420/98

från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen

(24 november 1998)

Angående: Kabinpersonal inom civil luftfart

Mot bakgrund av förslaget till rådets direktiv om säkerhetskrav och intygande av yrkesmässig kompetens för kabinpersonal inom civil luftfart (KOM(97) 0382 – SYN 97/0212) (¹) undrar jag om kommissionen kan ge en mer exakt definition av begreppet "kabinpersonal" (artikel 1.1). Min åsikt är att kabinpersonalen omfattar alla personer som tjänstgör ombord på ett flygplan. Direktivet bör därför tillämpas utan undantag på alla personer som ingår i personalen ombord på flygplanet.

(¹) EGT C 263, 29.8.1997, s. 5.

(1999/C 341/007)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3446/98

från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen

(24 november 1998)

Angående: Personal på civila flygplan

Rörande förslag till rådets direktiv om krav på säkerhetsutrustning och dokumentation av personalens kompetens inom trafikflyget (KOM(97) 0382-97/0212(SYN)) (¹) frågar jag om kommissionen kan fastställa minimiåldern till 21 år (artikel 4.1) för personer med ledande funktion inom trafikflyget, så som planeras för andra sektorer av persontransport. Besättningsmedlemmar med ledande funktioner, som har ett ansenligt ansvar, särskilt i nödsituationer, bör besitta en viss livserfarenhet, men även praktiska kunskaper om kabinservice.

(¹) EGT C 263, 29.8.1997, s. 5.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3420/98 och E-3446/98
ingivna av Neil Kinnock för kommissionen**

(4 februari 1999)

Det är helt riktigt att kommissionens förslag till direktiv om säkerhetskrav och intygande av yrkesmässig kompetens för kabinpersonal inom civil luftfart endast skulle gälla den personal som utsetts till uppgifter i passagerarkabinen på en luftfarkost, med undantag av extra besättningsmedlemmar som endast utför andra uppgifter än säkerhetsuppgifter, exempelvis försäljning av varor.

Även fortsättningsvis är det endast de nationella luftfartsmyndigheterna eller lufttrafikföretagen som kan utöka förslagens räckvidd till att även omfatta personal som endast utsetts till andra uppgifter än säkerhetsuppgifter.

I förslaget föreskrivs att en medlem av denna slags personal skall vara minst 18 år, och kommissionen anser att det är onödigt att fastställa ytterligare föreskrifter om denna personalkategori. Detta kan överlåtas till arbetsmarknadens parter eller lufttrafikföretagen själva. Ytterligare föreskrifter skulle enligt kommissionens uppfattning leda till onödiga hinder på arbetsmarknaden.

(1999/C 341/008)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3472/98

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen

(25 november 1998)

Angående: Fastställande av den yttre gränsen för Argentinas exklusiva ekonomiska zon

Europeiska kommissionen bekräftade i sitt svar av den 22 april 1998 på min skriftliga fråga nr E-0496/98 ⁽¹⁾ angående ovannämnda fråga, att man delade min uppfattning om att situationer såsom de som ledde till beslagtagandet av skeppet Arpon skapar tolkningssvårigheter och viss instabilitet för de fartyg som är verksamma i denna region.

Kommissionen tillade att man dessutom anser att den berörda staten har en uppenbar plikt i enlighet med artikel 56.2 och med artikel 75 i Havsrättskonventionen, att tillföra alla nödvändiga preciseringar för avgränsningen av sin exklusiva ekonomiska zon, samt att denna, om den underlåter att göra så, är ansvarig för detta enligt internationell lag. I betraktande av detta tillade kommissionen att de argentinska myndigheterna, med avsikt att reda ut situationen, är beredda att hålla ett tekniskt möte med Spanien, vid vilket kommissionen accepterar att närvara. Om den juridiska osäkerheten kvarstår efter dessa kontakter kan det bli aktuellt med ett mer officiellt handlande.

Med tanke på att klargörandet av den argentinska exklusiva ekonomiska zonen inte har avancerat sedan dess:

1. Kan kommissionen redogöra för de åtgärder man har för avsikt att vidtaga för att lösa de problem som osäkerhet och instabilitet skapar för de fartyg som är verksamma i denna zon?
2. Vilka åtgärder tänker kommissionen vidtaga för att Republiken Argentina skall uppfylla de förpliktelser som åligger den enligt de citerade artiklarna 56.2 och 75 i Förenta Nationernas Havsrättskonvention, och vilka ansvarsförpliktelser har man för avsikt att utkräva om det ovan nämnda inte uppfylls?
3. Kan kommissionen specificera vilket "mer officiellt" handlande man har för avsikt att företa om den juridiska osäkerheten kvarstår, som nu är fallet?

⁽¹⁾ EGT C 323, 21.10.1998, s. 41.

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(9 mars 1999)

Sedan fartyget "Arpon" belades med arrest den 13 maj 1997 har inga ytterligare incidenter inträffat där gemenskapsfartyg har varit inblandade. Därför kan frågan om rättsosäkerhet avföras från diskussion, och ingen ytterligare åtgärd krävs. Kommissionen har inte deltagit i några bilaterala diskussioner mellan Spanien och Argentina i denna fråga.

(1999/C 341/009)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3490/98

från Luigi Moretti (NI) till kommissionen

(25 november 1998)

Angående: Förekomst av uran i byggcement

Vetenskapliga undersökningar har nyligen visat att man kan finna spår av uran i den typ av cement som ofta används i samband med husbyggen, det vill säga även när det gäller bostadshus, skolor och sjukhus.

Känner kommissionen till dessa vetenskapliga undersökningar?

Vilka åtgärder avser kommissionen vidta för att säkerställa att sådana byggnader inte är hälsovådliga?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar*(16 februari 1999)*

Allt byggnadsmaterial från berg och jord, inbegripet cement, innehåller naturliga radionuklider av uran (238U), torium (232Th) och den radioaktiva isotopen av potassium (40K). De totala genomsnittliga halterna av dessa nuklider i jordskorpan uppgår till 40, 40 respektive 400 becquerel per kilo. 238U och 232Th är de ursprungliga radionukliderna i den sönderfallskedja som i tur och ordning bildar olika radionuklider, inklusive radon, med slutprodukten stabilt bly.

I avdelning VII i rådets direktiv 96/29/Euratom av den 13 maj 1996 om fastställande av grundläggande säkerhetsnormer för skydd av arbetstagarnas och allmänhetens hälsa mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning ⁽¹⁾ fastställs bestämmelser för bekämpning av exponering för strålning under arbete där förekomsten av naturliga strålkällor avsevärt ökar exponeringen för arbetare eller allmänheten. Medlemsstaterna skall identifiera verksamhet som kan beröras av detta, särskilt användandet av byggmaterial med ökade halter av naturligt förekommande radioaktivitet, som en sådan verksamhet som omfattas av avdelning VII.

I kommissionens rekommendation 90/143/Euratom av den 21 februari 1990 om skydd av befolkningen mot radonexponering inomhus ⁽²⁾ införs ett gränsvärde för radonexponering i framtida byggnadsverk. Gränsvärdet motsvarar ett årsmedelvärde för radongas på 200 becquerel per kubikmeter. Gränsvärdet skall användas som stöd för myndigheterna då de inför förordningar, normer eller regler för byggandet för fall där gränsvärdet annars kan överskridas.

I rådets direktiv 89/106/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om byggprodukter ⁽³⁾ fastställs de grundläggande kraven för byggnadsverk. Byggnadverket måste utformas och ske på ett sådant sätt att emission av farlig strålning inte utgör ett hot mot boende eller grannar.

Det aktuella särskilda forskningsprogrammet om strålskydd innehåller sju kontrakt om radon. Dessa avser bedömningen av riskerna med att andas in radonhaltiga sönderfallsprodukter, risken för lungcancer och radonexponering i bostäder, radon i byggmaterial, den retrospektiva uppskattningen av radonhalter i områden som påverkas av uranbrytning samt jämförelser mellan olika passiva radonmätare.

⁽¹⁾ EGT L 159, 29.6.1996.

⁽²⁾ EGT L 80, 27.3.1990.

⁽³⁾ EGT L 40, 11.2.1989.

(1999/C 341/010)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3526/98**från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen***(25 november 1998)*

Angående: Reform av den gemensamma organisationen av marknaden/den gemensamma jordbrukspolitiken (Agenda 2000)

Nedanstående fråga ställs mot bakgrund av förslaget till Rådets förordning (EG) 1766/92 om den gemensamma marknaden för spannmål och om upphävande av förordning (EEG) 2731/75 om fastställande av standardkvaliteter för vanligt vete, råg, korn, majs och durumvete och förslaget till rådets förordning (EG) om ett stödsystem för producenter av vissa jordbruksgrödor. (KOM(98) 0158 slutlig – CNS 98/0107 och CNS 98/0108) ⁽¹⁾.

Spannmål: Det anses vara tillräckligt att sänka priserna med 10 % i stället för med 20 % som kommissionen föreslår. Dessutom avvisas förslaget om majs.

Oljeväxter: Förslaget anses inte vara giltigt (en sänkning med 30 % i förhållande till nuvarande nivå på stödet) eftersom detta väsentligen skulle äventyra konkurrenskraften för dessa växter.

Situationen skulle även försämrats i förhållande till Förenta staterna eftersom de har stärkt sitt stödsystem. Sektorn skulle drabbas ännu hårdare av utvidgningen österut.

Kan kommissionen vidta åtgärder för att EU anpassar stödet till oljeväxter till de nivåer som förutses för spannmål först efter en övergångsperiod under vilken det föreslås att det skall utgå ett tilläggsstöd till oljeväxter?

(¹) EGT C 170, 4.6.1998, s. 1.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(28 januari 1999)

Kommissionen har redan haft tillfälle att för parlamentet i detalj lägga fram de motiveringar som ligger till grund för förslagen rörande jordbruket i Agenda 2000 (¹).

När det rör sig om oljefröväxter innebär sammanförandet av hektarstödet med stöd för andra typer av grödor, särskilt spannmål, tillsammans med det frivilliga arealuttaget en stor förenkling av ordningen. Dessutom försvinner stödets specifika karaktär.

Detta gav kommissionen möjlighet att föreslå ett upphävande av systemet med maximal garantiareal för oljefröväxter som är en följd av "Blair House"-memorandumet, enligt vilket arealbegränsning skulle tillämpas på de särskilda betalningarna för oljeväxtfrö. Enligt dessa bestämmelser, som för närvarande gäller, skall det göras en justering av stödet på grundval av priset för oljeväxtfrö i EU och sanktioner skall genomföras om den maximala garantiarealen överskrids. Dessa sanktioner kan mycket snabbt bli omfattande, eftersom de kumuleras vid upprepade överträdelser.

En gradvis justering under en övergångsperiod, såsom parlamentsledamoten föreslår, skulle få till följd att dessa komplicerade bestämmelser kvarstår. Dessutom skulle producenterna gå miste om en förenklad och tydligare ordning, som den som föreslås från och med den 1 juli 2000, och de skulle berövas möjligheten att mer fritt anpassa sitt växelbruk efter världsmarknadspriserna på oljeväxtfrön i ett skede när de senare kan förväntas stiga på grund av komponenten "vegetabilisk olja".

Enligt "Blair House"-avtalet skulle dessa bestämmelser tillämpas under hela övergångsperioden, så snart det uppstod en klyfta mellan stödet för oljeväxtfrön och spannmålsstödet eller stödet för arealuttag, vilket gav oljeväxtestödet dess karaktär av särskilt stöd.

(¹) KOM(97) 2000 slutlig.

(1999/C 341/011)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3570/98

från W.G. van Velzen (PPE) till kommissionen

(1 december 1998)

Angående: Hanteringen av datorproblem som kan uppstå i samband med år 2000 — Kärnkraftsindustrin

De datorproblem som kan uppstå i samband med år 2000 håller successivt på att koppla greppet på Europa. De vitala sektorerna, bland annat energisektorn, måste komma i första hand när problemet skall tacklas. De är osäkert vilka eventuella effekter år 2000-problemet kan komma att ha på kärnanläggningar, såväl i som utanför Europeiska unionen. Av säkerhetsskäl och med tanke på att folkhälsan är det av stor vikt att det inom den europeiska kärnkraftsindustrin, men även i länderna i Central- och Östeuropa, finns kunskap om hur dessa problem skall hanteras.

1. Har kommissionen genomfört någon undersökning av hur de datorproblem som kan uppstå i samband med år 2000 hanteras i kärnanläggningarna samt av de ansvariga myndigheterna i medlemsstaterna?
2. Kan kommissionen lämna en redogörelse för hur många kärnanläggningar (fördelat per antal kärnanläggningar per land) i Central- och Östeuropa, framförallt i Ukraina och Ryssland, som erhåller tekniskt bistånd genom EU:s stödprogram och var dessa anläggningar befinner sig?
3. Kan kommissionen redogöra för i vilken utsträckning det sker något samarbete beträffande hanteringen av de datorproblem som kan uppstå i samband med år 2000 mellan de myndigheter som ansvarar för kärnanläggningarna i Central- och Östeuropa och i Europeiska unionen, och om det inom ramen för detta samarbete har ingåtts några avtal och i så fall vilka?

4. Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit, eller avser den att vidta, för att öka medvetenheten om de datorproblem som kan uppstå i samband med år 2000 hos de myndigheter som ansvarar för kärnanläggningarna i Central- och Östeuropa, och är kommissionen beredd att ställa ytterligare medel till förfogande för detta ändamål?
5. Har kommissionen genom Tacis-programmet utbetalat medel till militära kärnanläggningar i Ryssland och övriga Sovjetrepubliker även för att öka medvetenheten om eller hanteringen av de datorproblem som kan uppstå i samband med år 2000?
6. Kan kommissionen bekräfta att kärnanläggningarna i Ukraina måste lämna in en rapport till den ansvariga myndigheten om vilka åtgärder som vidtagits med anledning av datorproblem som kan uppstå i samband med år 2000? Kan kommissionen också ange om kärnanläggningarna i Ryssland också måste lämna in sådan rapport, och om ja vilka resultat som har framkommit i samband härmed?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(20 januari 1999)

Kommissionen inser betydelsen av år 2000-problemen, vilket framgår av kommissionens nyligen publicerade meddelande ⁽¹⁾. I december 1998 ⁽²⁾ presenterades ett meddelande från kommissionen till Europeiska rådet om hur gemenskapen skall ta itu med dessa problem. I meddelandet understryks problemen inom energisektorn, i synnerhet när det gäller kärnkraftsanläggningar i Central- och Östeuropa och i de nya oberoende staterna. Kommissionen lägger ner mycket stora ansträngningar på att öka medvetenheten kring dessa frågor, t.ex. genom att publicera information och stimulera diskussioner mellan expertgrupper. Förutom kommissionens meddelanden finns dessutom en informationssida på Internet om år 2000-problemen.

Som svar på parlamentsledamotens frågor skulle kommissionen vilja understryka följande:

1. Det är i första hand medlemsstaterna som ansvarar för säkerheten vid kärnkraftsanläggningar. Informell information från expertgrupperna tyder på att medlemsstaterna har genomfört program för att ta itu med frågorna. Programmen skiljer sig visserligen åt, men i alla program finns krav på att licensinnehavaren skall kunna ange vilka system som skulle kunna påverkas, systemen skall rangordnas efter hur viktiga de är i fråga om kärnsäkerhet, de skall kunna testas och anpassas eller bytas ut om de är felaktiga. Tillsynsmyndigheter går för närvarande igenom dessa program och övervakar hur de genomförs. I vissa medlemsstater har man börjat undersöka möjligheterna av mer driftpersonal och att undvika underhållsarbeten under de kritiska dagarna.
2. I ett meddelande ⁽³⁾ till rådet och Europaparlamentet finns en redogörelse för vilket stöd som ges till kärnkraftsanläggningar i Central- och Östeuropa och i de nya oberoende staterna. IAEA är den viktigaste internationella organisationen när det gäller år 2000-problemet.
3. Kommissionen främjar därför endast dialog mellan tillsynsmyndigheterna för att öka medvetenheten om problemet och för att öka trycket på att åtgärder vidtas.
4. Kommissionens Concert-grupp, som bland andra omfattar viktigare tillsynsmyndigheter på kärnområdet från 25 länder i gemenskapen, i Central- och Östeuropa och i de nya oberoende staterna, diskuterade frågorna vid sitt möte i juni 1998. Frågan kommer att behandlas igen vid gruppens möte i januari 1999. Denna typ av diskussioner leder till ökad medvetenhet och ökar trycket på att man skall anta bästa metoder i fråga om lagstiftning. Tillsynsmyndigheter inom gemenskapen står i ständig kontakt med sina motsvarigheter i Central- och Östeuropa och i de nya oberoende staterna och kan på så vis öka deras medvetenhet. Hittills verkar det inte behövas någon extra finansiering av åtgärder som rör denna fråga.
5. TACIS-programmet innehåller stöd i fråga om kärnsäkerhet till civila kärnkraftsanläggningar, men inte till militära sådana, och därför har kommissionen inte vidtagit några åtgärder på det området.
6. Kärnsäkerhet är ett nationellt ansvar och varje land måste därför självt bestämma vilka åtgärder som är lämpliga. De nationella myndigheter som ansvarar för kärnsäkerheten är de som är viktigast när det gäller att bestämma hur omfattande dessa åtgärder skall vara. Följaktligen lägger kommissionen stor vikt vid den verksamhet som beskrivs under punkt 4 ovan.

⁽¹⁾ KOM(98) 102.

⁽²⁾ KOM(98) 593.

⁽³⁾ KOM(98) 134.

(1999/C 341/012)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3582/98**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen**

(3 december 1998)

Angående: Förbud mot att använda antibiotika i djurfoder

Enligt vetenskapliga resultat som nyligen diskuterades på en internationell läkarkongress i Köpenhamn är okontrollerad användning av antibiotika för att göda och behandla djur och fisk ett allvarligt hot mot människors immunsystem och människors hälsa.

Kan kommissionen, mot bakgrund av att konsumenternas hälsa är en högt prioriterad fråga för EU, säga om den har för avsikt att omgående vidta åtgärder för att förbjuda användning av antibiotika i djurfoder?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(4 februari 1999)

I slutsatserna från Världshälsoorganisationens konferens i oktober 1997 i Berlin framhålls att fenomenet antibiotikaresistenta bakterier skall anses som ett allvarligt, komplicerat och internationellt problem. Denna syn delas av Ekonomiska och sociala kommittén, Internationella byrån för epizootier och konferensen om det mikrobiella hotet i Köpenhamn i september 1998.

Rådet och kommissionen har för sin del vid jordbruksministrarnas möte den 14 december 1998 förklarat att det är av yttersta vikt att hindra att antibiotikaresistens utvecklas inom humanmedicinen. Denna förklaring förstärker yttrandet från kommissionen och rådet vid socialministrarnas möte den 12 november 1998.

Det är denna allmänna oro för antibiotikaresistens som i kombination med säkerhetsprincipen har lett till att rådet den 17 december 1998 antog det förslag ⁽¹⁾ som lades fram av kommissionen angående förbud mot fyra typer av antibiotika som tillåts i foder för att dessa och andra typer av antibiotika i samma familj endast skall användas inom humanmedicinen.

På begäran av kommissionen skall ordföranden i Vetenskapliga kommittén lämna ett allmänt yttrande i frågan om antibiotikaresistens med hänsyn till dessa ämnens användning inom human- och veterinärmedicinen, som foder och på det fytosanitära området.

⁽¹⁾ KOM(98) 763 slutlig.

(1999/C 341/013)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3662/98**från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen**

(7 december 1998)

Angående: Datafel vid millenniumskiftet

Man har upptäckt att det finns en stor risk för ett datafel vid millenniumskiftet, även kallat 2000-effekten, beträffande alla typer av programmerbara elektroniska system, från centraldatorer till datachips.

Eftersom dessa system används för alla möjliga industriella ändamål (i de olika etapperna av tillverkningsprocessen), transporter, allmän service etc, samt eftersom nämnda system är beroende av datum och det är viktigt hur de kan komma att reagera vid millenniumskiftet, bör man fastställa vilka risker som föreligger.

Existerar någon form av särskilt samarbete mellan gemenskapens förvaltning och de nationella och lokala förvaltningarna i varje medlemsstat för att se till att processen för att anpassa systemen sker på ett korrekt och riskfritt sätt?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar*(5 februari 1999)*

Kommissionen har regelbundna möten med medlemsstaternas företrädare för att diskutera år 2000-problemet. Bland de många ämnen som tas upp ingår att medlemsstaterna utbyter information om den offentliga sektorns verksamhet och framsteg på detta område. Medlemsstaterna samarbetar även med kommissionen för att lösa problem som uppstår i samband med gemenskapsövergripande telematikersystem, t.ex. sådana som finansieras genom IDA-programmet.

(1999/C 341/014)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3764/98**från Eva Kjer Hansen (ELDR) till kommissionen***(11 december 1998)*

Angående: Direkta utbetalningar till jordbrukare

Kommissionen ombedes redogöra för de rättsliga konsekvenserna av genomförandet av förslaget till förordning (KOM(98) 0158 – CNS 98/0113) ⁽¹⁾ om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direkt stöd inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken, som helt eller delvis utbetalas av EUGFJ, garantisektionen.

Redogörelsen bör innehålla en bedömning av den enskilda jordbrukarens rättsliga ställning, särskilt i förhållande till administrativa beslut, omvänd bevisbörda och proportionalitet vad gäller den rättsliga påföljden.

Dessutom ombedes rådet komma med en bedömning av den diskriminering som kan uppstå av att länderna får införa olika regler för efterlevnad av de nationella miljöbestämmelserna, inbegripet skillnader i kontrollen av efterlevnaden. Slutligen ombedes kommissionen göra en bedömning av problemen i förbindelse till den överordnade kontrollen av utgifterna på jordbruksområdet och avslutningen av räkenskaperna.

⁽¹⁾ EGT C 170, 4.6.1998, s. 93.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(27 januari 1999)*

Med sitt förslag till övergripande förordning vill kommissionen upprätta vissa gemensamma bestämmelser för de direkta stöden inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP). Syftet med dessa bestämmelser är att på ett bättre sätt införliva miljömålet i GJP, att se till att GJP tillämpas mer rättvist och att motivera den för allmänheten. Detta skall ske genom att medlemsstaterna ges ökade handlingsmöjligheter för att för det första ta mer ansvar och för det andra underlätta anpassningen av föreskrivna åtgärder till de särskilda situationer som råder i olika delar av gemenskapen. Eftersom förslaget för närvarande diskuteras i Europaparlamentet och rådet, kan kommissionen inte svara uttömmande på parlamentsledamotens frågor. Kommissionen föreslår således att man riktar in sig på två avgörande delar i förslaget.

När det gäller miljöbestämmelsen i artikel 3 i förslaget förväntar sig inte kommissionen att den kommer att leda till diskriminering. Det är i första hand de skiftande miljöförhållandena i medlemsstaterna och de olika nationella bestämmelserna på området som kan skada principen om lika möjligheter för jordbrukare i gemenskapen. De föreslagna bestämmelserna, som för övrigt åtföljs av gemenskapskriterier för tillämpningen, kommer snarare att avhjälpa befintliga orättvisor.

Betalningsbegränsningarna i artikel 8 i förslaget är ett sätt att låta jordbruksfonderna omfatta endast dem som utövar sin verksamhet i jordbrukssyfte utan att i första hand vara motiverade av direkta stöd. Detta utgör utan tvekan ett svar på allmänhetens önskan om en rättvis, stram och effektiv förvaltning av jordbruksfonderna.

Dessutom föreskrivs det explicit i artikel 5 i kommissionens förslag att medlemsstaterna skall tillämpa artikel 3 på ett sådant sätt att lika behandling mellan jordbrukare säkerställs och att marknaden och konkurrensen inte snedvrids.

(1999/C 341/015)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3790/98
från Concepció Ferrer (PPE) till kommissionen

(4 december 1998)

Angående: Program och projekt för små och medelstora företag samt turism i Katalonien

Med hänsyn till att kommissionen bedriver en politik till förmån för öppenhet och insyn ifråga om dess utgifter: Kan kommissionen, med avseende på de projekt som genomförts i Katalonien under perioden 1994-1999, uppge vilka projekt som har erhållit stöd i förhållande till de olika stöd som är tillgängliga inom ramen för projekt för små och medelstora företag samt för turistprojekt?

Kan kommissionen även specificera hur stora belopp som slutligen har beviljats för varje sådant projekt?

Kompletterande svar
avgivet på kommissionens vägnar av Monika Wulf-Mathies

(11 maj 1999)

Då svaret är mycket omfattande, sänder kommissionen det direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(1999/C 341/016)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3812/98
från Concepció Ferrer (PPE) till kommissionen

(22 december 1998)

Angående: Program och projekt beträffande telekommunikation, informationsteknik och audiovisuell teknik i Katalonien

Mot bakgrund av den insynspolitik som kommissionen bedriver gällande sina utgifter: Kan kommissionen ange vilka av de projekt som genomförts i Katalonien under perioden 1994-1999 som har erhållit stöd från vart och ett av de olika stödordningar som existerar inom ramen för telekommunikationer, informations- och audiovisuell teknik?

Kan kommissionen dessutom specificera hur stora belopp som har beviljats vart och ett av de nämnda projekten?

Kompletterande svar
från Monika Wulf-Mathies på Kommissionens vägnar

(12 maj 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hennes skriftliga fråga P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 12.

(1999/C 341/017)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3813/98
från Concepció Ferrer (PPE) till kommissionen

(22 december 1998)

Angående: Program och projekt beträffande transport i Katalonien

Kan kommissionen ange vilka av de projekt som genomförts i Katalonien under perioden 1994-1999 som har erhållit stöd från vart och ett av de olika stödordningar som existerar inom ramen för transport?

Kan kommissionen dessutom specificera hur stora belopp som har beviljats vart och ett av de nämnda projekten?

**Kompletterande svar
från Monika Wulf-Mathies på Kommissionens vägnar**

(12 maj 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hennes skriftliga fråga P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 12.

(1999/C 341/018)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3816/98
från Concepció Ferrer (PPE) till kommissionen**

(22 december 1998)

Angående: Program och projekt beträffande kultur, utbildning och ungdomsverksamhet i Katalonien

Mot bakgrund av den insynspolitik som kommissionen bedriver gällande sina utgifter: Kan kommissionen ange vilka av de projekt som genomförts i Katalonien under perioden 1994-1999 som har erhållit stöd från vart och ett av de olika stödordningar som existerar inom ramen för kultur, utbildning och ungdomsverksamhet?

Kan kommissionen dessutom specificera hur stora belopp som har beviljats vart och ett av de nämnda projekten?

**Kompletterande svar
från Wulf-Mathies på kommissionens vägnar**

(12 maj 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hennes skriftliga fråga P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 12.

(1999/C 341/019)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3817/98
från Concepció Ferrer (PPE) till kommissionen**

(22 december 1998)

Angående: Program och projekt beträffande industri och energi i Katalonien

Mot bakgrund av den insynspolitik som kommissionen bedriver gällande sina utgifter: Kan kommissionen ange vilka av de projekt som genomförts i Katalonien under perioden 1994-1999 som har erhållit stöd från vart och ett av de olika stödordningar som existerar inom ramen för industri och energi?

Kan kommissionen dessutom specificera hur stora belopp som har beviljats vart och ett av de nämnda projekten?

**Kompletterande svar
från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar**

(12 maj 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hennes skriftliga fråga P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 12.

(1999/C 341/020)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3818/98
från Concepció Ferrer (PPE) till kommissionen

(22 december 1998)

Angående: Program och projekt beträffande miljö i Katalonien

Mot bakgrund av den insynspolitik som kommissionen bedriver gällande sina utgifter: Kan kommissionen ange vilka av de projekt som genomförts i Katalonien under perioden 1994-1999 som har erhållit stöd från vart och ett av de olika stödordningar som existerar inom ramen för miljö?

Kan kommissionen dessutom specificera hur stora belopp som har beviljats vart och ett av de nämnda projekten?

Kompletterande svar
från Monika Wulf-Mathies på Kommissionens vägnar

(12 maj 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hennes skriftliga fråga P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 12.

(1999/C 341/021)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3820/98
från Concepció Ferrer (PPE) till kommissionen

(22 december 1998)

Angående: Program och projekt beträffande regionalpolitik i Katalonien

Mot bakgrund av den insynspolitik som kommissionen bedriver gällande sina utgifter: Kan kommissionen ange vilka av de projekt som genomförts i Katalonien under perioden 1994-1999 som har erhållit stöd från vart och ett av de olika stödordningar som existerar inom ramen för regionalpolitik?

Kan kommissionen dessutom specificera hur stora belopp som har beviljats vart och ett av de nämnda projekten?

Kompletterande svar
från Monika Wulf-Mathies på Kommissionens vägnar

(12 maj 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hennes skriftliga fråga P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 12.

(1999/C 341/022)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3822/98
från Concepció Ferrer (PPE) till kommissionen

(22 december 1998)

Angående: Subventioner till sektorn för indiskt läder

Kan kommissionen uppge vilka projekt man har finansierat för att stödja sektorn för handel med indiskt läder (läder-, skodon- och skinnprodukter) samt ange datum när dessa projekt har godkänts samt vilka deras målsättningar är?

**Kompletterande svar
från Monika Wulf-Mathies på Kommissionens vägnar**

(12 maj 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hennes skriftliga fråga P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 12.

(1999/C 341/023)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3824/98
från Outi Ojala (GUE/NGL) till kommissionen**

(22 december 1998)

Angående: Diplomaters rätt att köpa skattefria produkter

Enligt kommissionens beslut upphör handeln med skattefria produkter inom Europa den 1 juli 1999. Diplomater och Europeiska unionens kommissionsledamöter, som jämföras med diplomater, kommer fortsättningsvis att ha rätt att köpa skattefria produkter inom ramen för sina årliga skattefria köpkvoter.

1. Anser kommissionen att det är rätt att i synnerhet högavlönade diplomater bibehåller sin rätt att köpa skattefria produkter medan vanliga EU-medborgare förlorar den?
2. Ämnar kommissionen vidta några åtgärder för att råda bot på situationen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(6 april 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga E-3878/98 från Philippe De Coene ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT C 325, 12.11.1999, s. 35.

(1999/C 341/024)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3847/98
från Manuel Escolá Hernando (ARE) till kommissionen**

(22 december 1998)

Angående: Förbindelser mellan höghastighetslinjen Madrid-Zaragoza och flygplatsen i Zaragoza

Bland de 14 högprioriterade projekten för det transeuropeiska transportnätet som godkändes av Europeiska rådet i Essen finns uppbyggnaden av en sydeuropeisk höghastighetslinjen som förenar Madrid med Zaragoza, Barcelona, Perpignan och Montpellier.

Uppbyggnaden av denna linje skulle göra det möjligt att minska restiden på sträckan Zaragoza-Madrid eller Zaragoza-Barcelona, som för tillfället är tre och en halv timme, till en timme och femton minuter, vilket innebär att dessa städer skulle komma betydligt närmare varandra.

För närvarande diskuteras möjligheten att föra den planerade järnvägssträckan närmare flygplatsen i Zaragoza, vilket skulle göra det möjligt att öka detta projekts intermodala dimension. Samtidigt skulle en underutnyttjad flygplats kunna förstärkas och luftrummet ovanför Madrid och Barcelona skulle bli mindre trångt.

Anser Europeiska kommissionen att denna typ av samverkan mellan ett europeiskt järnvägstransportnät och en flygplats överensstämmer med förslagen om att förstärka de kombinerade transportnät som gemenskapsinstitutionerna förespråkar?

Anser kommissionen att det är ett intressant förslag? Hur kan man i så fall bidra till att förverkliga det? Finns det inom Europeiska unionen liknande förslag som kan fungera som modell för förslaget för Aragonien?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(26 februari 1999)

Kommissionen ger hög prioritet åt att främja intermodalitet för transporter. När det är fråga om att få ekonomiskt stöd från budgetposterna för de transeuropeiska transportnäten är därför sammanbindningen av flygplatser med järnvägsnätet ett önskvärt mål. Det anses dock oftast som lämpligast när det gäller att erbjuda passagerarna valmöjligheter och minska trafikstockningar vid relativt stora flygplatser. Ett godkännande från myndigheterna i den berörda medlemsstaten för projektet är rättsligt viktigt för kommissionen vid övervägandet av en ansökan om stöd.

Detta betyder inte att man kan utesluta uppmuntran av denna utveckling på regional nivå och platser som Zaragoza, om de har ekonomisk och miljömässig potential. Kommissionen har nyligen beställt en undersökning av vilka bidrag regionala flygplatser kan ge för att minska överbelastningen vid de större.

(1999/C 341/025)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3853/98

från James Nicholson (PPE) till kommissionen

(4 januari 1999)

Angående: Avskaffande av försäljning av tullfria varor

Har kommissionen företagit någon undersökning om antalet arbetstillfällen som kommer att försvinna till följd av avskaffandet av försäljning av tullfria varor inom Europeiska unionen?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(17 mars 1999)

Kommissionen och Ekofin-rådet ombads av Europeiska rådet i Wien att före mars i år undersöka de sysselsättningsproblem som kan bli följden av 1991 års beslut att avskaffa den skattefria försäljningen för resenärer inom gemenskapen.

Kommissionen har nu utfört denna undersökning och har också utrett olika möjligheter för att minska eventuella sysselsättningsproblem, bland annat en begränsad förlängning av den skattefria försäljningen.

Undersökningsresultaten redovisas i ett meddelande som kommissionen antog den 17 februari 1999 ⁽¹⁾. Av kommissionens analys framgår att effekterna på sysselsättningen troligen blir begränsade, både geografiskt och branschmässigt. De negativa konsekvenserna för sysselsättningen på kort sikt kan på medellång sikt vändas i en nettoökning av antalet arbetstillfällen.

Kommissionen kommer att lägga fram meddelandet för rådet och parlamentet. Rådet diskuterade frågan vid mötet den 15 mars 1999.

⁽¹⁾ Meddelande från kommissionen till rådet om sysselsättningsaspekterna av beslutet att avskaffa den skattefria försäljningen för resenärer inom gemenskapen (KOM(99) 65 slutlig, 17.2.1999).

(1999/C 341/026)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3861/98
från Clive Needle (PSE) till kommissionen

(4 januari 1999)

Angående: Registrerade lastfordon

Vilka förteckningar disponerar kommissionen över vad gäller antalet registrerade lastfordon och behöriga förare i medlemsstaterna? Kan kommissionen ange det totala antalet per medlemsstat för samtliga berörda kategorier?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(11 februari 1999)

Kommissionen för inte register över antalet registrerade lastfordon och behöriga förare i medlemsstaterna. Den statistik som kommissionen förfogar över vad gäller antalet förare i varje medlemsstat är inte tillräckligt komplett för att ge en heltäckande bild. Situationen vad gäller registrerade lastfordon i varje medlemsstat är dock bättre dokumenterad. Tabellen nedan baserar sig på det arbete som gjordes i samband med Fjärde ramprogrammet och visar antalet lätta lastfordon (mindre än 3,5 ton tillåten vikt) och tunga lastfordon (3,5 ton tillåten vikt eller mer).

1995

Medlemsstat	Lätta lastfordon	Tunga lastfordon
Belgien	250 000	178 000
Danmark	180 000	140 000
Tyskland	1 250 000	1 030 000
Grekland	710 000	178 000
Spanien	2 350 000	458 000
Frankrike	3 410 000	665 000
Irland	60 000	87 000
Italien	1 900 000	1 150 000
Luxemburg	4 000	18 000
Nederländerna	350 000	245 000
Österrike	90 000	213 000
Portugal	330 000	298 000
Finland	220 000	43 000
Sverige	240 000	84 000
Förenade kungariket	2 070 000	519 000
EU	13 414 000	5 306 000

(1999/C 341/027)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3872/98
från John McCartin (PPE) till kommissionen

(4 januari 1999)

Angående: Förbud mot antibiotika i djurfoder

Kan kommissionen redogöra för det förfarande man tillämpar när man försöker förbjuda användning av fyra tillväxtbfrämjande medel och kan kommissionen också uppge om förslaget grundar sig på vetenskapliga eller politiska hänsyn?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(17 mars 1999)

Användandet av tillsatserna i foder regleras genom rådets direktiv 70/524/EEG av den 23 november 1970 om fodertillsatser ⁽¹⁾.

Det förbud mot fyra olika tillsatser som parlamentsledamoten hänvisar till föreslogs av kommissionen efter bedömningen att dessa tillsatser enligt artikel 3a i det direktivet bör "av betydelsefulla anledningar som rör människors eller djurs hälsa (...) förbehållas medicinsk eller veterinär användning".

Som det anges i skälen till den förordning som antogs av rådet den 17 december 1998 ⁽²⁾ skall återkallandet av godkännandet av zinkbacitracin, spiramycin, virginiamycin och tylosinfosfat ses som en försiktighetsåtgärd som vidtagits för att bevara humanmedicinens effektivitet och för att på så sätt skydda folkhälsan.

Beslutet är förenligt med rekommendationerna från Världshälsoorganisationens konferens i oktober 1997, Ekonomiska och sociala kommittén, Internationella byrån för epizootier och konferensen om det mikrobiella hotet i Köpenhamn i september 1998.

⁽¹⁾ EGT L 270, 14.12.1970.

⁽²⁾ dok. KOM(98) 763 slutlig.

(1999/C 341/028)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3898/98

från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen

(4 januari 1999)

Angående: Etnisk bomb

Färska rapporter från Sydafrika och Israel indikerar att sådana biologiska stridsmedel eventuellt håller på att utvecklas som kan riktas mot människor av viss ras eller etnisk tillhörighet.

Skulle kommissionen, mot bakgrund av detta, kunna bekräfta

1. att inga EU-medel används, varken direkt eller indirekt, till sådan forskning,
2. att sådan forskning inte bedrivs i någon av Europeiska unionens medlemsstater?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(10 februari 1999)

Kommissionen kan bekräfta att det inte ges något gemenskapsstöd, varken direkt eller indirekt, till den forskning som frågeställaren tar upp.

Kommissionen känner inte till någon sådan forskning i medlemsstaterna.

(1999/C 341/029)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3917/98

från Graham Mather (PPE) till kommissionen

(4 januari 1999)

Angående: Ekofin-rådets möte den 1 december 1998

Vid detta möte anmodade uppförandekodgruppen kommissionen att så snart som möjligt genomföra två studier: dels en jämförande studie över administrativa metoder, dels en undersökning av hur förvaltningsbolagens aktiviteter och koncerninterna aktiviteter beskattas i de olika medlemsstaterna.

Kan kommissionen svara på följande:

1. Vem skall genomföra dessa studier?
2. Om en extern konsult anlitas för detta, hur stort är dennes arvode?
3. Hur är de direktiv exakt utformade som har angivits för dessa studier?
4. När väntas dessa studier vara genomförda?
5. Avser kommissionen att göra dessa studier tillgängliga för parlamentsledamöterna så snart de är genomförda?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(10 mars 1999)

Kommissionen har uppmanats att ge en extern konsult med praktisk erfarenhet av frågan i uppdrag att göra en undersökning av förvaltningspraxis i alla de femton medlemsstaterna. Undersökningen bör också innehålla en jämförande granskning av koncernintern verksamhet i de olika medlemsstaterna. Kommissionen kommer att göra en jämförande granskning av beskattningen av holdingbolag i de olika medlemsstaterna. Granskningen kommer att bygga på allmänt tillgängliga uppgifter och uppgifter som skall tillhandahållas av medlemsstaterna.

Den 8 december 1998 inledde kommissionen ett anbudsförfarande för undersökningen av förvaltningspraxis. Förfarandet har ännu inte avslutats. Så snart en konsult har tilldelats kontraktet, kommer kommissionen att offentliggöra ett meddelande om avslutad upphandling i Europeiska gemenskapernas officiella tidning med uppgifter om denna konsult.

I undersökningen av förvaltningspraxis kommer man att på grundval av praktisk erfarenhet granska och beskriva förvaltningsmyndigheternas befogenheter i frågor om företagsbeskattning i alla de 15 medlemsstaterna och de praktiska rutinerna för att bestämma internpriser vid kontrollerade transaktioner i samband med koncernintern verksamhet och finansiella tjänster. Det har inte givits några ytterligare direktiv för kommissionens jämförande granskning av medlemsstaternas ordningar för holdingbolag.

Syftet med undersökningarna är att förse uppförandekodgruppen med upplysningar för dess bedömning av skatteåtgärder. Så snart undersökningarna har slutförts, kommer kommissionen att lägga fram resultaten för gruppen. Parlamentet kommer så småningom att få tillgång till resultaten.

(1999/C 341/030)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3925/98 från Nikitas Kaklamanis (UPE) till kommissionen

(4 januari 1999)

Angående: En hög EU-tjänstemans uttalanden om Cyperns EU-inträde

I nr 7356 av informationsbladet "Agence Europe" av den 4 december 1998 uttalar sig chefen för kommissionens arbetsgrupp för utvidgningen, Klaus van der Pas, på sidan 12 om Cyperns EU-inträde.

Den höge EU-tjänstemannen understryker att han "instämmer i Frankrikes invändningar vad gäller EU-inträde för en delad ö som på sätt och vis ligger i en krigszon". Van der Pas' — minst sagt — märkliga inställning utbroderas vidare med en provocerande vändning om att "detta är en rädsla som vi alla delar". Den höge EU-tjänstemannen tillägger avslutningsvis att "det är medlemsstaterna som har ansvaret för inträdesförhandlingarna" och följaktligen "kan kommissionen inte komma med förslag som inte är politiskt förnuftiga" ("politically reasonable").

Kan kommissionen upplysa mig om sin officiella inställning till dessa oacceptabla åsikter och om på vilket sätt van der Pas är bemyndigad att tala i "allas" namn och framföra provocerande åsikter om Cypern, ett land som på alla sätt och vis befinner sig långt före alla andra kandidatländer?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(12 februari 1999)

Kommissionen utgår alltjämt från den ståndpunkt Europeiska unionen uttryckte vid öppnandet av anslutningsförhandlingarna med Cypern. Kommissionen kommer, så som den har gjort alltsedan förhandlings-

processen startade, att bidra aktivt till att förhandlingarna med Turkiet går så snabbt som möjligt. Den gör detta trots ihållande svårigheter, t.ex. det faktum att den turk-cypriotiska befolkningsgruppen hittills inte har reagerat på den uttryckliga inbjudan att delta i förhandlingarna. Frågeställaren kan inte ha undgått att notera att dessa svårigheter har givit upphov till diverse uttryck för oro, även på några medlemsstaters vägnar. Kommissionen ansluter sig helt till den förhoppning som unionen upprepade gånger gett uttryck åt, dvs. att anslutningsförhandlingarna på ett positivt sätt kommer att bidra till sökandet efter en politisk lösning på Cyprenfrågan genom de samtal som förs inom ramen för Förenta nationerna, vilka måste fortsätta så att det kan skapas en federation med två befolkningsgrupper och två områden.

(1999/C 341/031)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3926/98

från Konstantinos Hatzidakis (PPE) till kommissionen

(4 januari 1999)

Angående: Reklam med EU-stöd för den grekiska regeringens utbildningspolitik

Det operativa programmet inom den andra gemenskapsstödramen för Grekland "Utbildning och grundläggande yrkesutbildning", som har särskilt låg utnyttjandegrad, medfinansierar även den s.k. "reformen" av högstadiet och gymnasiet, som man tidigare gjort reklam för med anslag från programmet "Utbildning och grundläggande yrkesutbildning". "Reformen" har dock framkallat starka reaktioner från lärare, elever och elevorganisationer. Av denna anledning har utbildningsministeriet inlett en ny reklamkampanj med påkostade helsidesannonser i dagspressen och radioreklam. Det framgår tydligt av innehållet i denna nya reklamkampanj att syftet inte är att helt enkelt informera allmänheten, utan ministeriet vill först och främst ta udden av de växande protesterna från de politiska partierna och från hela utbildningsväsendet. Noteras bör att det i annonstexterna i pressen inte nämns någonting om gemenskapsstödramen, förutom i en mikroskopisk not, eller om att kostnaden täcks av gemenskapsmedel. Inte heller i radioreklamen sägs det någonting om detta, trots att båda betalas med medel från gemenskapsstödramen för utbildning.

Med anledning av detta ber jag kommissionen informera mig om följande:

1. Har kommissionen fått någon information om utbildningsministeriets nya reklamkampanj och om så är fallet, i hur hög grad anser den att den utförs på ett korrekt sätt? Anser kommissionen att den är i linje med utbetalningsreglerna för den andra gemenskapsstödramen?
2. Hur höga är kostnaderna dels för utbildningsministeriets första reklamkampanj, dels för den andra, och från vilka delprogram inom "Utbildning och grundläggande yrkesutbildning" kommer finansieringen?
3. Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att få ett stopp på finansieringen av regeringspropaganda genom gemenskapsanslag?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(10 mars 1999)

Kommissionen känner inte till den reklamkampanj som parlamentsledamoten nämner. Kommissionen vill framhålla att det är de nationella myndigheterna som ansvarar för genomförandet av de insatser som samfinansieras genom strukturfonderna, och det gäller även informations- och reklamkampanjer.

Kommissionen har därför ingen information om kostnaden för denna reklamkampanj. Den totala budget för information och reklam avseende EPEAEK-programmet som beviljats av programmets kontrollkommitté fram till programplaneringsperiodens slut uppgår dock till 500 miljoner drakmer (cirka 1,5 miljoner euro). Insatserna finansieras inom åtgärd 1 i delprogram 4 (tekniskt stöd) inom programmet "Utbildning och grundläggande yrkesutbildning".

Kommissionen och det grekiska ekonomiministeriet har nyligen inrättat en gemensam styrgrupp i syfte att samordna och övervaka informations- och reklamverksamheten för gemenskapens stödramar för Grekland.

(1999/C 341/032)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3929/98**från Graham Mather (PPE) till kommissionen**

(4 januari 1999)

Angående: Uppförandekodex för företagsbeskattning – kommissionsledamot Montis redogörelse inför Europaparlamentet den 7 december 1998

Under sammanträdet med utskottet för ekonomi, valutafrågor och industripolitik i Europaparlamentet den 7 december 1998 framförde kommissionsledamot Monti att uppförandekodexen för företagsbeskattning gav upphov till att vissa medlemsstater utövade "självdisciplin", eftersom dessa hade beslutat att inte införa vissa beskattningsåtgärder som skulle kunna bryta mot kodexens principer.

Kan kommissionsledamoten redogöra för vilka beskattningsåtgärder och vilka medlemsstater han hänvisade till?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(24 februari 1999)

Det ankommer inte på kommissionen att kommentera enskilda medlemsstaters överväganden i skattehänseende. Såvitt kommissionen vet har dock sedan uppförandekoden för företagsbeskattning antogs samtliga medlemsstater avhållit sig från att införa nya skatteåtgärder som vore skadliga i den mening som avses i koden.

Flera förslag till nya skatteåtgärder har dock hänskjutits till uppförandekodgruppen för framtida behandling. Den sekretess som gäller för gruppens arbete innebär dock att kommissionen inte kan uppge vilka åtgärder det är fråga om.

Det bör vidare påpekas att vissa medlemsstater redan lagt fram förslag om att avskaffa eller gradvis avveckla vissa åtgärder som kan ligga inom uppförandekodens tillämpningsområde.

(1999/C 341/033)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3930/98**från Graham Mather (PPE) till kommissionen**

(4 januari 1999)

Angående: Gränsvärden för avgasutsläpp från motorcyklar

Den europeiska föreningen för motorcykelfabrikanter (ACEM) har nyligen överlämnat en forskningsrapport om avgasutsläpp från motorcyklar till kommissionen.

Kan kommissionen dels redogöra för vilken vikt som lagts vid denna rapport, dels uppge vilka andra uppgifter som har överlämnats för beaktande i diskussionen om gränsvärden för avgasutsläpp från motorcyklar samt redogöra för sin aktuella uppfattning i den här frågan?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(26 februari 1999)

Den 18 mars 1998 överlämnade Europeiska föreningen för motorcykelfabrikanter (ACEM) sin slutrapport om forskningsprogrammet för avgasutsläpp från motorcyklar till kommissionen.

I denna rapport, som sammanställts på kommissionens begäran, redogörs för kostnaderna och effektiviteten av olika teknikmetoder för att minska avgasutsläppen från motorcyklar fram till år 2000/2005 vid en tillämpning av artikel 5 i direktiv 97/24/EG av den 17 juni 1997 om vissa komponenter och karakteristiska egenskaper hos två- eller trehjuliga motorfordon (¹).

På kommissionens uppmaning lade ACEM fram resultaten av sitt arbete för en expertgrupp i maj/juni 1998, varefter kommissionen beslutade genomföra ytterligare undersökningar, för att kunna utnyttja de rena faktauppgifterna i programmet till att lägga fram en rad olika scenarier för framtida lagstiftning och jämföra dessa inom ramen för Auto-/Oil II-programmet med övriga åtgärder som vidtagits för att minska föroreningarna i luften från andra motorfordon.

Kommissionen ämnar avsluta detta förberedande arbete i början av 1999 och lägga fram ett förslag under årets lopp.

(¹) EGT L 226, 18.8.1997.

(1999/C 341/034)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3944/98
från Anita Pollack (PSE) till kommissionen

(4 januari 1999)

Angående: Lokala projekt inom ramen för Agenda 21 Lokala projekt inom ramen för Agenda 21

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att stödja utbyte av information och erfarenheter vad gäller planer på lokala projekt inom ramen för Agenda 21?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(1 mars 1999)

Kommissionen har under flera år aktivt stött utbyte av information och erfarenhet om det lokala projekt inom ramen för Agenda 21. Verksamheten omfattar allt från policy-utveckling till ekonomiska bidrag till verksamhet som studier, projekt, konferenser och publikationer.

Meddelandet "En hållbar utveckling i Europeiska unionens städer: Ett handlingsprogram" (¹) bekräftar ytterligare kommissionens engagemang på detta område. Särskilt viktiga är åtgärderna 19, 20 och 23 som fastställer framtida prioriteringar i förhållande till utbytet av erfarenhet och den lokala verksamheten inom ramen för Agenda 21.

Exempel på tidigare verksamhet som kommissionen har bedrivit på detta område inkluderar expertgruppen för stadsmiljö och projektet om en hållbar utveckling i städerna (det resulterade i en rapport om en hållbar utveckling i städerna och en handledning för bra metoder som beskriver lokala projekt inom ramen för Agenda 21 och ger praktiska exempel); kampanjen för hållbar utveckling i europeiska städer, som startades för att främja och stödja lokala myndigheter i arbetet för att uppnå hållbarhet på lokal nivå genom lokala projekt inom ramen för Agenda 21; europeiska och regionala konferenser (inklusive Aalborg 1994, Lissabon 1996, Åbo och Sofia 1998, Sevilla och Haag 1999) samt en databas om bra metoder för stadsförvaltning och hållbarhet som riktar in sig på att upplysa om hur städer kan förvaltas på ett mer hållbart sätt.

(¹) KOM(98) 605.

(1999/C 341/035)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3946/98
från Anita Pollack (PSE) till kommissionen

(4 januari 1999)

Angående: Hållbart fiske

Har kommissionen gjort någon utvärdering av sina principer vad gäller stöd till fiske för att uppmuntra miljövänligt fiske genom att till exempel belöna miljövänlig resursförvaltning och naturvårdande åtgärder samt bestraffa kommersiell överexploatering av krympande fiskbestånd?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(7 april 1999)

Inom ramen för strukturfondsprogrammen har medlemsstaterna och kommissionen till uppgift att utvärdera effekterna av den gemenskapsfinansiering som sker enligt rådets föreskrifter för de angivna sektorerna och regionerna, däribland fiskerisektorn. Kommissionen har därutöver samfinansierat ett antal forskningsprojekt kring hur stöden påverkar fångstkapacitetens utveckling och därmed resurserna. Åtgärderna i fråga förtecknas i katalogen över FAIR-projekten (¹) och omfattar bland annat projekt 1454, 3541 och 3936.

Kommissionen kan bekräfta att moderniseringsstöden inte får motverka målen att bevara fiskeresurserna. Dessutom är det av avgörande vikt att de som är berättigade till gemenskapsstöd använder selektiva fångstredskap och -metoder.

Genom TAC och fångstkvoter, vilka styr användandet av havets resurser, eller åtgärder för att begränsa fiskeinsatsen per fiske, begränsas överfisket av bestånden samtidigt som ett ansvarsfullt fiske främjas. För övrigt står det varje medlemsstat fritt att fastställa egna fördelningsföreskrifter i vilka den kan införa mer resursskonande och miljövänliga föreskrifter.

Samtliga överträdelser av dessa gemenskapsrättsliga bestämmelser kan sanktioneras i enlighet med förfarandena i artikel 169 i fördraget. Kommissionen har dessutom just antagit ett förslag till rådsförordning ⁽²⁾ i vilket det ingår en förteckning över de förhållningssätt, däribland överfiske, som utgör allvarliga överträdelser av föreskrifterna i den gemensamma fiskeripolitiken. Även om denna förordning inte leder till någon harmonisering av sanktionerna på EG-nivå, kommer den dock att bidra till ökad insyn i tillämpningen av den gemensamma fiskeripolitikens föreskrifter.

⁽¹⁾ Projektsynopsis. Volym VI: Fiskeri och vattenbruk (FAIR: 1994-1998).

⁽²⁾ KOM(99) 70 slutlig.

(1999/C 341/036)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3965/98
från John Iversen (PSE) till kommissionen

(4 januari 1999)

Angående: Zoonosdirektivet

I sitt svar på min fråga H-0943/98 ⁽¹⁾ om zoonosdirektivet erkänner kommissionen att direktivet har genomförts bristfälligt och otillfredsställande i medlemsstaterna och att zoonosrapporteringsystemet kan förbättras betydligt.

Det verkar därför ofattbart att kommissionen ämnar lägga fram ett förslag som skall ge den extra tid att fundera på vad som skall göras. Detta är inte rimligt. Kommissionen är skyldig att säkerställa genomförandet av EU:s bestämmelser, och det bristfälliga genomförandet av zoonosdirektivet bör utan dröjsmål leda till att kommissionen sätter in sanktioner mot de medlemsstater som inte har genomfört direktivet.

Anser kommissionen inte att hänsyn till folkhälsan förutsätter att zoonosdirektivet genomförs utan ytterligare dröjsmål?

⁽¹⁾ Fullständigt förhandlingsreferat (november 1998).

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(5 februari 1999)

Kommissionen hänvisar ledamöten till sina svar på de skriftliga frågorna E-3175/98 ⁽¹⁾ och E-3865/98 från Riis Jørgensen ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT C 325, 12.11.1999, s. 2.

⁽²⁾ EGT C 297, 15.10.1999.

(1999/C 341/037)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3976/98
från W.G. van Velzen (PPE) till kommissionen

(4 januari 1999)

Angående: Lagring av kärnavfall från kärnreaktorn i Petten (Nederländerna)

Nyligen hade pressen i Nederländerna (tidningen Volkskrant den 3 och 5 december 1998) artiklar om problemen med lagringskapacitet för kärnavfallet från högflödesreaktorn i Petten. I artiklarna ingick det ny information om problematiken kring detta. Förenta Staterna har sedan åttiotalet, i samband med att terrorister börjat intressera sig för höganrikat uran, krävt en omläggning till låganrikat uran. Europeiska kommissionen har hittills inte företagit något i detta syfte, eftersom låganrikat uran skulle ge ett alltför lågt neutronflöde

jämfört med vad som behövs för det slags kärnforskning som bedrivs i kärnreaktorn. Dessutom skulle en sådan omläggning vara förenad med nog så höga kostnader och enligt kommissionen finns det inte pengar för detta.

1. Sedan en tid tillbaka håller man på att utveckla en typ av bränsle som kommer att kunna ge ett tillfredsställande neutronflöde. Då kommer ombyggnaden av reaktorn i Petten inte längre att innebära några tekniska problem. Har den undersökning om en successiv ombyggnad av reaktorn i Petten som gjorts av forskningsinstitutet AEA Technology i Winfrith (Storbritannien) gett vid handen att denna högflödesreaktor kan fullständigt ombyggas inom ett år? Skulle kostnaderna för en sådan ombyggnad också de facto komma att bli lägre än man tidigare beräknat, eftersom reaktorn skulle kunna kvarstå i drift så länge ombyggnaden pågår?

2. Förenta Staterna har gått med på att, om reaktorn byggs om, ta tillbaka de utbrända kärnbränslestavarna för central lagring i USA. Detta kommer att innebära en lösning på problemet med lagring av kärnavfall från Petten. Skulle inte kommissionen göra klokt i att fatta beslut om att övergå till att använda uran med lägre anrikningsgrad?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(4 mars 1999)

En ny typ av bränsle med hög densitet, men som endast innehåller uran med låg anrikningsgrad har studerats. Även om de erfarenheter som har gjorts är otillräckliga kommer detta bränsle troligtvis att kunna användas i högflödesreaktorn i stället för höganrikat uranbränsle.

Termohydrauliska kontroller håller på att utföras för att säkerställa att reaktorn kan drivas med detta nya bränsle på ungefär samma villkor som de som gäller för närvarande för produktion av medicinska isotoper. Resultaten väntas föreligga i februari 1999.

Ombyggnadskostnaderna kommer att bli höga och ombyggnaden måste genomföras successivt allt eftersom de nya bränslestavarna blir tillgängliga. Ombyggnaden skulle kunna slutföras inom tio reaktorcyklar, dvs. 12 månader, men för närvarande är det omöjligt att sätta ett startdatum.

Med ett ombyggnadsbeslut skulle American Department of Energy (DOE) kunna ta tillbaka de utbrända bränslestavarna.

Endast 25 % av de utbrända bränslestavarna från högflödesreaktorn kan tas om hand på detta sätt, vilket bör ses som ett alternativ till lagring i Habog, det centrala lagringsorganet för radioaktivt avfall (Covra).

(1999/C 341/038)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3983/98

från Jesús Cabezón Alonso (PSE) till kommissionen

(4 januari 1999)

Angående: Stöd till bolaget SNIACE (Spanien)

Kan kommissionen bekräfta att ett klagomål lämnats in från det österrikiska bolaget Lenzing om att bolaget SNIACE (Kantabrien, Spanien) skulle ha erhållit statliga och regionala stöd?

Har kommissionen erhållit de spanska centrala och regionala myndigheterna svar, i vilka man förnekar att stöd som skulle kunna leda till illojal konkurrens skulle ha beviljats?

Är kommissionen medveten om att vissa produkter som framställs av Lenzing och SNIACE är konkurrenter på samma marknad?

Är kommissionen medveten om vilka allvarliga ekonomiska och sociala följder detta klagomål kan orsaka bolaget SNIACE?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(12 februari 1999)

Efter klagomål från det österrikiska företaget Lenzing A.G. om olika former av olagligt statligt stöd under många år till SNIACE S.A., en konkurrent till Lenzing på viskosfibermarknaden, inledde kommissionen ett

formellt granskningsförfarande enligt artikel 93.2 i EG-fördraget. Under förfarandet yttrade sig både de spanska myndigheterna och andra berörda parter, bland dem också andra konkurrenter till Lenzing. Den 28 oktober 1998 utmynnade förfarandet i ett slutligt, delvis negativt, beslut.

Enligt beslutet utgjorde två av de granskade åtgärderna stöd, nämligen överenskommelser om uppskjutna inbetalningar av socialförsäkringsavgifter till lägre räntesatser än marknadsräntan och ett återbetalningsavtal med lönegarantifonden (FOGASA), också det till icke-marknadsmässig ränta. I enlighet med sin praxis i tidigare ärenden avfärdade kommissionen de spanska myndigheternas argument att åtgärderna i fråga inte omfattades av reglerna om statligt stöd därför att de är allmänt tillämpliga enligt spansk lag. Kommissionen ansåg att det var uppenbart att myndigheterna kunde göra en skönsmässig bedömning i fråga om SNIACE. Eftersom stödet inte ingick i en godkänd stödordning och Spanien inte hade försökt motivera stödet genom en giltig omstruktureringsplan, fann kommissionen att stödet var oförenligt med den gemensamma marknaden och att det skulle återbetalas. I beslutet angavs inte själva stödsumman, men där sades att den åtminstone uppgick till skillnaden mellan räntesatserna i överenskommelserna med socialförsäkringsmyndigheterna och FOGASA å ena sidan och marknadsräntan å den andra.

Kommissionen kunde inte fastställa att stöd förekommit genom de övriga granskade åtgärderna, men gjorde förbehåll för frågan huruvida företagets underlåtenhet att betala lagstadgade miljöavgifter vore att betrakta som stöd.

Kommissionen är medveten om de konsekvenser som besluten kan få för stödmottagare och deras konkurrenter och strävar därför efter att tillämpa reglerna om statligt stöd på ett objektivt och opartiskt sätt.

(1999/C 341/039)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3987/98
från Raimo Ilaskivi (PPE) till kommissionen

(4 januari 1999)

Angående: Förtroende i förbindelserna mellan kommissionen och parlamentet

Kommissionens ordförande Jacques Santer lade fram en intressant översikt om hur man kunde utveckla kommissionen. Eftersom jag under den diskussion som följde inte fick den taltur jag bett om lägger jag fram min fråga skriftligen.

Under anförandets gång betonades det flera gånger med rätta att det är viktigt med förtroende. Det är något som också behövs i förbindelserna mellan kommissionen och parlamentet. För närvarande kan förtroendet enbart mätas genom att parlamentet lägger fram ett misstroendevotum mot hela kommissionen. I samband med galna ko-sjukan och det ekonomiska missbruk som väckt diskussioner under den senaste tiden är det emellertid en kommissionsledamot eller några kommissionsledamöter som bär ansvaret och som inte har handlat på ett förtroendeingivande sätt. Det är emellertid inte möjligt att lägga fram ett misstroendevotum mot dessa, som skulle vara något som skulle effektivisera verksamheten och betona individens ansvar.

Hur förhåller sig kommissionens ordförande till det faktum att man, då man ändrar grundläggande bestämmelserna, skulle göra det möjligt att lägga fram misstroendevotum mot en enda kommissionsledamot som misslyckats i sin verksamhet, något som inte skulle störa de förtroendefulla förbindelserna mellan parlamentet och resten av kommissionen? Om svaret är jakande, vilka åtgärder ämnar kommissionens ordförande vidta för att få till stånd de ändringar som behövs?

Svar från Jacques Santer på kommissionens vägnar

(9 mars 1999)

Tanken att en förtroendeomröstning skulle kunna riktas endast mot en ledamot av kommissionen kräver — liksom parlamentsledamoten påpekar — en ändring i fördragen. En sådan omfattande förändring av kommissionens kollegiala uppbyggnad, vilken bekräftades i Amsterdamfördraget, skulle kräva en djupgående utredning.

(1999/C 341/040)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4007/98
från Frank Vanhecke (NI) till kommissionen

(5 januari 1999)

Angående: Uteblivna tulltäckter i Antwerpens hamn

Tullen i Antwerpen borde enligt föreskrifterna ha 1 600 anställda men det fattas 400 för dem. Detta leder till ett inkomstbortfall, i synnerhet i fråga om uppbörd av importpålagor till Europa. Så här har det fortgått redan i ett antal år.

Känner Europeiska kommissionen till hurdant läget är?

Finns det några uppskattningar om hur stora belopp de uteblivna tullintäkterna uppgår till?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(11 mars 1999)

Tullar utgör traditionella egna medel i gemenskapernas budget och uppbärs av medlemsstaterna i enlighet med de bestämmelser som följer av den nationella lagstiftningen och förvaltningen efter anpassning, i förekommande fall, till gemenskapslagstiftningens krav. Medlemsstaterna behåller 10 % av det tullbelopp som skall betalas för att täcka uppbördskostnaderna.

Varje medlemsstat har således befogenhet att organisera sin egen tullförvaltning och beräkna hur stor personal som behövs för att på ett effektivt sätt uppbära de egna medlen. På samma sätt är medlemsstaterna skyldiga att genomföra kontroller och undersökningar av hur uppbördssystemet fungerar på sitt respektive territorium. I sin egenskap av utanordnare av intäkterna genomför kommissionen för sin del, utöver de kontroller som genomförs av medlemsstaterna, egna kontroller, inbegripet inspektioner på platsen.

Kommissionen har inte tillgång till sådan information som ger den anledning att dra slutsatsen att uppbörden av egna medel har brustit på grund av personalbrist vid tullen i Antwerpens hamn. Om parlamentsledamoten däremot har tillgång till sådana uppgifter som ger anledning till misstankar om att så skulle vara fallet, ombeds han att överlämna dessa till kommissionen, som därefter kommer att undersöka ärendet om det visar sig nödvändigt.

(1999/C 341/041)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4021/98
från Johanna Boogerd-Quaak (ELDR) till kommissionen

(8 januari 1999)

Angående: Skattefria inköp för ledamöterna av kommissionen och tjänstemännen vid de europeiska institutionerna

Ledamöterna av Europeiska kommissionen och tjänstemännen vid de europeiska institutionerna har vissa företrädesrättigheter och privilegier i fråga om indirekta skatter, låt vara att dessa bygger på olika rättslig grund och villkoren för dem är olika.

1. Kan Ni ge en översikt av vilka företrädesrättigheter och privilegier i fråga om indirekta skatter som å ena sidan ledamöterna av Europeiska kommissionen, å andra sidan tjänstemännen vid de europeiska institutionerna åtnjuter?

2. I vad mån anser Ni att ministerrådets beslut om att skattefria försäljning inom Europeiska unionen skall avskaffas från och med den 1 juli 1999 ger anledning till att, exempelvis genom en uppförandekod, företa ändringar i bestämmelserna om att ledamöterna av Europeiska kommissionen skall få köpa skattefritt? Medges bör att dessa bestämmelser bygger på internationella fördrag i stället för på gemenskapsrätten.

3. Vore det inte bättre med ett fast bidrag i stället för det nuvarande systemet där tjänstemännen vid gemenskapens institutioner under sina första två år i tjänst kan använda sig av olika bestämmelser för ersättning av flytt- och heminredningskostnader?

4. Då man beaktar hur den europeiska integrationen framskrider och ser efter hur det som varit den ursprungliga anledningen till att gemenskapens tjänstemän liksom diplomater och militärer som medlemsstaterna har stationerade hos varandra minskar i betydelse: i vad mån behöver man fortfarande inom Europeiska unionen ge diplomatisk status till arbetstagare som utsänds från en medlemsstat till en annan?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(30 mars 1999)

1. När en tjänsteman för första gången tillträder en tjänst vid en av Europeiska gemenskapernas institutioner ger Belgien — under förutsättning att tjänstemannen rekryterats från ett annat land — denne rätt att under högst tolv månader köpa vissa varor för personligt bruk utan att betala moms; rätten måste utnyttjas inom två år från det att tjänstemannen tillträder tjänsten. En förteckning över vilka varor det rör sig om och vilka villkor som gäller kommer att sändas direkt till parlamentsledamoten.

Denna rätt ges också åt tillfälligt och övriga anställda som omfattas av tjänsteföreskrifterna, om deras kontrakt har en varaktighet på minst tolv månader i sträck.

Luxemburg och Irland ger liknande privilegier åt tjänstemän och övriga anställda när dessa första gången tillträder en tjänst i de båda länderna.

Ledamöterna av kommissionen likställs däremot av Belgien med diplomater. De åtnjuter därför samma förmåner när det gäller inköp av varor för personligt bruk som i Belgien ackrediterade diplomater från medlemsstaterna.

2. Kommissionen anser inte att det finns någon som helst koppling mellan de förmåner som ges till diplomater å ena sidan och den skattefria försäljningen inom gemenskapen å den andra.

3. Bestämmelserna om bosättnings- och flyttningsbidrag återfinns i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

4. Parlamentsledamotens fråga huruvida de diplomatiska privilegierna är förenliga med den inre marknaden är ett spørsmål som kommissionen själv har uppmärksammat. Parlamentsledamoten hänvisas till kommissionens svar på skriftliga frågan E-3878/98 från Philippe De Coene ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT C 325, 12.11.1999, s. 35.

(1999/C 341/042)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4041/98

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(13 januari 1999)

Angående: Transeuropeiska transportnät — Via Egnatia — vertikala axlar

Vägen Via Egnatia, som är under konstruktion och som införlivats i de transeuropeiska transportnäten, kommer att bli funktionell och effektiv. Den kommer även att bli ett viktigt element för att stärka förbindelserna mellan gränsregionerna, när de vertikala axlar som skall förbinda den med Greklands grannländer Albanien, f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Bulgarien och Jugoslavien har färdigställts.

Kan kommissionen informera om hur långt man kommit med planerna vad gäller de avsnitt av Via Egnatias vertikala axlar som ligger i tredje land, dels ur finansieringssynpunkt, dels vad gäller nödvändiga förberedningsarbeten, och redovisa dessa separat för varje land?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(9 mars 1999)

Kommissionen håller med om att det effektiva utnyttjandet av motorvägen Egnatia, som är ett prioriterat projekt inom transeuropeiska transportnät i Grekland och som utgör en förbindelse med de paneuropeiska korridorerna IV, IX och X, kommer att förbättras genom anläggningen och driften av de vertikala axlar som skall förbinda Egnatia med Albanien, före detta jugoslaviska republiken Makedonien samt Bulgarien. Dessa axlar kommer också att bidra till gränsöverskridande samarbete i området.

Genom gemenskapens stödramar för Grekland 1994-1999, gemenskapsinitiativet Interreg II och Sammanhållningsfonden sker redan en samfinansiering på gemenskapens territorium av följande axlar mellan Egnatia och Albanien, före detta jugoslaviska republiken Makedonien samt Bulgarien:

- Grekisk-albanska gränsen: Ioannina-Kakavia och Siatista-Kristallopigi.
- Gränsen mellan Grekland och före detta jugoslaviska republiken Makedonien: Kozani-Florina-Niki.
- Grekisk-bulgariska gränsen: Thessaloniki-Serres-Promachon och Alexandroupolis-Ormenio.

Arbetet på alla dessa axlar fortsätter.

Genom Phare-programmet samfinansieras fortsättningen av axlarna Ioannina-Kakavia och Siatista-Kristallopigi fram till Durres vid Adriatiska havet, liksom fortsättningen av axeln Thessaloniki-Serres-Promahon fram till Sofia.

I Albanien skall upprustningen av vägen från Kakavia till Gjirokaster finansieras genom Phare för 15 miljoner euro. Entreprenören förväntas inleda arbetena i maj 1999.

I före detta jugoslaviska republiken Makedonien finansieras anläggningen av E75 (4,6 kilometer) vid Gevgelija genom Phare för en summa på 6,2 miljoner euro. Denna väg förbinder Makedonien med Thessaloniki. Även sträckan Negotino-Demir Kapija på E75 kommer att finansieras genom Phare för 30 miljoner euro. 11 miljoner euro har redan avsatts genom 1997 och 1998 års gränsöverskridande samarbetsprogram. Återstoden skall finansieras genom 1999 och 2000 års program. Det tekniska utkastet finns redan.

I Bulgarien var målsättningen att man genom Phares gränsöverskridande samarbetsprogram 1998 skulle förbättra vägen mellan Thessaloniki och Sofia samt axeln Alexandroupolis-Ormenio till Haskovo.

Vad gäller Jugoslavien finns för närvarande inga relevanta uppgifter.

Gemenskapen kommer naturligtvis att fortsätta sina ansträngningar att utnyttja alla möjligheter till vidare samfinansiering av dessa förbindelser inom ramen för befintliga och framtida gemenskapsåtgärder enligt Agenda 2000 för år 2000-2006.

(1999/C 341/043)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4047/98
från Ian White (PSE) till kommissionen

(13 januari 1999)

Angående: Otillbörlig användning av faktor VIII-blodprodukter i Frankrike

Den otillbörliga användningen av faktor VIII-blodprodukter i Frankrike har lett till att patienter smittats av både aids och hepatitis.

1. Kan kommissionen ange hur stor procentandel av blödarsjuka personer som har smittats av aids eller hepatitis i varje medlemsstat?
2. Kan kommissionen ange vilka medlemsstater som har utfört undersökningar av blödarsjuka personer och infört obligatoriska ersättningssystem för de personer som eventuellt drabbats?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(1 april 1999)

Den epidemiologiska övervakningen av aids i Europa sker med ekonomiskt stöd från EU inom ramen för gemenskapens åtgärdsprogram för att förebygga aids och vissa andra överförbara sjukdomar handlingsprogram (1996-2000) (1). Europeiska centrumet för epidemiologisk övervakning av aids publicerar varje kvartal en ingående rapport om de senaste uppgifter som inkommit från de nationella övervakningscentrumen. I denna finns uppgifter om antalet anmälda aidsfall med en uppdelning på medlemsstater, år, kön, åldersgrupper och överföringskategorier. I juni 1998 hade 195 785 aidsfall anmälts i EU sedan epidemins början. Av dessa avsåg 3 266 fall (1,67 %) blödarsjuka. För åren 1996 och 1997 var denna andel 0,71 %. Kommissionen kommer att skicka den senaste kvartalsrapporten från Europeiska centrumet för epidemiologisk övervakning av aids separat till parlamentsledamoten och parlamentets generalsekretariat.

Kommissionen har idag inga uppgifter om andelen blödarsjuka som har smittats av hepatit i varje medlemsstat. Rådet och parlamentet antog den 24 september 1998 ett beslut (2) om att bilda ett nätverk för epidemiologisk övervakning och kontroll av överförbara sjukdomar i gemenskapen. Genom detta nätverk kommer man att kunna genomföra epidemiologisk övervakning på europeisk nivå av en rad prioriterade sjukdomar. I nätverket ingår ett system för tidig varning som gör det möjligt att reagera snabbt och på ett

lämpligt sätt på europeisk nivå vid eventuella hot mot folkhälsan. Den epidemiologiska övervakningen av hepatit på europeisk nivå kommer att prioriteras inom nätverket.

Det är medlemsstaternas uppgift att anordna screening med avseende på dessa sjukdomar. På begäran av kommissionen görs nu en undersökning av olika aspekter på screening med avseende på hiv-viruset. Resultatet kommer att finnas tillgängligt under andra kvartalet 1999.

I flera medlemsstater finns det särskilda regler för ersättning till personer som smittats genom transfusion med en bristfällig blodprodukt, vilka ligger inom medlemsstaternas behörighetsområde.

(¹) Beslut 647/96/EG av den 29 mars 1996, EGT C 95, 16.4.1996.

(²) Beslut 2119/98/EG av den 24 september 1998, EGT L 268, 3.10.1998.

(1999/C 341/044)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4049/98

från Eolo Parodi (PPE) och Guido Viceconte (PPE) till kommissionen

(13 januari 1999)

Angående: Reklam för och ingredienser i bredbara olivoljebaserade fettprodukter

I aktuella reklamkampanjer i olika europeiska länder lovordas de dietmässiga fördelarna med att använda olivoljebaserat fett i fast form som livsmedel. Enligt vetenskapliga analyser som utförts för en facktidskrift innehåller fettprodukterna endast en liten mängd olivolja och består främst av mättade fettsyror, och kan därför inte betraktas som en verklig ersättning till traditionell olivolja, vilket däremot reklamkampanjen låter påskina.

Kan kommissionen således uppge vilka åtgärder den ämnar vidta till skydd för konsumenterna och för jungfruolivolja samt dess image och allmänt erkända dietegenskaper?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(18 mars 1999)

Inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) och på grundval av rådets förordning (EEG) 1970/80 av den 22 juli 1980 om allmänna tillämpningsföreskrifter för kampanjer avsedda att främja konsumtionen av olivolja i gemenskapen (¹), har gemenskapen genomfört reklamkampanjer sedan början av 80-talet. Syftet är att öka konsumtionen av överskottsprodukter och på så sätt bidra till stabilisering av marknaderna. Den sjunde kampanjen för att främja konsumtionen av olivolja i gemenskapen kommer att inledas våren 1999 och kommer att omfatta alla medlemsstater med en total budget på ca 15 miljoner euro per år under tre år i följd för spridning av vetenskapliga rön om olivoljans näringsvärde samt åtgärder som annonsering, PR och marknadsföring. All information till allmänheten grundar sig på objektiva och korrekta vetenskapliga uppgifter om olivoljans näringsvärde. Allt kommunikationsmaterial går igenom av ett forskningsinstitut som specialiserar sig på hälsofrågor angående näringsämnen. Olivolja kommer att marknadsföras i samband med "Medelhavsdieten" som har visat sig ha positiva effekter på hälsan.

Dessutom fastställs det i artikel 2 i rådets direktiv 79/112/EEG av den 18 december 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning, presentation och reklam i fråga om livsmedel (²) att märkningen inte får vara sådan att den på ett avgörande sätt skulle kunna vilseleda köparen, i synnerhet genom att tillskriva livsmedlet verkningar eller egenskaper som det inte har. Medlemsstaternas kontrollmyndigheter är skyldiga att se till att denna bestämmelse efterlevs.

(¹) EGT L 192, 26.7.1980 och EGT L 288, 31.10.1980.

(²) EGT L 33, 8.2.1979.

(1999/C 341/045)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4051/98**från Eolo Parodi (PPE) och Guido Viceconte (PPE) till kommissionen**

(13 januari 1999)

Angående: Italiensk lagstiftning om beskattning av italienska medborgare som är bosatta utomlands

I lagförslaget om finanspolitiska åtgärder för stabilisering och utveckling, som den italienska deputeradekammaren godkände den 20 november 1998, fastställs det i artikel 10 att italienska medborgare, som strukits ur mantalslängder i Italien och emigrerat till andra stater eller territorier med ett gynnsamt skattesystem, från och med den 1 januari 1999 skall betala inkomstskatt i Italien.

Kan kommissionen reda ut om denna dubbla skatt juridiskt och skattemässigt sett är förenlig med de befintliga bilaterala avtalen och den europeiska rättspraxisen på detta område?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(8 mars 1999)

Enligt bestämmelserna i skattelagstiftningen i fråga skall den italienska medborgare som flyttat sin hemvist till ett utländskt territorium med fördelaktigt skattesystem, enligt den information som kommissionen har tillgång till, inkomma med bevis till skattemyndigheten att denne inte längre har sin skattemässiga hemvist i Italien.

Jämfört med tidigare lagstiftning har bevisbördan blivit den omvända, eftersom myndigheten tidigare var tvungen att bevisa att den skattskyldige fortfarande hade sin hemvist i Italien.

Kommissionen anser att den nya italienska lagstiftningen skall ses som ett led i kampen mot skatteflykt och den kan vid en första anblick inte se att denna lagstiftning skulle kunna utgöra ett brott mot gemenskapsrätten. Enligt vad kommissionen känner till har de italienska myndigheterna ännu inte tillkännagivit vad som skall anses som ett territorium med fördelaktigt skattesystem. Att döma av de italienska skattemyndigheternas inställning vid tidigare tillfällen kan det emellertid antas att de andra medlemsstaterna inte avses. Kommissionen kommer att följa hur de italienska myndigheterna tillämpar denna lag.

När det gäller det andra problemet som parlamentsledamöterna tar upp, det vill säga denna bestämmelses förenlighet med dubbelbeskattningsavtalen bör det påpekas att det mycket ofta inte finns några avtal med de stater som har ett fördelaktigt skattesystem. Om sådana avtal finns föreskrivs dock vanligtvis i dessa en enda skattemässig hemvist, om den skattskyldige enligt lagstiftningen i de två avtalslutande staterna skall anses som skattemässigt hemmahörande i respektive stat (se artikel 4 i OECD:s standardavtal).

(1999/C 341/046)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4052/98**från Eolo Parodi (PPE) och Guido Viceconte (PPE) till kommissionen**

(13 januari 1999)

Angående: Gemenskapsåtgärder för närsjöfart

I Europeiska unionen finns det ca 35 000 kilometer kuster och mer än 600 hamnar i närheten av industricentra. På grund av de fördelar som är förknippade med energiförbrukning, den ekologiska situationen samt den ekonomiska och sociala sammanhållningen i unionens randområden utgör närsjöfarten en lösning när det gäller att avlasta våra vägar.

1. Kan kommissionen uppge hur den har följt upp sitt meddelande av den 5 juli 1995 (KOM(95) 317) om utveckling av denna transportform?
2. Vilka konkreta åtgärder ämnar den vidta för att utveckla och främja cabotage inom närsjöfarten?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(9 mars 1999)

1. Som uppföljning av kommissionens meddelande om närsjöfart 1995 publicerades en första genomföranderapport 1997 ⁽¹⁾ och i april 1999 kommer ytterligare en rapport som svar på rådets uppmaning att avlägga sådana rapporter vartannat år. Syftet är att detta nya meddelande skall innehålla en analys av potentialen hos närsjöfart inom ramen för hållbar och säker rörlighet, vilken den offentliga bilden av detta transportsätt är, dess integrering i de europeiska transportkedjorna, de framsteg som uppnått i arbetet med att främja närsjöfarten under de senaste åren och de hinder som återstår för att närsjöfarten skall fortsätta utvecklas. Det nya meddelandet kommer att innehålla rekommendationer för ytterligare åtgärder.

2. Ett av resultaten i meddelandet från 1995 var att de viktigaste bidragen för att göra närsjöfarten attraktivare ur kommersiell synvinkel och lönsammare, måste komma från sjöfartsindustrin själv. Det finns dock vissa åtgärder som kan vidtas på andra nivåer.

Kommissionen har stött flera projekt som rör närsjöfart och hamnar inom Fjärde ramprogrammet för forskning och utveckling. Projekten omfattar bland annat ett som syftar till att samordna allt utvecklingsarbete och sprida resultaten från enskilda projekt till alla berörda parter.

Närsjöfartsprojekt har också fått stöd under gemenskapens pilotåtgärder för kombinerade transporter, och hamnrelaterade projekt har genomförts med hjälp av finansiering från transeuropeiska nät. Kommissionen har dessutom finansierat en undersökning om dokumentationskrav inom närsjöfarten. I Medelhavsregionen har flera regionala projekt inom sjöfarten valts ut för finansiering under MEDA.

Dessa projekt och undersökningar kommer att granskas i det ovan nämnda nya meddelandet.

Kommissionen stödjer ansträngningarna från sjöfartsindustrin, i synnerhet inom ramen för Sjöfartsindustriernas forums (MIF) panel för närsjöfart, för att utveckla rundabordskonferenser om närsjöfart som ett forum för att hitta praktiska lösningar på problem som berör sjöfarten och hamndriften. Kommissionen stödjer också regionalt samarbete i frågor som rör närsjöfarten i Europa, vilket även omfattar vissa tredje länder.

⁽¹⁾ SEK(97) 877.

(1999/C 341/047)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4059/98

från Anita Pollack (PSE) till kommissionen

(13 januari 1999)

Angående: Hälsoeffekter av obekväma sittplatser på långflygningar

Är kommissionen medveten om att man börjar se med oro på att obekväma sittplatser på långflygningar kan orsaka blodpropp hos en del passagerare? Har kommissionen undersökt eller samlat in uppgifter om detta?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(10 mars 1999)

Kommissionen är medveten om den oro som finns beträffande de möjliga effekterna på vissa passagerares hälsa till följd av otillräckligt sittplatsutrymme i ekonomiklass. Klagomålen från flygpassagerarna ökar och kommissionen har som svar på denna oro finansierat flera expertundersökningar. Mot bakgrund av de uppgifter som hittills framkommit kan man inte fastslå att det finns ett klart behov av att öka avståndet mellan sittplatserna. Däremot har det visat sig att större avstånd mellan sittplatserna skulle innebära en ökad risk för skador i samband med olyckor.

Kommissionen leder en undersökning i den här frågan i den relevanta arbetsgruppen inom de gemensamma luftfartsmyndigheterna (JAA) och kommer att närmare överväga huruvida resultaten bör leda till ytterligare särskilda initiativ för att förbättra komforten med bibehållen säkerhet.

(1999/C 341/048)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4060/98
från Anita Pollack (PSE) till kommissionen

(13 januari 1999)

Angående: Bioteknikföretag

Kan kommissionen uppge hur många bioteknikföretag som är registrerade i varje medlemsland och vilka som är små och medelstora företag respektive stora företag samt vilka som är börsnoterade?

Är det också möjligt att få uppgift om hur många bioteknikprodukter som vart och ett av dessa företag har fått licens för och hur många som för närvarande är ute på marknaden?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(26 februari 1999)

Enligt de senast tillgängliga uppgifterna fanns det 1997 totalt 942 bioteknikföretag i gemenskapen ⁽¹⁾. De företagstyper som omfattas av denna siffra är nystartade företag (med 1-49 anställda och grundade 1997), små företag (med 1-49 anställda och grundade 1997), medelstora företag (med 50-149 anställda) samt stora företag (med 150-500 anställda).

Fördelningen mellan medlemsstaterna såg ut på följande sätt:

Medlemsstat	Totalt	Nystartade, små, medelstora och	Stora företag
Belgien	44	10 + 23 + 6	5
Danmark	45	11 + 27 + 6	1
Tyskland	172	71 + 85 + 14	2
Spanien	20	2 + 13 + 5	0
Frankrike	130	24 + 80 + 23	3
Irland	37	4 + 28 + 4	1
Italien	41	4 + 31 + 6	0
Nederländerna	61	8 + 40 + 10	3
Österrike	5	0 + 3 + 2	0
Portugal	10	2 + 7 + 1	0
Finland	47	12 + 30 + 3	2
Sverige	83	15 + 50 + 15	3
Förenade kungariket	247	65 + 114 + 53	15

Siffrorna för små och medelstora företag visar att biotekniksektorn är en dynamisk sektor i gemenskapen.

För närvarande är 61 europeiska bioteknikföretag noterade på olika börser ⁽²⁾ i Europa (London Stock Exchange, EASDAQ, Nouveau Marché) och i Nordamerika (NASDAQ). Det är omöjligt att säga för hur många bioteknikprodukter vart och ett av dessa företag har fått licens, eller hur många av dessa produkter som finns

på marknaden. Tabellen nedan visar dock antalet patent som Europeiska patentkontoret (EPO) beviljat europeiska företag under 1997 ⁽³⁾.

Medlemsstat	Antal beviljade patent
Belgien	15
Danmark	18
Tyskland	177
Grekland	3
Spanien	10
Frankrike	214
Irland	4
Italien	38
Luxemburg	3
Nederländerna	30
Österrike	9
Portugal	1
Finland	10
Sverige	21
Förenade kungariket	128

År 1997 beviljades europeiska företag totalt 681 patent, vilket kan jämföras med 728 år 1996, 673 år 1995 och 726 år 1994.

En annan indikator är antalet produkter som släppts ut på marknaden inom ramen för Europeiska gemenskapens lagstiftning. År 1997 godkände Europeiska byrån för läkemedelsgranskning (EMEA) 22 produkter, varav 11 kan anses vara rent biotekniska produkter. Ingen av dessa produkter har dock utvecklats av europeiska företag ⁽⁴⁾. Av de produkter som godkänts inom ramen för direktiv 90/220/EEG om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön ⁽⁵⁾ härrörde 16 av 18 från europeiska företag (den 9 november 1998). Inom ramen för förordningen om nya livsmedel anmäldes 5 av 8 produkter i enlighet med artikel 5 i förordning (EG) 258/97 ⁽⁶⁾ av europeiska företag.

⁽¹⁾ Ernst & Young, 1998: European Life Sciences 98: Continental Shift, s. 3. Inga uppgifter för Grekland och Luxemburg ingår.

⁽²⁾ Ernst & Young, 1998: European Life Sciences 98: Continental Shift, s. 11.

⁽³⁾ Källa: Europeiska patentkontoret, januari 1999. Patenttyper som ligger till grund för siffrorna: A0IG (hortikultur), A01H (nya växter), A61K (preparat för medicinskt bruk och tandläkarbruk samt toalettartiklar), C12N (mikroorganismer eller enzymer), C12P (jäsnings- eller enzymförbrukande processer), C12Q (mättnings- eller försöksprocesser, där enzymer eller mikroorganismer ingår).

⁽⁴⁾ Källa: Ernst & Young, 1998: European Life Sciences 98: Continental Shift.

⁽⁵⁾ EGT L 117, 8.5.1990.

⁽⁶⁾ EGT L 43, 14.2.1997.

(1999/C 341/049)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4062/98
från Graham Mather (PPE) till kommissionen

(13 januari 1999)

Angående: 1992 års direktiv om bevarande av livsmiljöer — att utse områden till särskilda bevarandeområden

Enligt 1992 års direktiv om bevarande av livsmiljöer ⁽¹⁾ var medlemsstaterna skyldiga att år 1992 utse ett visst antal områden till särskilda bevarandeområden. Förenade kungariket har härvidlag inte uppfyllt alla sina förpliktelser.

Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att säkerställa att Förenade kungariket nu uppfyller sina förpliktelser?

(¹) EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(12 mars 1999)

Enligt rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter skall varje medlemsstat föreslå kommissionen en lista över områden inom tre år efter anmälan av direktivet. Sådana listor skulle alltså ha mottagits senast i juni 1995.

Förenade kungariket har hittills föreslagit 333 områden med en sammanlagd yta på 16 885 km². Det har underrättat kommissionen om att dess lista nu i det närmaste är komplett och att ett litet antal återstående områden kommer att föreslås under våren 1999.

I syfte att upprätta en lista över områden av gemenskapsintresse som i enlighet med direktivet skall utses till särskilda bevarandehöjden, kommer kommissionen i samarbete med medlemsstaterna att utvärdera de olika föreslagna nationella listorna. Detta kommer att göras inom ramen för var och en av de olika biogeografiska regioner som omfattas av direktivet.

Förenade kungariket ligger helt och hållet inom den Atlantiska biogeografiska regionen. Under hösten 1999 kommer det att hållas ett seminarium för att utvärdera de föreslagna nationella listorna för denna region. Det kommer då att undersökas huruvida det brittiska förslaget uppfyller direktivets målsättningar, vilket blir utgångspunkten för alla vidare bilaterala diskussioner i frågan mellan kommissionen och Förenade kungariket.

(1999/C 341/050)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4063/98

från Jaime Valdivielso de Cué (PPE) till kommissionen

(13 januari 1999)

Angående: Meddelanden

Den 26 november 1998 meddelade Europeiska kommissionen att den avslutat tre undersökningar av mobiltelefonoperatörer, bland dessa Telefónica España, eftersom dessa operatörer sänkt sina avgifter för kommunikation mellan fasta telefoner och mobiltelefoner.

Kan kommissionen uppge när dessa prissänkningar kommer att gälla för användarna i Spanien?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(16 februari 1999)

Kommissionen inledde 1998 en ingående granskning av vissa samtrafikavgifter som tillämpas av teleoperatörer i gemenskapen för att utröna om dessa teleoperatörer har satt avgifterna på en nivå som tyder på missbruk av dominerande ställning eller diskriminering. Kommissionen inledde i samband med detta två ärenden som avsåg företaget Telefónica de España. Det första avsåg de priser Telefónica tar ut av Airtel för att terminera detta företags mobilsamtal på sitt fasta nät. Kommissionen drog slutsatsen att dessa priser kunde vara alltför höga eller diskriminerande. Det andra ärendet avsåg Telefónicas intäkter från samtal från sitt fasta nät till ett mobilnät. Resultaten av kommissionens granskning gav vid handen att det belopp som Telefónica tillbakahåller översteg det riktvärde som inrättats av kommissionen.

I november 1998 beslutade kommissionen efter att ha granskat de relevanta uppgifter som lämnats av Telefónica att avsluta det första ärendet. Kommissionens granskning avsåg samtrafikavgifter mellan operatörer och inte de avgifter som tas ut av slutkonsumenterna. Det är en del av de relevanta mobiloperatörernas affärsstrategi att bestämma hur kostnadsbesparingen till följd av de nya termineringsavgifterna kommer att komma användarna till del. När en tredje mobiloperatör tas i drift i Spanien kommer i vilket fall som helst de båda befintliga operatörerna att tvingas förbättra villkoren för sina kunder.

Dessutom föreskrivs i Telefónicas samtrafikerbjudande vilket nyligen godkändes av den spanska regeringen att samma termineringsavgifter som gäller för samtal som originerar från fasta nätoperatörer även skall gälla för samtal som originerar från mobila operatörer. Detta torde minska avgifterna som tas ut av de mobila operatörerna avsevärt. Kommissionen kan emellertid inte uttala sig om i vilken utsträckning eller när dessa prissänkningar kommer att inträffa för slutkonsumenterna eftersom detta beror på konkurrenssituationen på marknaden och beslutas av företagen som erbjuder dessa tjänster.

(1999/C 341/051)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4075/98
från Werner Langen (PPE) till kommissionen

(14 januari 1999)

Angående: EU-stöd till Rheinland-Pfalz 1994-1998

Kan kommissionen redogöra för vilka EU-stöd som Rheinland-Pfalz fått 1994-1998, vem som erhöll stödet och hur många människor som sysselsattes och inom vilka branscher till följd av stödet?

Vilka medel har betalats ut, framför allt inom följande områden?:

- Konver.
- Jordbruk.
- EUGFJ.
- Utbildning.
- Ungdomsfrågor.
- Kultur.
- Forskning och teknisk utveckling.
- Högskoleväsendet.
- Ekonomi.
- Regional utveckling/strukturfonder.
- Socialfrågor.

Kompletterande svar
avgivet på kommissionens vägnar av Jacques Santer

(16 april 1999)

Då svaret är mycket omfattande, sänder kommissionen det direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(1999/C 341/052)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4098/98
från John McCartin (PPE) till kommissionen

(14 januari 1999)

Angående: Nationella skatteeftergifter

Med hänsyn till att de regionalekonomiska skillnaderna i de flesta medlemsstaterna ligger på en nivå om ca. 2:1, kan kommissionen bekräfta att nationella skatteeftergifter, som vidtagits som regionalpolitiska stimulansåtgärder, fortfarande är godtagbara inom den inre marknaden?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(10 mars 1999)

Skatteincitament för regional utveckling måste bedömas ur två olika synvinklar enligt lagstiftningen om statligt stöd. Kriterierna för tillämpning av reglerna om statligt stöd på företagsbeskattning beskrevs nyligen närmare i ett meddelande från kommissionen som offentliggjordes i Europeiska gemenskapernas officiella tidning ⁽¹⁾. För att kommissionen skall betrakta statligt stöd av skattemässig karaktär för att främja den ekonomiska utvecklingen i bestämda regioner som förenligt med den gemensamma marknaden, måste stödet vara proportionerligt och ändamålsenligt för det avsedda målet. Dessa kriterier har utformats för att bidra till ett konsekvent tillvägagångssätt i förhållande till gemenskapslagstiftningen och den gemensamma marknaden.

Skatteincitament för regional utveckling kan också omfattas av den uppförandekod som antogs den 1 december 1997 för att bekämpa skadlig skattekonkurrens inom gemenskapen. I sådana fall skall den uppförandekodgrupp som inrättats inom rådet, när den granskar om de aktuella åtgärderna är skadliga, också överväga om åtgärderna är proportionerliga och ändamålsenliga för det avsedda målet, såsom föreskrivs i punkt G i koden.

⁽¹⁾ EGT C 384, 10.2.1998.

(1999/C 341/053)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4108/98

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(14 januari 1999)

Angående: Åtgärderna inom det operativa programmet "Järnväg" i Grekland

Trots att både delprogram 1 och 3 i det operativa programmet "Järnväg" i Grekland gäller projekt för järnvägslinjen Aten-Thessaloniki och förbättringar av linjenätet på Peloponnesos, så finns det bland de planerade projekt för modernisering av järnvägarna i Grekland som föreslås i det grekiska järnvägsbolagets OSE:s nyligen framlagda åtgärdsprogram inte en enda åtgärd som avser avsnittet Lianokladi-Domokos på linjen Aten-Thessaloniki eller en modernisering av järnvägsnätet på Peloponnesos.

1. Tycker kommissionen att dessa ändringar är tillfredsställande, med tanke på att den har beslutat att gjuta nytt liv i järnvägarna?
2. Om det existerar ett förslag om upprustning och modernisering av järnvägslinjen Palaiofarsala-Kalambaka, ger kommissionen sitt samtycke till gemenskapsfinansiering?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(3 mars 1999)

I gemenskapens stödramar 1994-1999 för Grekland fastställs följande vad gäller det grekiska järnvägsbolaget OSE:s affärsplan och järnvägslinjen Aten-Thessaloniki: "Den betydande insats som krävs för att förbättra järnvägstransporterna kommer att konkretiseras i en affärsplan som skall täcka både investeringar och modernisering av det grekiska järnvägsbolaget och driften av detta. Vad beträffar de investeringar som skall göras under perioden 1994-1999 kommer man att prioritera linjen Patras-Aten-Thessaloniki som ingår i de transeuropeiska näten. Medel från både strukturfonderna och från Sammanhållningsfonden kommer att möjliggöra att infrastrukturen på järnvägslinjen Aten-Thessaloniki (anläggningsarbeten, signalsystem, telekommunikationer, elektrifiering) snart är fullständigt utbyggd så att man på sikt kan garantera en hastighet på 200 km/tim för tågen. År 2000 kommer 88 % av linjen Aten-Thessaloniki att vara dubbelspårig (en 60 km lång sträcka mellan Lianokladi och Domokos som skulle vara särskilt besvärlig och kostsam att bygga om kommer att förbli enkelspårig) och restiden kommer att vara 4 timmar och 20 minuter, jämfört med 5 timmar och 50 minuter år 1994 och 6 timmar och 15 minuter år 1993."

Affärsplanen för OSE har utarbetats inom ramen för det operativa programmet "Järnvägar" och har godkänts av den grekiska regeringen. Genomförandet av planen medfinansieras av samma operativa program och för närvarande håller man på att rekrytera en internationell konsult som genom sin medverkan i en särskild

arbetsgrupp för planens genomförande skall hjälpa OSE. För linjen Aten-Thessaloniki ingår även utbyggnaden till dubbelspår av sträckan Tithorea-Lianoklado, vilket också omfattar Kallidromo-tunneln, i det operativa programmet "Järnvägar". För sträckan Lianokladi-Domokos som skulle vara speciellt svår och dyr att bygga ut undersöker man nu alternativa lösningar innan något slutgiltigt beslut fattas inför nästa programmeringsperiod.

Kommissionen har inte mottagit någon ansökan om medfinansiering från Sammanhållningsfonden för linjen Lianokladi-Domokos. Men Sammanhållningsfonden medfinansierar på denna linje elektrifieringen av sträckan Pireus-Aten-Thessaloniki, arbetena på sträckorna Thessaloniki-Alexandropolis och Evangelismos-Leptokaria Thrasio-Korinth, rangerbangårdskomplexet i Thrasio, undersökningen om en förbindelse mellan Thrasio och hamnen i Pireus samt arbetena på sträckan Palaiofarsala-Kalambaka. Den totala kostnaden för de ovan nämnda projekten uppgår till 898 miljoner euro varav Sammanhållningsfonden bidrar med 560 miljoner euro. För arbetena på sträckan Palaiofarsala-Kalambaka uppgår den totala kostnaden till 34 miljoner euro varav gemenskapen bidrar med 29 miljoner euro. Om Grekland lämnar in ansökningar för nya projekt eller för ändringar av ovanstående projekt kommer ansökningarna att behandlas i enlighet med de fastställda kriterierna för prioriteringar och efter Sammanhållningsfondens finansiella resurser.

Genom de transeuropeiska näten medfinansieras en del av undersökningarna för sträckan Lianokladi-Domokos (beslut från 1994 om ett finansiellt stöd på 1,5 miljoner euro). Utbyggnaden av järnvägslinjen Palaiofarsala-Kalambaka medfinansieras också delvis genom budgeten för de transeuropeiska näten (beslut från 1993 om ett finansiellt stöd på 7 miljoner euro).

(1999/C 341/054)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0031/99

från Nikitas Kaklamanis (UPE) till kommissionen

(20 januari 1999)

Angående: Särskilt stöd till de amerikanska bönderna från den amerikanska regeringen

Den amerikanska regeringen stödjer de amerikanska bönderna genom att ge dem ett "särskilt stöd" som kompensation för de fallande priserna på jordbruksprodukter på världsmarknaden.

EU har tvärtom gett sig in i ett häpnadsväckande försök att skära ner jordbruksstödet från gemenskapsbudgeten, vilket visar sig i form av en reduktion av subventionerna till de europeiska bönderna. På detta sätt blir bönderna i södra EU, som redan har låga inkomster, dömda till enorma inkomstbortfall.

Anser kommissionens att det "särskilda stödet" från den amerikanska regeringen till de amerikanska bönderna är förenligt med WTO-bestämmelserna och hur avser den att reagera så att de europeiska böndernas konkurrenskraft och inkomster inte undermineras ytterligare?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(10 mars 1999)

Medlemmar av Världshandelsorganisationen (WTO) har förpliktat sig att minska det inhemska stödet i enlighet med kvantifierade åtaganden. Det stöd som uppfyller de speciella kriterierna i jordbruksavtalet (så kallade "green box"- och "blue box"-åtgärder) omfattas dock inte av dessa nedskärningskrav. De amerikanska åtgärder som parlamentsledamoten hänvisar till, skall anmälas till Världshandelsorganisationen som därefter genomför en ingående undersökning mot bakgrund av vilken typ av åtgärd det rör sig om och Förenta staternas nedskärningsåtagande.

Den nuvarande organisationen av marknaden för jordbruk i gemenskapen ger tillräckliga möjligheter att reagera på utvecklingen på världsmarknaden. Förslaget enligt Agenda 2000 innebär för framtiden en samlad strategi för att öka konkurrenskraften internt och externt och på så sätt garantera att EU-producenter har möjlighet att utnyttja alla fördelar som marknadsutvecklingen ger.

(1999/C 341/055)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0037/99**från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen**

(20 januari 1999)

Angående: Kattskinn "i undervisningssyfte"

I en italiensk läromedelskatalog för mellan- och högstadiet annonseras om kattskinn som är avsedda att användas för fysikexperiment. Detta har fått samtliga djurskyddsföreningar i landet att protestera.

Experimentet kan enligt lärarna själva lika väl utföras med ett vanligt ylletyg. Det är föga "pedagogiskt" att i händerna på växande barn sätta skinnen från ett djur som i de flesta fall väntar på dem därhemma för att leka.

Enligt uppgift från förlaget — ett av de mest seriösa i Italien — importeras kattskinnen från Tyskland, och det finns all anledning att tro att Tyskland inte tar fram det här materialet enbart för Italien.

1. Anser kommissionen att Tyskland bör straffas för att man bevisligen bedriver en sådan grym handel?
2. Bör man inte uppmana både Italien och andra medlemsstater att inte köpa in material som är ett resultat av att djur, och ännu värre sällskapsdjur, har behandlats illa?
3. Bör man inte påminna både Italien och övriga EU-länder om att det sedan länge finns djurskyddslagar som förbjuder vanvård och avlivning av djur?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(15 mars 1999)

Kommissionen ber att få upplysa parlamentsledamoten om att handel med kattskinn för experimentella eller andra ändamål inte omfattas av gemenskapslagstiftningen.

Eftersom gemenskapen saknar behörighet på detta område kan kommissionen inte vidta några åtgärder.

(1999/C 341/056)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0051/99**från Ursula Stenzel (PPE) till kommissionen**

(15 januari 1999)

Angående: Leonardo och Cresson

Leonardo utgör ett av EU:s mest framgångsrika program och gör möjligt för tusentals ungdomar att erhålla en personlig upplevelse av Europa.

Den senaste tidens händelser berör nu även detta program, vilket är till stort men för EU:s trovärdighet.

I det ansvariga utskottet har man nu beslutat sig för att överlämna ärendet till åklagare för prövning av huruvida bedrägeri eller försumlighet i förvaltningen förekommit.

I detta utskott påstås att den ansvariga kommissionären, Cresson, har undanhållit utskottet existensen av en reviderad version av revisionsberättelsen. Är detta påstående riktigt, och kan kommissionen återge innehållet i denna ekonomiska rapport?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar*(9 april 1999)*

Kommissionen delar parlamentsledamotens positiva uppfattning om programmet Leonardo da Vinci och dess betydelse för unga européer.

Den byrå som ger kommissionen tekniskt bistånd vid genomförandet av programmet har varit föremål för revision av kommissionens enhet för ekonomistyrning. Som för varje revision skall den rapport som utarbetats av enheten för ekonomistyrning bli föremål för ett kontradiktoriskt förfarande som gör det möjligt för det generaldirektorat som administrerar programmet att väga in dess kommentarer och ge svar på rapporten.

Utkastet till den rapport som utarbetats av enheten för ekonomistyrning har underkastats ett kontradiktoriskt förfarande. Slutförandet av slutsatserna från enheten för ekonomistyrning och svaren från generaldirektorat "Utbildning och ungdomsfrågor" har krävt möten och utbyten för att man skulle få exakta och tydliga uppgifter. Inte vid något tillfälle har kommissionen motsatt sig att överlämna revisionsrapporten till parlamentet. Den 9 december 1998 överlämnades rapporten från GD XX med ej avslutade frågor från generaldirektoratet till parlamentet.

Kommissionen överlämnade den 5 januari 1999 till ordförande för utskottet för socialfrågor den slutgiltiga rapporten från enheten för ekonomistyrning och de slutliga svaren från generaldirektoratet. Kommissionen har även sammanträtt en andra gång med utskotten sedan det särskilda mötet den 12 januari 1999.

(1999/C 341/057)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0054/99**från Barbara Weiler (PSE) till kommissionen***(22 januari 1999)*

Angående: Angående: EU:s teknikförmedlingscenter (Innovation Relay Center)

1. När och var inrättades teknikförmedlingscenter med EU:s hjälp?
2. För vilket ändamål inrättades teknikförmedlingscenter?
3. Vilka anslag har hittills beviljats teknikförmedlingscenter, fördelat enligt budgetår och ort?
4. När gjordes en utvärdering av teknikförmedlingscenter? Vad var resultatet av utvärderingen? Finns det en rankinglista? Enligt vilka kriterier gjordes utvärderingen?
5. Vilka åtgärder vidtogs för att ge mindre effektiva teknikförmedlingscenter nya impulser?
6. Vilka teknikförmedlingscenter rådfrågades av vilka institutioner?
7. Vilka teknikförmedlingscenter hotade eller hotar man stänga?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar*(25 mars 1999)*

Ett nät med 53 innovationsknutpunkter (IRC) inrättades under hösten 1995 i 15 medlemsstater, Norge, Island och från och med 1 januari 1998 Israel, efter en ansökningsomgång inom ramen för Innovationsprogrammet (Fjärde ramprogrammet). Målen med IRC-nätet är att tillhandahålla stöd för lokala små och medelstora företag för att främja gränsöverskridande tekniköverföring, samt information för deltagande i gemenskapsprogram för forskning och teknisk utveckling (FoTU).

Det totala gemenskapsbidraget har varit ungefär 53 miljoner euro under 4,5 år (1 oktober 1995-31 mars 2000), uppdelade per år på följande sätt (i miljoner euro) mellan 1995: 5,5; 1996: 6,5; 1997: 13; 1998: 7; 1999 (fram till nu): 5 och per land på följande sätt (i miljoner euro): Belgien 2; Danmark 1; Tyskland 8; Grekland 2,4; Spanien 6; Frankrike 6,7; Irland 1; Italien 7,3; Luxemburg 0,7; Nederländerna 2,2; Österrike 1,6;

Portugal 2; Finland 1,3; Sverige 2; Förenade kungariket 7; Island 0,5; Israel 0,4 och Norge 0,9. Tyska förbundsländer är inte med som IRC-partner och bidrog därför inte till finansieringen.

Förslagen utvärderades ursprungligen av självständiga experter efter en ansökningsomgång. Efter 16 månaders verksamhet och eftersom kontrakten skall förnyas för en andra fas, utfördes en utvärdering efter halva tiden av åtta externa experter under våren 1997. Denna grundades på resultatet under den senaste tidens verksamhet, planerna för den andra fasen, en självutvärdering och utlåtandet från ett urval av IRC-kunder. Dessa resultat visade att de flesta innovationsknutpunkter ansåg sig kunna fortsätta med sin verksamhet och över 50 % gjorde ett bra eller mycket bra arbete. I utvärderingsförfarandet klassificerades sju innovationsknutpunkter (Aquitaine/Poitou-Charentes, Alsace/Lorraine, Hessen-Rheinland-Pfalz, Lombardiet, Luxemburg/Trier/Saarland, Galicien och södra England) som "dåliga" och i behov av genomgripande förändringar avseende deras struktur, resurser och innehåll i deras verksamhet (mål, metodik) om de skall kunna fortsätta med sin uppgift. Bestämda initiativ har företagits. För det första har det gjorts betydande strukturella förändringar vad gäller utbyte av samordnare, ersättande av partners samt en minskning av konsortiernas storlek. Utbildningspass har organiserats för att förbättra deras kompetens och för att man på ett bättre sätt skall inrikta sig på projektets mål och den metodik som skall följas.

Dessutom har IRC, vilket är det normala tillvägagångssättet i forskningsprogram, liksom övrig verksamhet i innovationsprogrammet granskats årligen inom ramen för det årliga övervakningsförfarandet.

En ny ansökningsomgång skall offentliggöras under de kommande månaderna för att upprätta ett nytt nät med innovationsknutpunkter inom ramen för det nyligen antagna programmet "Innovation och deltagande av små och medelstora företag" (Femte ramprogrammet), från år 2000 till 2004 och det första kontraktet löper under två år. Detta betyder att samtliga nuvarande knutpunkter måste genomgå ett nytt utvärderingsförfarande och konkurrera med andra organisationer för att fortsätta sin verksamhet med gemenskapsbidrag under nästa fas. Ansökningsomgången förväntas starta i juni.

(1999/C 341/058)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0057/99

från Luciano Vecchi (PSE) till kommissionen

(22 januari 1999)

Angående: Tilldelning av samlade bidrag (block-grants) för 1999 till icke-statliga organisationer som arbetar på utvecklingsområdet

Förklaringar har nyligen gjorts till kommissionens gemensamma förvaltningstjänst för externa samarbetsinstrument (SCR), enligt vilka europeiska icke-statliga organisationer som arbetar på utvecklingsområdet inte kommer att tilldelas några samlade bidrag för 1999 eftersom verksamheten i så fall skulle bli alltför omfattande för att den gemensamma förvaltningstjänsten skulle kunna hantera den.

Därför tillfrågas kommissionen:

1. Stämmer dessa uppgifter?
2. Är kommissionen medveten om de negativa effekter som kommer att uppstå om man avskaffar dessa samlade bidrag, som utgör ett mycket betydelsefullt instrument och som gjort det möjligt att genomföra ett stort antal små, men verkningsfulla, samarbetsåtgärder?
3. Varför är det efter omorganiseringen av avdelningarna för externt samarbete inte längre möjligt att bedriva verksamhet och genomföra förfaranden som, fram till för ett par månader sedan, inte innebar några större administrativa problem?
4. Är kommissionen medveten om att de samlade bidragen utgör en integrerad del, även ur "politisk" synvinkel, av de åtgärder som faller under budgetpost B7-6000 och att man genom att avskaffa dessa bidrag riskerar att snedvrida samfinansieringen av åtgärder som påbörjats av icke-statliga organisationer och som erhållit stöd från Europeiska unionen?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(12 april 1999)

1. Med tanke på de tillgängliga personalresurserna vid de olika enheterna har kommissionen inlett överläggningar med enheterna för att tilldelningen av globala bidrag (s.k. block grants) för 1999 skall kunna fullföljas och för att den arbetsbörda som detta instrument skapat både för de icke-statliga organisationerna och för kommissionen samtidigt skall kunna minskas.
2. Kommissionen har inte för avsikt att avskaffa de globala bidragen. Kommissionen anser emellertid att det är viktigt att anpassa detta instrument så att det på ett tillfredsställande sätt uppfyller inte bara de mottagande befolkningsgruppernas behov utan också kraven på en effektiv förvaltning av instrumentet.
3. Eftersom de allmänna villkoren för kontrakt delvis har blivit föråldrade, pågår en översyn som särskilt syftar till att återanpassa detta instrument så att det blir möjligt att fullgöra de skyldigheter det medför för kommissionen och upprätthålla förbindelserna med de icke-statliga organisationer som företräder det civila europeiska samhället och som för utvecklingsländernas minst gynnade befolkningsgruppers talan i Europa.
4. Kommissionen är medveten om att de icke-statliga organisationerna sätter stort värde på de globala bidragen i samband med samfinansiering genom anslagen under budgetpost B7-6000. Kommissionen har därför för avsikt att förbättra detta instrument för att bättre kunna stödja de icke-statliga organisationerna i deras arbete för tredje världens utveckling.

(1999/C 341/059)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0058/99

från Lucio Manisco (GUE/NGL) till kommissionen

(27 januari 1999)

Angående: Disciplinära åtgärder

Kommissionen har, genom sin hantering av det specifika fall som avser Van Buitenen, visat att tjänsteföreskrifterna endast utnyttjats för att ge en tjänsteman ett hårt straff utan att ge honom någon som helst möjlighet att försvara sig.

1. Kan kommissionen när det gäller Van Buitenen närmare redogöra för
 - hur många dagar det tog kommissionen att fatta sitt beslut och vidta straffåtgärden,
 - vilka straffåtgärder man pålagt tjänstemannen och orsakerna till att man just valt dessa straff,
 - vilka möjligheter den bestraffade tjänstemannen haft att försvara sig,
 - om inte kommissionen anser att en bokstavig och byråkratisk tillämpning av fördraget i ett så betydelsefullt fall som detta kan tolkas som en repressalier gentemot Van Buitenen och som ett hot som syftar till att avskräcka andra tjänstemän från att uppmärksamma missförhållanden i förvaltningen?
2. Kan kommissionen rent generellt redogöra för
 - hur många tjänstemän som under de senaste tre åren bestraffats på samma sätt som Van Buitenen, och varför,
 - när kommissionens säkerhetstjänst och EG:s kontor för humanitärt bistånd började utreda förskingringen, det vill säga de så kallade förvaltningsmässiga problemen, och hur länge denna utredning pågick?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(31 mars 1999)

Angående det ärende som parlamentsledamoten tar upp, vill kommissionen understryka att inga som helst disciplinåtgärder ännu vidtagits mot Paul Van Buitenen. Beslutet om att avstänga honom från tjänsten är en förebyggande administrativ åtgärd som enligt artikel 88 i tjänsteföreskrifterna kan tillgripas vid misstanke om att en tjänsteman har begått ett allvarligt fel. Kommissionen ansåg att detta villkor var uppfyllt. Det pågår ett disciplinförfarande mot Van Buitenen. Avstängningen är inte unik; kommissionen har avstängt tjänstemän förut, av helt andra orsaker. År 1997 skedde detta i sex fall, 1998 i fem fall.

Kommissionen vill också framhålla att disciplinförfarandet i detta ärende inte inletts därför att tjänstemannen avslöjat bedrägerifall. Saken är den att han utan tillstånd och i strid med tjänsteföreskrifterna lämnat ut uppgifter till utomstående.

Det rör sig bland annat om:

- handlingar i ärenden som är under rättslig utredning på kommissionens initiativ, vilket äventyrat utredningarna,
- handlingar från preliminära revisioner där den part som granskats ännu inte givits tillfälle att yttra sig, samt
- handlingar som innehöll ostyrkta anklagelser mot kollegor.

Det skall nämnas att disciplinförfarandet är ett kontradiktoriskt förfarande, det vill säga tjänstemannen har rätt att försvara sig och har rätt att biträdas av en försvarare av eget val.

Vad beträffar ärendet Groupe 4/Securitas inledde styrekonomen och UCLAF en utredning i augusti 1997. Efter UCLAF:s rapport i ärendet begärde kommissionen att en förundersökning skulle inledas av åklagare i Bryssel. Dessutom inleddes en intern administrativ utredning som ledde till att kommissionen i juli 1998 inledde disciplinförfaranden mot fyra tjänstermän. Dessa förfaranden pågår.

UCLAF inledde i oktober 1997 en utredning i fråga om fyra avtal som undertecknats av Europeiska gemenskapens kontor för humanitärt bistånd (ECHO). UCLAF skrev en rapport i ärendet den 18 maj 1998. En slutrapport lades fram den 10 juli 1998 om de kontroller på platsen som skett hos de inblandade företagen och denna rapport överlämnades samma dag till rättsvårdande myndigheter. Efter UCLAF:s rapport den 18 maj 1998 inledde kommissionen en administrativ utredning, som i sin tur utmynnade i en rapport den 9 november 1998, där även de ansvarigas uppgifter togs med. I detta ärende har kommissionen inletts tre disciplinförfaranden.

(1999/C 341/060)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0060/99
från Paul Rübiger (PPE) till kommissionen

(27 januari 1999)

Angående: Traditionella måttenheter för drycker

SLIM-initiativet går in i den fjärde fasen. I samband med detta kommer områdena företagsrätt, farliga ämnen och förordningar om färdiga förpackningar att granskas. Kategorin färdiga förpackningar omfattar också måttenheter för livsmedel och drycker. Både i Österrike och i andra medlemsstater räknas måttenheterna 0,3 och 0,5 liter till de vanliga måttenheterna för drycker. Detta beror på en lång tradition som har präglat befolkningens kultur och identitet. Mot bakgrund av subsidiaritetsprincipen måste det också i fortsättningen vara möjligt att fastställa sådana måttenheter i medlemsstaterna.

På vilket sätt avser kommissionen att ta tillräcklig hänsyn till dessa aspekter av traditionellt värde vid den löpande granskningen?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(25 februari 1999)

Kommissionen kommer att se till att SLIM-gruppen underrättas om de olika frågor som tagits upp av parlamentsledamoten.

Slutsatserna från gruppens arbete kommer i likhet med kommissionens synpunkter att ställas till förfogande för parlamentet och rådet i samband med rådets möte (inre marknaden) den 21 juni 1999.

(1999/C 341/061)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0065/99
från Carlos Robles Piquer (PPE) till kommissionen

(27 januari 1999)

Angående: Val i Centralafrikanska republiken

Den 22 november och den 13 december 1998 hölls parlamentsval i Centralafrikanska republiken.

Kan kommissionen komplettera den knappa information som har publicerats om dessa val och samtidigt redogöra för de nuvarande förbindelserna mellan detta land och Europeiska unionen, i synnerhet på området för utvecklingsamarbete och inom ramen för gällande Lomékonvention?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(8 mars 1999)

Vid parlamentsvalet den 22 november och den 13 december 1998 valdes 109 ledamöter, varav oppositionspartierna fick majoritet med 55 platser mot 51 platser för de partier som stöder presidenten (MLPC, PLD och UPR).

Valet gick lugnt till och följdes och stöddes av det internationella samfundet. Kommissionen bidrog med 520 000 euro till finansieringen av valet. En del av finansieringen, ca 120 000 euro, ställdes till förfogande för tekniska valobservatörer som hade valts ut och rekryterats av kommissionen. Samtliga observatörsuppdrag samordnades av Förenta nationernas särskilda delegation i Centralafrikanska republiken (Minurca). De tre internationella observatörsgrupperna från Minurca, de franskspråkiga länderna och gemenskapen var överens om att de enstaka oegentligheter som förekom vid valförrättningen inte var av sådan omfattning att de påverkade resultatets giltighet.

Med anledning av det presidentval som skall äga rum senast i december 1999, har regeringen dessutom offentligt bett Förenta nationerna att fram till dess förlänga Minurcas mandat för att dels minska riskerna för nya väpnade konflikter, dels få det internationella samfundet att hålla den nya valomgången under uppsikt.

Samarbetet mellan gemenskapen och Centralafrikanska republiken har funnits lika länge som gemenskapens samarbete med utvecklingsländerna och har stärkts i samband med att Lomékonventionerna har avlöst varandra. Samarbetet har inriktats på de traditionella områdena, nämligen landsbygdsutveckling, förbättrade levnadsförhållanden för befolkningen i landets inre delar och utbyggnad av den ekonomiska och sociala infrastrukturen. Gemenskapen är för närvarande den främsta bidragsgivaren till Centralafrikanska republiken.

Hela anslaget på 75 miljoner euro i det vägledande nationella programmet inom den sjunde europeiska utvecklingsfonden (EUF) har tagits i anspråk och ca 90 % har förbrukats. Det var huvudsakligen avsett för transport- och hälsovårdssektorn, uppföljningsåtgärder och en förlängning av de program som finansierades inom den sjätte europeiska utvecklingsfonden.

Enligt det andra finansprotokollet till den fjärde Lomékonventionen beviljades det vägledande nationella programmet för Centralafrikanska republiken 102 miljoner euro och programplaneringsarbetet ledde till att transportsektorn fastställdes som enda målområde, inom vilket 80 % av de disponibla medlen kommer att tas i bruk. De övriga disponibla medlen kommer huvudsakligen att användas inom hälsovårdssektorn.

(1999/C 341/062)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0066/99
från Carlos Robles Piquer (PPE) till kommissionen

(27 januari 1999)

Angående: Dagsläget för projektet med europeiska järnvägskorridorer

År 1995 lade kommissionen fram ett projekt för europeiska järnvägskorridorer. I projektet fastställs ett urval av gränsöverskridande järnvägskommunikationer för vilka man skall införa harmoniserade trafikvillkor som möjliggör gränsöverskridande trafik för alla typer av europeiska tåg.

En av dessa järnvägar skall enligt förslaget binda samman Valencia med Rotterdam, via Barcelona, Lyon och Metz.

Nämnda modell saknar emellertid en rättslig grund och kräver därför en lång förhandlingsprocess. Kan kommissionen redogöra för dagsläget för projektet med europeiska järnvägskorridorer och uppge om den har gått inför att främja projektet genom en lämplig rättslig grund eller om den har för avsikt att stödja projektet genom andra medel? Vilka är enligt kommissionen framtidsutsikterna för att genomföra nämnda projekt?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(16 mars 1999)

I 1996 års vitbok ⁽¹⁾ om en strategi för vitalisering av gemenskapens järnvägar föreslår kommissionen att internationell godstransport på järnväg skulle kunna främjas genom inrättandet av ett antal europeiska järnvägskorridorer. Detta koncept utvecklades vidare i ett senare meddelande ⁽²⁾, och ett antal frivilliga projekt har därefter lagts fram och genomförts under 1998.

Kommissionens förslag grundade sig på föreställningen att ökat frivilligt samarbete mellan infrastrukturförvaltare i fråga om kapacitetstilldelning och avgifter för internationella tågsträckor skulle leda till effektivare och kommersiellt attraktivare internationella godstågstjänster, och samtidigt bidra till att göra dessa godskorridorer tillgängliga för alla licensierade järnvägsföretag.

Kommissionen har inte föreslagit några särskilda sträckor, även om ett antal tänkbara sträckningar togs upp i vitboken och meddelandet för att illustrera vilka områden som skulle ha nytta av sådana korridorer. De olika problemen med driftskompatibilitet skulle inte lösas genom de föreslagna korridorerna, och korridorerna skulle omfattas av de nationella bestämmelser som gäller för varje del av sträckan. De berörda infrastrukturförvaltarna har inrättat korridorer från Muizen (Belgien) via Frankrike och Luxemburg till Gioao Tauro (Italien) och Barcelona (Spanien), samt från Skandinavien Nederländerna och Tyskland via Österrike och Schweiz till Italien (Milano, Gioao Tauro och Brindisi). Dessa korridorer är färdigställda och har börjat användas av ett antal tjänster.

De erfarenheter som kommissionen har samlat i detta sammanhang har sammanställts i kommissionens förslag om ändring av rådets direktiv 95/19/EG av den 19 juni 1995 om tilldelning av järnvägsinfrastrukturkapacitet och uttag av infrastrukturavgifter ⁽³⁾. Detta förslag behandlas för närvarande i rådet och Europaparlamentet ⁽⁴⁾. Dessutom har kommissionen i ett annat initiativ föreslagit att stegvis avreglera godstransporttjänsterna på järnväg. Detta förslag är fortfarande under behandling. Senare i år kommer kommissionen att behandla driftskompatibilitet och andra infrastrukturproblem som berör godstransport på järnväg i en rapport om översynen av de transeuropeiska näten och en rapport om den konventionella järnvägens driftskompatibilitet.

⁽¹⁾ KOM(96) 421.

⁽²⁾ KOM(97) 242.

⁽³⁾ EGT L 143, 27.6.1995.

⁽⁴⁾ KOM(98) 480.

(1999/C 341/063)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0067/99

från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen

(27 januari 1999)

Angående: EU:s arbetstidsdirektiv

EU har enligt uppfattningen i Finland stadgat om ett arbetstidsdirektiv, enligt vilket en över 10 timmars sammanhängande arbetstid tillåts för utryckningsfordonsförare. Eftersom det är uppenbart att nämnda fordonsförare lämnats utanför arbetarskyddsbestämmelserna i detta sammanhang, frågar jag om kommissionen har för avsikt att utarbeta bestämmelser genom vilka även denna arbetstagargrupp skulle kunna skyddas för orimliga, oavbrutna arbetspåfrestningar?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(9 april 1999)

I rådets direktiv 93/104/EG av den 23 november 1993 ⁽¹⁾ fastställs minimikraven för säkerhet och hälsa i fråga om arbetstidsorganisation. Direktivet gäller för arbetstagare som använder utryckningsfordon, t.ex. brandbilar och ambulanser i den mån som deras yrkesuppgifter är förenliga med rättsakten. I artikel 6 i direktivet fastställs

att den genomsnittliga arbetstiden för en sjudagarsperiod, inbegripet övertid, inte skall överstiga 48 timmar. I artikel 3 fastställs en minsta dagliga viloperiod på 11 timmar. Det är därför möjligt att utan att bryta mot direktivets bestämmelser arbeta mer än tio timmar per dag, förutsatt att den genomsnittliga arbetstiden per vecka inte överskrider 48 timmar. I artikel 4 i direktivet fastställs att arbetstagare har rätt till en vilopaus om arbetsdagen är längre än sex timmar.

Artikel 17.2.1 c iii ger ytterligare flexibilitet genom att tillåta att det i nationell lagstiftning, eller genom kollektivavtal eller andra avtal mellan båda socialparter införs undantag från dessa minimikrav för ambulansförare, brandkår och räddningstjänst. Förutsättningen för sådana undantag är att de berörda arbetstagarna erbjuds perioder av kompensationsledighet av motsvarande längd. Direktivet är alltså flexibelt, men grundar sig på vedertagna ramar för socialt skydd.

(¹) EGT L 307, 13.12.1993.

(1999/C 341/064)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0070/99

från **Roberta Angelilli (NI)** till kommissionen

(27 januari 1999)

Angående: Diskriminering av EU-medborgare inom forskning i Förenade kungariket

Det brittiska regeringsorgan som övervakar stödet till forskningsverksamhet vid universiteten (EPSRC) har avslagit en italiensk medborgares ansökan, som lämnats in helt enligt reglerna, med den motiveringen att han inte är brittisk medborgare. Som italiensk medborgare skulle han ha rätt att få anmälningsavgiften till doktorandkursen betald, men däremot inte kost och logi (cirka 6 400 pund).

Anser kommissionen inte att detta måste betraktas som en diskriminering av vissa EU-medborgare i förhållande till andra, särskilt med tanke på att motsvarande forskningsbidrag i Italien är fullständigt tillgängliga för brittiska medborgare?

Svar från **Édith Cresson** på kommissionens vägnar

(6 april 1999)

Som svar på parlamentsledamotens fråga bör det framhållas att gemenskapens bestämmelser som de tolkats av domstolen skall garantera likabehandling dels av studerande från andra medlemsstater och studerande från medlemsstaten i fråga när det gäller tillträde till utbildning (artiklarna 6, 126 och 127 i EG-fördraget), dels likabehandlingen av gemenskapens arbetstagare och deras barn, vilken är mer omfattande och fastställs i rådets förordning (EEG) 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen (¹). Denna fria rörlighet omfattar under vissa omständigheter rätten att inom detta område ta del av de sociala förmåner som är förbehållna medborgare i landet i fråga.

En studerande har inte samma ställning som en arbetstagare (eller dennes familjemedlemmar) men har enligt artiklarna i EG-fördraget rätt till samma behandling som de studerande som är medborgare i mottagarlandet och till att få allt stöd som har till syfte att täcka anmälnings- och undervisningsavgifter. I fråga om tillgång till utbildning innebär likabehandlingsprincipen i praktiken att alla utbildningsanstalter måste ta emot studerande från andra medlemsstater på samma villkor som medborgare i det egna landet. Därför kan de inte avkrävas någon ytterligare avgift med nationalitet som förevändning.

En studerande som är medborgare i en annan medlemsstat och som inte är arbetstagare (eller familjemedlem till en sådan) kan dock inte göra anspråk på stöd till utgifter för uppehälle eller det särskilda bidraget för kost och logi ("subsistence"). Kommissionen anser att frågan hänför sig till de nationella myndigheternas behörighet.

(¹) EGT L 257, 19.10.1968.

(1999/C 341/065)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0071/99
från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen

(27 januari 1999)

Angående: EU-bidrag och föreningar som försummar att betala hyra

Enligt uppgifter i pressen försummar vissa hyresgäster i fastigheter som tillhör IACP i Rom att betala hyran. Bland dessa hyresgäster återfinns olika partier och föreningar. De mest försumliga har visat sig vara de som hyr en stor lokal på piazza S. Maria Liberatrice 45, uppgång e/f, det vill säga kooperativet Stadion och föreningen Kemir.

Vissa medborgare hyser farhågor för att den kulturella verksamhet som föreningarna planerar inte kommer att bli av.

Kan kommissionen tala om

1. ifall de ovannämnda organisationerna får bidrag från EU,
2. vilka organ och kontor som är ansvariga för att kontrollera de EU-bidrag som eventuellt har beviljats dessa organisationer,
3. ifall ovannämnda organisationer har fått bidrag tidigare och i så fall i vilken omfattning,
4. ifall underlåtenheten att betala hyra till IACP inte är oförenlig med beviljandet av EU-bidrag och
5. vilken allmän bedömning kommissionen gör i denna fråga?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(14 april 1999)

Kommissionens ekonomiavdelningar känner varken till kooperativet Stadion eller föreningen Kemir. För övrigt bör påpekas att staden Rom inte tillhör de områden som kan erhålla stöd från gemenskapens strukturfonder.

(1999/C 341/066)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0078/99
från Graham Mather (PPE) till kommissionen

(27 januari 1999)

Angående: Direktiv 95/29/EG om skydd av djur vid transport

1. Är kommissionen helt tillfredsställd med hur direktiv 95/29/EG ⁽¹⁾ om skydd av djur vid transport har införlivats, genomförts och upprätthålls?
2. Har kommissionen mottagit några formella klagomål om att någon medlemsstat inte har fullgjort sina skyldigheter enligt detta direktiv?
3. Kan kommissionen, med anledning av frågorna 1 och 2 ovan, specificera vilka bestämmelser i direktivet och vilka medlemsstater det är fråga om?

⁽¹⁾ EGT L 148, 30.6.1995, s. 52.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(19 mars 1999)

1. De flesta medlemsstaterna har på ett korrekt sätt genomfört rådets direktiv 95/29/EG. Överträdelseförfaranden pågår fortfarande gentemot två medlemsstater, eftersom vissa av direktivets krav har utelämnats i den nationella lagstiftningen. Genomförande och kontroll av efterlevnaden av gemenskapens bestämmelser för djurs välbefinnande under transport har varit föremål för ett flertal av kommissionens veterinära kontroller på plats i medlemsstaterna. Dessa kontroller har visat på otillräckligt genomförande eller otillräcklig efterlevnad i flera medlemsstater.

2. Kommissionen mottar många brev om djurs välbefinnande inklusive ett antal klagomål om att medlemsstaterna inte har kontrollerat efterlevnaden av rådets direktiv 95/29/EG, och även klagomål mot en medlemsstat som påstås bryta mot reglerna genom att ställa strängare krav när det gäller transporttider än vad som föreskrivs i direktivet, och mot en annan medlemsstat som påstås ha alltför stränga regler för fartyg som används för djurtransporter.

3. Klagomålen gäller för långa restider, underlåtenhet att ge djuren mat och vatten samt att lasta av dem och låta dem vila, överlastade och icke ändamålsenliga transportmedel, onödigt lidande för transporterade besättningar och underlåtenhet att skicka med nödvändiga dokument. Klagomålen har avsett alla medlemsstater vid olika tillfällen utom Finland, Sverige och Danmark, och har varit inriktade på områden med täta djurtransporter som svintransporterna mellan Nord- och Sydeuropa, vägtransport av nötkreatur, får och hästar från Östeuropa till gemenskapen och transporten av nötkreatur från gemenskapen till bestämmelseorter i Mellanöstern och Nordafrika.

Bevis på att medlemsstaterna har underlåtit att genomföra och kontrollera efterlevnaden av direktivet har också erhållits som ett resultat av kommissionens veterinärkontroller. På flera områden har det kunnat konstateras att kraven inte uppfylls, som när det gäller dåliga transportmedel på vägar och till sjöss, transport av djur som inte varit friska nog att transporteras, djur som behandlas illa, otillräcklig övervakning från myndigheternas sida och underlåtenhet att uppfylla kraven på att lasta av djuren och låta dem vila under långväga transporter.

Kommissionen har börjat offentliggöra rapporter om kontroller på plats på webbplatsen <http://europa.eu.int/comm/dg24/>.

(1999/C 341/067)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0080/99
från Susan Waddington (PSE) till kommissionen

(27 januari 1999)

Angående: Reglering av underhållningstelefontjänster för vuxna

Det har kommit till min kännedom att satellittevebolag i okodade sändningar, som kan tas emot i Förenade kungariket och andra medlemsstater, gör reklam för telefontjänster med höjd avgift som är avsedda för vuxna och i Förenade kungariket är underkastade rättslig reglering. Som ett direkt resultat av denna reklam får vissa abonnenter osedvanligt höga telefonräkningar, oftast på grund av att familjemedlemmar har ringt upp sådana telefontjänster utan abonnentens vetskap eller tillåtelse. När abonnenten inte kan betala dessa krav, som ofta är betydande på grund av mängden internationella samtal med höjd avgift, stängs telefonen av.

Är okodad reklam över gränserna för sådana tjänster tillåten? Om så är fallet, skulle kommissionen kunna tänka sig att lägga fram förslag till reglering av sådan reklam på den inre marknaden så att den når fram endast till den vuxna publik för vilken den är avsedd?

Svar från Marcelino Oreja på kommissionens vägnar

(20 april 1999)

Direktivet om gränslös television (rådets direktiv 89/552/EEG, ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG av den 30 juni 1997, om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television ⁽¹⁾) utgör den lagstiftningsram som skall tillämpas när det gäller TV-sändningar inom gemenskapen.

Kommissionen är medveten om den påverkan som pornografiskt material kan tänkas ha på minderåriga. När det gäller TV-sändningar finns i direktivet fastställda gemensamma minimiregler för skydd av minderåriga (artikel 22).

Beträffande förbudet att producera, sända och inneha denna typ av material står det medlemsstaterna fritt att tillämpa inhemsk lagstiftning med hänsyn till samhällsmoralen, den allmänna ordningen eller allmänhetens hälsa, i enlighet med EG-fördragets regler om fri rörlighet för varor och tjänster, artiklarna 36 och 56. Detta förutsatt att förbuden inte utgör ett sätt att utöva godtycklig diskriminering eller ett förtäckt handelshinder medlemsstater emellan.

Åtgärder på gemenskapsnivå kan endast övervägas om det fordras en tillnärmning av medlemsstaternas nuvarande regler inom detta område med hänsyn till den inre marknadens upprättande och funktion. Kommissionen känner inte till några omständigheter som motiverar en åtgärd men är intresserad av ytterligare information om sådan finns att få.

(¹) EGT L 202, 30.7.1997.

(1999/C 341/068)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0085/99
från Anita Pollack (PSE) till kommissionen

(27 januari 1999)

Angående: Förpackningsdirektivet

Kommer det att göras någon granskning eller utvärdering av förpackningsdirektivets effektivitet (dvs. i vad mån målen har uppfyllts etc.) och i så fall, när?

Kommer kommissionen att offentliggöra en sådan granskning?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(9 mars 1999)

Direktiv 94/62/EG om förpackningar och förpackningsavfall (¹) skulle ha varit genomfört av medlemsstaterna den 30 juni 1996, men genomförandet försenades med mer än ett år i genomsnitt. Detta innebär att det för närvarande är för tidigt att göra en bedömning av den faktiska situationen i medlemsstaterna, eftersom alla system för hantering av förpackningsavfall ännu inte är fullt verksamma.

Kommissionen antog den 3 februari 1997 beslut 97/138/EG beträffande tillhandahållande av uppgifter om förpackningar och förpackningsavfall (²). Tabellerna skall fyllas i årligen med början år 1997 och lämnas till kommissionen inom 18 månader efter utgången av varje år. Kommissionen har antagit beslut 97/622/EG beträffande frågeformulär för avfallssektorn (³), vilket omfattar ett frågeformulär avseende förpackningsdirektivet. Den första rapporten kommer att gälla perioden 1998 till och med 2000.

En studie av europeiska system för hantering av förpackningsavfall planeras inledas i april 1999, och slutrapporten bör vara färdig före utgången av maj 1999. En annan studie om kostnader, fördelar och kostnadseffektivitet hos system för samfinansiering väntas inledas i mars 1999, och slutrapporten bör föreligga före utgången av december 1999. Båda dessa studier är avsedda för spridning till allmänheten.

Kommissionen har för avsikt att före utgången av juli 1999 på grundval av ovanstående utarbeta en rapport om medlemsstaternas praktiska erfarenheter när det gäller att uppnå målen och om resultaten av vetenskaplig forskning och av sådana utvärderingstekniker som gröna räkenskaper.

(¹) EGT L 365, 31.12.1994.

(²) EGT L 52, 22.2.1997.

(³) EGT L 256, 19.9.1997.

(1999/C 341/069)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0099/99
från Honório Novo (GUE/NGL) till kommissionen

(27 januari 1999)

Angående: Export av norsk torsk — utfärdande av EUR 1-certifikat

Exporten av norsk torsk till EG grundar sig på en kontingent med nolltull. Kontrollen av ursprunget sker på så sätt att respektive myndigheter utfärdar EUR 1-certifikat. Innan detta sker skall myndigheterna utfärda ett ursprungsintyg, vilket upprepade gånger inte ägt rum. Det är därför möjligt att föra in avsevärda mängder

torsk i EU som eventuellt härstammar någon annanstans ifrån, men som påstås vara norsk, och som på oriktiga grunder beviljats EUR 1-certifikat.

Kontrollen av ursprunget görs ständigt i efterhand. Det är först då som de norska myndigheterna meddelar EG varifrån torsken egentligen härstammar. Detta leder i sin tur till att importörer till gemenskapen blir tvungna att betala tull för att de importerat torsk med EUR 1-certifikat. Torsken har de redan sålt åt konsumenten. Den här situationen och de norska myndigheternas oegentliga tillvägagångssätt har pågått ända sedan 1980-talet, medan EG enbart haft till uppgift att kräva in obetalda tullar. Det förefaller som om exportörerna av norsk torsk systematiskt och avsiktligt dumpar fisk och att detta sker med de norska myndigheternas uppenbara överseende. Sist och slutligen är det importörerna i gemenskapen som får stå för kostnaderna.

Mot bakgrund av ovannämnda situation och ett klagomål som de portugisiska importörerna nyligen lämnat till Europeiska ombudsmannen skulle jag vilja att kommissionen informerar mig om följande:

1. Bekräftar eller förnekar kommissionen att det i Norge systematiskt utfärdas EUR 1-certifikat för export av torsk utan att den exporterade produktens exakta ursprung anges på förhand?
2. Vad ämnar kommissionen göra för att göra slut på missförhållandena?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(25 mars 1999)

Kommissionen känner inte till några nyligen inträffade händelser av det slag som frågeställaren avser.

Enligt bestämmelserna i protokoll 4 ⁽¹⁾ till Avtalet om europeiska ekonomiska samarbetsområdet, rörande definitionen på begreppet ursprungsvaror och metoderna för administrativt samarbete, är de norska myndigheterna ensam ansvariga för utfärdandet av varucertifikat av typen EUR-1. Myndigheterna kan utfärda ett intyg av detta slag först när de förvärvat sig om ursprunget för de varor som skall exporteras.

Det ankommer därefter på medlemsstaternas tullmyndigheter att vid importen undersöka varan och det intyg som åtföljer denna. Om det föreligger tvivel rörande intygets giltighet kan myndigheterna ta kontakt med de norska myndigheterna inom ramen för förfarandena för administrativt samarbete.

Kommissionen kan också ingripa hos de norska myndigheterna. I detta sammanhang vill kommissionen göra frågeställaren uppmärksam på att kommissionen i mars 1993 gjorde ett besök i Norge med anledning av Norges import av ryska fiskeriprodukter. Till följd av detta besök genomförde de norska myndigheterna egna utredningar. Resultaten av dessa utredningar har delgivits kommissionen och uppbördsförfaranden har inletts i medlemsstaterna, även i Portugal.

Kommissionen har hittills inte fått del av konkreta uppgifter som skulle stödja påståendet att systemet fungerar illa. Kommissionen vill uppmana frågeställaren att låta kommissionen få del av alla konkreta uppgifter som han eventuellt har tillgång till. Kommissionen förbinder sig att i så fall genomföra erforderliga undersökningar såväl hos de norska myndigheterna som hos gemenskapens myndigheter för att utreda läget och vidta de åtgärder som kan tänkas krävas.

Kommissionen kommer när så blir aktuellt att informera frågeställaren om de åtgärder som vidtagits.

⁽¹⁾ EGT L 1, 3.1.1994.

(1999/C 341/070)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0100/99 från Nikitas Kaklamanis (UPE) till kommissionen

(20 januari 1999)

Angående: Anställande av tjänstemän vid Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen i Turin

Kommissionsledamot Cresson sände den 5 januari 1999 sitt svar på min fråga E-3361/98 ⁽¹⁾, där jag tar upp frågan om det provocerande ensidiga anställandet av personal vid Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen i Turin och ignorandet av sökande från Grekland, Portugal och Spanien. Cresson försöker bortförklara det hela

genom att åberopa yrkesutbildningsstiftelsens "oberoende", och hon betonar att "direktören är ansvarig för alla personalfrågor" och tillägger en olycklig fras om att "valet görs på grundval av kvalifikationer och kompetens", med vilken hon tydligen vill säga att greker, portugiser och spanjorer som söker tjänster inom yrkesutbildningsstiftelsen inte är tillräckligt kvalificerade eller har tillräcklig kompetens, jämfört med sökande från andra länder vars medborgare arbetar i dussintals på yrkesutbildningsstiftelsen. Kommissionsledamoten säger att yrkesutbildningsstiftelsen är en "oberoende" enhet, men det är kommissionen som ständigt och envist driver kraven på finansiering av yrkesutbildningsstiftelsen gentemot parlamentet och argumenterar för ekonomiskt stöd till den. Kommissionsledamoten känner för övrigt mycket väl till alla de dokumenterade och allvarliga anklagelser om oegentligheter vid anställande av tjänstemän och om den förhärskande bristen på insyn som framförts inom och utom gemenskapsorganen, något som har sänkt kommissionens trovärdighet, vilket ju alla kunde konstatera under förslaget om misstroendevotum i Europaparlamentet den 11-15 januari 1999.

Hur skall kommissionen se till att eliminera den provocerande ensidigheten vid anställning av personal vid yrkesutbildningsstiftelsen, och vilka direkta åtgärder kommer den att vidta (eftersom tidsmarginalerna och toleransen inom övriga gemenskapsorgan verkar vara på upphållningen) så att en oklanderlig verksamhet vid kommissionens enheter och vid de decentraliserade organen säkerställs?

(¹) EGT C 182, 28.6.1999, s. 70.

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(9 april 1999)

Kommissionen vill rikta parlamentsledamotens uppmärksamhet på det faktum att kommissionen sitt svar på den skriftliga frågan E-3361/98 preciserar den rättsliga ram som gäller personaladministrationen vid Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen i Turin, samt de kriterier som skall gälla vid uttagningsförfaranden av personalen.

Kommissionen konstaterar att den senaste skriftliga frågan inte innehåller några nya element i förhållande till den föregående skriftliga fråga som ställts av parlamentsledamoten. Kommissionen kan bara bekräfta sitt svar på nämnda fråga.

Om parlamentsledamoten känner till andra exakta element som skulle kunna förklara hans kritiska anmärkningar i sak när det gäller uttagningsförfaranden för personal vid stiftelsen, kommer kommissionen naturligtvis granska dem med all önskvärd noggrannhet.

(1999/C 341/071)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0102/99

från Robin Teverson (ELDR) till kommissionen

(27 januari 1999)

Angående: Femte ramprogrammet och geotermisk energi

I EU:s forsknings- och utvecklingsprogram har tidigare funnits särskilda hänvisningar till geotermisk energi, vilket dock inte är fallet med det kommande programmet. Trots att Europaparlamentet antog ett ändringsförslag som korrigerade detta utelämnande och därmed inkluderade geotermisk energi under avsnittet om förnybara energikällor i bilaga IIa.v, accepterade varken rådet eller kommissionen denna ändring.

Kan kommissionen bekräfta att man trots detta utelämnande inte kommer att äventyra framtida anslag till området och att projekt om geotermisk energi även fortsättningsvis får sin rättmätiga andel av anslag – inte minst sedan Cresson angivit att det är EU:s målsättning att öka procentandelen för användning av förnybar energi från sex till tolv procent?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(25 mars 1999)

Gemenskapens fastställda mål att öka procentsatsen av förnybar energi från 6 % till 12 % är en av drivkrafterna bakom energidelen i femte ramprogrammet (¹). Det är också sant att användandet av jordvärmeresurser kan ge

ett betydande bidrag mot uppfyllandet av detta mål, särskilt om det gemenskapsstödda europeiska bergvärmeprojekt i Soultz-sous-Forêts i Frankrike fortsätter att uppfylla de förväntningar som det har visat.

Många delar av jordvärmestekniken är redan fullt utvecklade och de anses därför inte som högprioriterade för att få forskningsbidrag. Bergvärme behöver fortfarande forskning och kan därför vara berättigad för framtida stöd.

Strategin för femte ramprogrammet är mellertid att fokusera på problemen och inte på tekniken. Om forsknings- och demonstrationsprojekt om jordvärmesenergi kan bidra till att lösa de problem som fastställs i programmet, om de är lämpliga för europeisk i stället för rent nationell finansiering och om de kan uppfylla de mål som föreslås i arbetsprogrammet för förnybara energikällor så kommer de att behandlas på jämlik fot med andra projekt för förnybar energi.

(¹) EGT C 137, 7.6.1997.

(1999/C 341/072)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0106/99

från Sirkka-Liisa Anttila (ELDR) till kommissionen

(2 februari 1999)

Angående: EU:s djurskyddskrav som villkor för import från icke-medlemsstater

I rådets direktiv om lägsta djurskyddskrav vid svinhållning och för kalvar (rådets direktiv 91/630/EEG om fastställande av lägsta djurskyddskrav vid svinhållning (¹) och rådets direktiv 91/629/EEG om fastställande av lägsta djurskyddskrav för kalvar (²)) ingår den s.k. "artikel 8" som bara är en död bokstav, eftersom den innehåller bestämmelser som berör icke-medlemsstater. I rådets direktiv 93/119/EG (³) om skydd av djur vid tidpunkten för slakt eller avlivning finns det en liknande artikel, artikel 15, som berör icke-medlemsstater och import från dessa länder.

I dessa bestämmelser fastställs det att djur (eller kött) som härstammar från en icke-medlemsstat skall, då de importeras till gemenskapen, åtföljas av ett av myndigheterna utfärdat intyg där det intygas att den skötsel och behandling som djuren i icke-medlemsstaten fått åtminstone är överensstämmande med bestämmelser inom gemenskapen.

Då rådets direktiv 98/58/EG (⁴) om skydd av animalieproduktionens djur behandlades förorsakade frågan om icke-medlemsstater stora problem. Mot bakgrund av WTO-avtalet kan ett krav riktat till icke-medlemsstater betraktas som diskriminering, ett olagligt hinder för handel och konkurrens som strider emot avtalet.

Många medlemsstater har ansett att det är nödvändigt att på ett eller annat sätt säkerställa att djur som uppföds för animalieproduktion i icke-medlemsstater behandlas i enlighet med samma djurskyddsbestämmelser som djur på EU:s område. Då direktivet om välbefinnande för animalieproduktionens djur godkändes förutsatte man att det skulle vara möjligt att kunna påverka de internationella kraven som berörde välbefinnande för animalieproduktionens djur genom internationella organisationer och avtal, med andra ord på andra sätt än genom att införa handelshinder.

Vad ämnar kommissionen göra för att reda ut frågan om att djur i icke-medlemsstater skall omfattas av samma krav som djur inom EU?

(¹) EGT L 340, 11.12.1991, s. 33.

(²) EGT L 340, 11.12.1991, s. 28.

(³) EGT L 340, 31.12.1993, s. 21.

(⁴) EGT L 221, 8.8.1998, s. 23.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(19 mars 1999)

Som kommissionen tidigare har förklarat, kommer möjligheten att ändra Världshandelsorganisationens (WTO) regler, i syfte att ta hänsyn till djurs välbefinnande, att behandlas i samband med fastställandet av gemenskapens förhandlingsmål för nästa fas av WTO-förhandlingarna.

Dessutom har kommissionen inlett förfarandet enligt artikel 8 i rådets direktiv av den 20 juli 1998 om skydd av animalieproduktionens djur ⁽¹⁾, genom att anmoda alla länder som exporterar djur eller animaliska produkter till gemenskapen att meddela de lagar eller andra bestämmelser som de tillämpar i fråga om djurs välbefinnande inom animalieproduktionen, under transport och vid tidpunkten för slakt.

Dessa uppgifter kommer att undersökas mot bakgrund av förpliktelserna enligt både artikel 8 i direktiv 98/58/EG och WTO.

⁽¹⁾ EGT L 221, 8.8.1998.

(1999/C 341/073)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0108/99
från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen

(2 februari 1999)

Angående: Döda djur på grund av förgiftad föda

Problemet med förgiftning av djur i Italien börjar anta oroväckande proportioner.

Inte ens städerna är längre befriade från dilemmat och även husdjur såsom hundar och katter får sätta livet till på grund av den eller de som olagligt lägger ut förgiftad föda.

Även om det inte finns exakta uppgifter om följderna av problemet, så har miljön och djurvärlden tillfogats allvarliga skador.

Att lägga ut förgiftad föda är olagligt och i Italien finns en lag som särskilt förbjuder dessa medel och som föreskriver straffrättsliga påföljder vid överträdelse.

Kan kommissionen, mot denna bakgrund, upprätta ett nätverk för granskning och kontroll av de åtgärder som syftar till att slå vakt om djur och miljö?

Kan kommissionen vidare anmoda samtliga medlemsstater att ta sitt ansvar i frågan och uppmuntra både privatpersoner och organisationer – eventuellt genom att inrätta en gratis telefontjänst i detta hänseende – att ange misstänkta, i syfte att skapa ett säkerhetsnät för djur och miljö?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(15 mars 1999)

Gemenskapens behörighet begränsas till fall som rör vilda djur och växter av gemenskapsintresse som är upptagna i bilagorna till rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar ⁽¹⁾ och 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ⁽²⁾. Husdjur som katter och hundar omfattas alltså inte av denna behörighet.

Kommissionen är medveten om att förgiftad mat som används som lockbete oavsiktligt kan leda till att arter av gemenskapsintresse dör. Det är endast när det gäller dessa arter som kommissionen, i nära samarbete med nationella myndigheter, kan ingripa när den får kännedom om ett visst fall.

För dessa arter stöder kommissionen också förebyggande insatser genom att finansiera olika naturskyddsprojekt inom ramen för Life-Nature ⁽³⁾, och dit hör åtgärder för att kontrollera illegal verksamhet (bland annat med hjälp av skogvaktare och medvetandehöjande kampanjer).

Ett sådant nätverk som parlamentsledamoten föreslår för att granska och kontrollera användningen av förgiftad mat som lockbete omfattas inte av gemenskapens behörighet.

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, ändrat genom EGT L 59, 8.3.1996.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992, ändrat genom EGT L 31, 6.2.1998.

⁽³⁾ EGT L 181, 20.7.1996.

(1999/C 341/074)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0110/99**från Florus Wijsenbeek (ELDR) till kommissionen**

(2 februari 1999)

Angående: Diskriminering av åkare av annan nationalitet i Frankrike

1. Kan kommissionen meddela när den utredning som nämns i svaret på frågorna E-2607/97 och E-2930/97 av den 19 oktober 1997 ⁽¹⁾ om diskriminerande bestämmelser i nationell lagstiftning när det gäller kontroll av utländska åkeriföretag kommer att färdigställas och offentliggöras?
2. Känner kommissionen till att yrkesförare vid kontroller i Frankrike måste betala belopp på 20 000-24 000 franska franc på plats och att fordonen bogseras iväg om de vägrar?
3. Anser inte kommissionen att artikel 26 i den franska vägtrafikförordningen, som dessa belopp grundar sig på, exakt överensstämmer med de belgiska bestämmelser som EG-domstolen fann vara diskriminerande? Även om man bortser från utredningen, borde man inte rekommendera Frankrike att ändra sina bestämmelser?

⁽¹⁾ EGT C 117, 16.4.1998, s. 28.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(25 mars 1999)

1. Kommissionen förbereder en rapport till rådet om effektiviteten och enhetligheten av de kontroller som organiseras av medlemsstaterna för att genomföra rådets direktiv 88/599/EEG av den 23 november 1988 om enhetligt förfarande vid kontroll av tillämpningen av förordning (EEG) 3820/85 om harmonisering av viss social lagstiftning om vägtransporter och av förordning (EEG) 3821/85 om färdskrivare för vägtransporter ⁽¹⁾. I en del av denna rapport kommer man att fundera på de straff som gäller. Det finns fortfarande ett antal svar som ännu inte har kommit in från medlemsstaterna och som kommer att göra det möjligt för kommissionen att färdigställa rapporten och ytterligare en påminnelse har skickats ut. Tillsvidare undersöker kommissionen svaren för att förbereda rapporten 1995-1996 om genomförandet av rådets förordning (EEG) 3820/85 ⁽²⁾ vad gäller bevis för eventuella diskriminerande åtgärder.
2. Kommissionen inser att, i enlighet med fransk lagstiftning och vad gäller fall med allvarliga brott, som t.ex. förfalskning av dokument och allvarligt fusk med färdskrivaren, får böter på upp till 200 000 franska francs utdömas. Om inte böterna betalas tas fordonet ur trafik. Eftersom böterna avser mycket allvarliga brott överensstämmer de med gemenskapspolitiken att böter skall vara effektiva, proportionerliga och avskräckande.
3. Artikel 26 i den franska lagstiftningen nr 95-96 från februari 1995 skiljer sig helt och hållet från den belgiska bestämmelsen i den kungliga kungörelsen av den 12 juli 1989 om uttagning och deponering av en summa pengar som handpenning vid upptäckt av vissa vägtransportbrott, vilket nämns av parlamentsledamoten. Den franska bestämmelsen handlar om kravet för förare att bära med sig ett "document de suivi", vilket är ett krav som fransmännen för närvarande inte tillämpar för internationella transporter.

⁽¹⁾ EGT L 325, 29.11.1988.

⁽²⁾ EGT L 370, 31.12.1985.

(1999/C 341/075)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0114/99**från Gerhard Schmid (PSE) till kommissionen**

(2 februari 1999)

Angående: Uppgifter om behov av sjukhusvård för barn

I alla EU:s medlemsstater finns det metoder för att beräkna behovet av sjukhussängar. I Tyskland finns det emellertid inte några uppgifter om behovet när det gäller sjukhusvård för barn.

Förfogar kommissionen över uppgifter om det befintliga antalet sjukhussängar för barn i de enskilda EU-länderna och över de metoder som används för att beräkna behovet?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(4 mars 1999)

Kommissionen beklagar att den inte kan ge frågeställaren några uppgifter om antalet vårdplatser för barn i medlemsstaterna.

Gemenskapens statistik över vårdplatser inom sjukvården utarbetas på grundval av data som medlemsstaterna sänder in varje år rörande antalet vårdplatser inom psykiatrisk vård och antalet vårdplatser inom övriga områden. Här finns det stora skillnader i hur olika slags vårdplatser definieras. Statistiken visar en tendens att antalet vårdplatser minskar i samtliga medlemsstater. Mer exakta uppgifter kommer att finnas tillgängliga efter genomförandet av ett projekt som finansieras av programmet för hälsoövervakning, Eucomp. Syftet med detta projekt är att beskriva medlemsstaternas hälso- och sjukvård.

(1999/C 341/076)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0115/99

från Robert Evans (PSE) till kommissionen

(22 januari 1999)

Angående: Pensioner

Skulle kommissionen vilja informera mig om vad som görs för att underlätta för europeiska medborgare att få ut pension från andra medlemsstater än den i vilken de vid tillfället är bosatta?

Vidare: Vad gör kommissionen för att säkerställa att europeiska medborgare härvidlag är medvetna om sina rättigheter och vet vad de är berättigade till?

Flera av mina väljare har haft problem med detta, i synnerhet en person som har varit tvungen att gå igenom en hel snårskog av byråkratiskt krångel för att kunna få ut pension som hon hade tjänat in under en period för några år sedan då hon bodde och arbetade i Frankrike.

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(26 februari 1999)

I rapporten från expertgruppen på hög nivå för fri rörlighet för persone framläggs rekommendationer som syftar till att förenkla en rad bestämmelser om samordning av de sociala trygghetssystemen. Dessutom har en särskild rapport utarbetats om skydd av kompletterande pensionsrättigheter för anställda och egenföretagare som flyttar inom gemenskapen. Till följd av dessa rapporter åtog sig kommissionen i handlingsplanen för fri rörlighet för arbetstagare ⁽¹⁾ och i det sociala handlingsprogrammet 1998-2000 ⁽²⁾ att före slutet av 1998 lägga fram ett förslag om ändring och förenkling av förordning (EEG) 1408/71 ⁽³⁾ inom ramen för den tredje etappen inom Slim-verksamheten (förenkling av lagstiftningen på den inre marknaden). Detta förslag antogs den 21 december 1998 ⁽⁴⁾. På grundval av ett förslag från kommissionen ⁽⁵⁾ godkände rådet den 29 juni 1998 direktiv 98/49/EG ⁽⁶⁾ om undanröjande i samband med kompletterande pensionsrättigheter av hinder som hindrar den fria rörligheten för arbetstagare. Genom direktivet förenklas bibehållandet av erhållna rättigheter och gränsöverskridande utbetalningar samt förbättras möjligheten att fortsätta att inbetala avgiften till ett kompletterande system i sitt hemland under en kort period som utsänd arbetstagare. Enligt artikel 10.2 i direktivet skall medlemsstaterna senast den 25 januari 2002 införliva direktivet i sin nationella lagstiftning.

En av kommissionens prioriteringar är fortfarande att förbättra informationen till medborgarna om deras rättigheter enligt EU-lagstiftningen. Kommissionen tillhandahåller publikationer och information via Internet (<http://europa.eu.int>), publicerar handledningar och broschyrer, samt har under 1998 understött flera utbildningsseminarier inom detta område i alla medlemsstater.

Kommissionen beklagar all bristfällig administration i denna fråga, som berör alla EU-medborgare. Kommissionen främjar samarbete mellan de nationella myndigheterna särskilt inom ramen för programmet "Telematik för social säkerhet" (Tess), som syftar till att förenkla och förbättra de administrativa rutinerna rörande förvärv,

beviljande och utbetalning av sociala trygghetsförmåner. För att uppnå detta mål fortsätter kommissionen att främja elektroniskt informationsutbyte mellan socialförsäkringsinstitutionerna.

- (¹) KOM(97) 586 slutlig. Se även meddelandet om uppföljningen av rekommendationerna från expertgruppen på hög nivå för fri rörlighet för personer (KOM(98) 403).
- (²) KOM(98) 259 slutlig.
- (³) En uppdaterad version har offentliggjorts i EGT L 28 av den 30 januari 1997.
- (⁴) KOM(98) 779 slutlig.
- (⁵) EGT C 5, 9.1.1998.
- (⁶) EGT L 209, 25.7.1998.

(1999/C 341/077)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0121/99
från Patricia McKenna (V) till kommissionen

(2 februari 1999)

Angående: Bekämpning av problemet med avfallshantering

Inser inte kommissionen hur akut behovet är i Europeiska unionen att vidta åtgärder för att bekämpa det ständigt växande problemet med avfallshantering?

Varför har kommissionen fortfarande inte lagt fram något förslag till direktiv om detta, särskilt beträffande kompostering, metangasutvinning, elektriskt och elektroniskt avfall samt PVC?

Bör inte "försiktighetsprincipen" och principerna om att "förorenaren skall betala" och om "förebyggande åtgärder", enligt artikel 130r i EG-fördraget, också tillämpas i största möjliga utsträckning?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(25 mars 1999)

Kommissionen instämmer med parlamentsledamoten att förebyggande av avfall är av största vikt för varje avfallshanteringsystem liksom för lagstiftning om avfall. Kommissionen försöker främja principen om producentansvar för avfallshanteringsfrågor vilket kan anses vara ett konkret sätt att stödja principen om att förorenaren betalar.

Kommissionen överväger ett initiativ om kompost som en logisk uppföljning av gemenskapsdiskussionen om avfallsdeponering och i det föreslagna direktivet (¹) försöker man att avsevärt minska deponeringen av biologiskt nedbrytbart avfall under kommande år. Sådant avfall skulle kunna vara mycket användbart som kompost eller för utvinning av s.k. biometan.

I sitt förslag om uttjänta fordon (²) meddelade kommissionen att den skulle undersöka frågan om polyvinylklorid (PVC) allmänt och en undersökning om detta görs för närvarande.

I kommissionens program för 1998 tillkännagavs ett förslag om ett direktiv om elektriskt och elektroniskt avfall. Arbetet med denna fråga har blivit något försenat.

(¹) KOM(98) 189 slutlig.

(²) EGT C 337, 7.1.1997.

(1999/C 341/078)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0122/99
från Patricia McKenna (V) till kommissionen

(2 februari 1999)

Angående: Minskad användning av pesticider och biocider i Europeiska unionen

När tänker kommissionen lägga fram förslag om minskad användning av pesticider och biocider, såsom utlovades i det femte handlingsprogrammet för miljön 1992?

Kommer kommissionen att vidta åtgärder för att förbjuda de farligaste pesticiderna och biociderna och för att påskynda utvärderingen av kemikalier som för närvarande säljs i Europeiska unionen?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(23 mars 1999)

Efter antagandet av Femte miljöhandlingsprogrammet ⁽¹⁾ inledde kommissionen ett projekt för hållbar användning av växtskyddsprodukter. Syftet var att undersöka nuvarande mönster för användningen av växtskyddsprodukter (bekämpningsmedel inom jordbruket), problem förknippade med användningen av dem och att förbereda eventuella framtida initiativ. Detta projekt avslutades i maj 1998, med ett seminarium för alla berörda parter, där man diskuterade resultaten av projektrapporterna och antog slutsatser. De fullständiga projektrapporterna kan erhållas direkt via kommissionens sidor på Internetadress <http://europa.eu.int/comm/dg11/pps/home.htm>. Som uppföljning förbereder kommissionen ett meddelande om hållbar användning av växtskyddsprodukter, vilket ingår i kommissionens arbetsprogram för 1999.

Projektet fokuserades på användningen av bekämpningsmedel inom jordbruket, men delar av det behandlade också användningen av biocider, och detta kommer att användas i framtiden för att bedöma behovet av att vidta ytterligare åtgärder för att minska användningen av biocider, som komplement till genomförandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 98/8/EG av den 16 februari 1998 om utsläppande av biocidprodukter på marknaden ⁽²⁾.

Bekämpningsmedel som inte uppfyller säkerhetskraven för folkhälsa och miljö enligt artikel 5 i rådets direktiv 91/414/EEG av den 15 juli 1991 om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden ⁽³⁾ eller artikel 5 i det ovannämnda biociddirektivet 98/8/EG återtas från marknaden, utan att detta påverkar de åtgärder som vidtas för att förbjuda dessa kemikalier enligt rådets direktiv 79/117/EEG av den 21 december 1978 om förbud mot att växtskyddsprodukter som innehåller vissa verksamma ämnen släpps ut på marknaden och används ⁽⁴⁾ eller direktiv 76/769/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar) ⁽⁵⁾. Nittio verksamma ämnen bedöms för närvarande i enlighet med kommissionens förordning (EEG) 3600/92 av den 11 december 1992 om närmare bestämmelser för genomförandet av den första etappen i det arbetsprogram som avses i artikel 8.2 i rådets direktiv 91/414/EEG om utsläppande av växtskyddsprodukter på marknaden ⁽⁶⁾. Åtskilliga av dessa har återtagits från marknaden och andra bedömningar väntar fortfarande på slutligt avgörande. Inom den närmaste framtiden kommer åtgärder att vidtas för att öka hastigheten på bedömningar enligt direktiv 91/414/EEG. Samtidigt pågår förberedelser för att inleda bedömningar av biocidprodukter så snart som direktiv 98/8/EG genomförs i medlemsstaterna, vilket planeras till senast den 13 maj 2000.

Kemiska industriprodukter delas in i "befintliga" och "nya" kemikalier. "Befintliga" kemikalier är sådana som fanns på gemenskapsmarknaden före den 18 september 1981. Uppgifter från den europeiska industrin visar att det finns ca 2 500 "befintliga" kemikalier på gemenskapsmarknaden, i mängder på över 1 000 ton, vilket utgör ungefär 90 % av de kemikalier som marknadsförs. Dessa kemikalier skall bedömas med avseende på vilken risk de innebär för folkhälsan och miljön; de farligaste undersöks först.

Alla "nya" kemikalier bedöms med avseende på risk för folkhälsan och miljön innan de släpps ut på gemenskapsmarknaden. Sedan 1993 har ungefär 600 nya kemikalier undersökts.

Kommissionen har börjat gå igenom den viktigaste gemenskapslagstiftningen för kemiska industriprodukter, för att se vilka förbättringar som är nödvändiga. Ett meddelande om detta, med en beskrivning av en integrerad strategi för regleringen av kemiska industriprodukter i gemenskapen, finns med i kommissionens arbetsprogram för 1999.

⁽¹⁾ EGT L 275, 10.10.1998.

⁽²⁾ EGT L 123, 24.4.1998.

⁽³⁾ EGT L 230, 19.8.1991.

⁽⁴⁾ EGT L 33, 8.2.1979.

⁽⁵⁾ EGT L 262, 27.9.1976.

⁽⁶⁾ EGT L 366, 15.12.1992.

(1999/C 341/079)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0133/99**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen**

(2 februari 1999)

Angående: Tredje land och reglerna för fiske i Medelhavet

EU har infört tekniska bestämmelser (förordning nr 1626/94) ⁽¹⁾ för att bevara fiskeresurserna i Medelhavet. Dessa bestämmelser förbjuder bland annat användandet av vissa olämpliga redskap, föreskriver hur stort avståndet till kusten bör vara etc. Bestämmelserna gäller dock inte för det fiske som tredje länder, som till exempel Turkiet, bedriver längs kusterna, vilket leder till att fiskeresurserna ändå inte skyddas på ett effektivt sätt, samtidigt som konkurrensvillkoren också snedvrids, genom att marknaden är full av produkter som härstammar från detta land.

Anser kommissionen, mot bakgrund av den tullunion som ingåtts mellan EU och Turkiet, att turkiska fiskeriprodukter fritt skall få förekomma på marknaden, trots att Turkiet inte följer de regler som gäller för det fiske som EU:s medlemsstater bedriver? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta gentemot Turkiet och andra Medelhavsländer för att få dem att följa de tekniska bestämmelser som föreskrivs i förordning nr 1626/94, för att på så sätt få till stånd ett effektivt skydd av fiskeresurserna i Medelhavet?

⁽¹⁾ EGT L 171, 6.7.1994, s. 1.

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(12 april 1999)

Gemenskapens lagstiftning på detta område gäller endast för fartyg från kuststaterna, som t.ex. Turkiet, om dessa fartyg bedriver sin fiske i farvatten som lyder under en medlemsstats överhöghet eller jurisdiktion. Turkiet tillämpar sina egna regler i fråga om bevarande av fiskeresurserna och dessa överensstämmer inte nödvändigtvis med gemenskapens bestämmelser.

Ur juridisk synpunkt finns det inget som hindrar att fiskeriprodukter från Turkiet släpps ut på marknaden, förutsatt att de uppfyller de gemenskapskrav som rör den gemensamma organisationen av marknaderna, inklusive hygienreglerna.

Kommissionen kan inte ålägga ett tredje land att överföra en gemenskapsförordning till sin nationella lagstiftning. Det vore däremot önskvärt med ett viss mått av harmonisering av lagstiftningen i de olika medelhavsländerna. Detta skulle kunna ske genom införandet av minimikrav, men även genom att låta kuststaterna justera dessa bestämmelser så att de anpassas till deras egna regionala särdrag. Denna process kan endast äga rum inom ramen för Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet (AKFM) och det är också inom denna ram som kommissionen börjat vidta de åtgärder som är nödvändiga i detta sammanhang.

(1999/C 341/080)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0138/99**från Antoinette Spaak (ELDR) till kommissionen**

(11 februari 1999)

Angående: Fri rörlighet för personer — begravning

Innebär principen om fri rörlighet för personer också att EU-medborgarna har rätt att välja i vilken medlemsstat de vill begravas eller kremeras?

Har det skett någon harmonisering på EU-nivå av lagstiftningen om kremering?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(18 mars 1999)

Till att börja med vill kommissionen upplysa Antoinette Spaak om att det inte finns några harmoniseringsregler på gemenskapsnivå om kremering.

Att sådana regler saknas innebär dock inte att medborgare som utövat sin rätt till fri rörlighet inte skulle kunna begravas i en annan medlemsstat än den där de befann sig när döden inträdde, antingen det rör sig om en önskan från den avlidne eller dennes närmaste.

I en sådan situation kommer teorin att tillämpas praktiskt via det nationella regelverket, som bör innebära att principen om fri rörlighet och skydd av i sammanhanget berättigade allmänintressen (såsom folkhälsan) jämkas samman.

(1999/C 341/081)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0153/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(27 januari 1999)

Angående: Det nationella blodgivningscentret i Grekland

I den andra gemenskapsstödrumen för Grekland ingår i delprogrammet "Hälsa", som hör till det operativa programmet "Hälsa och socialvård", en åtgärd 1.5, Blodgivning, infrastruktur och utrustning för inrättandet av ett nationellt centrum för blodgivning. Denna åtgärd har bland annat som målsättning att skapa en bättre blodkontroll i infektionsförebyggande syfte. Inrättandet av detta centrum är särskilt angeläget mot bakgrund av händelser som nyligen figurerat i offentligheten och som bland annat handlat om ett spädbarn som via en blodtransfusion smittats med aids.

Jag önskar, mot bakgrund av att det finns en tidsplan för denna specifika åtgärd inom delprogrammet från 1994, fråga kommissionen om följande:

1. Hur framskrider denna åtgärd och i vilken mån har den beviljade finansieringen av den utnyttjats?
2. Har förseningar förekommit i samband med utnyttjandet och vad beror de på i så fall?
3. Vad ämnar kommissionen göra för att snabbare få igång centrets verksamhet, mot bakgrund av rådets resolution om säkerhet vid blodtransfusioner och om självförsörjning av blod i gemenskapen?

Kompletterande svar

från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(31 mars 1999)

Enligt uppgifter från de grekiska myndigheterna angående inrättandet och driften av ett nationellt blodgivningscenter råder följande situation:

1. Projektet har godkänts för delfinansiering inom ramen för det operativa programmet "Hälsa och socialvård" vid övervakningskommitténs fjärde möte den 10 juli 1997. Anbudsinfordran publicerades den 15 december 1997. Efter en utvärdering av de anbud som kommit in tecknades i januari 1999 kontrakt mellan företaget med ansvar för projektets genomförande (Depanom) och den utvalde anbudsgivaren (företaget INSO-Verdot) för ett belopp på 9 590 000 euro.
2. Att det har tagit tid att förbereda anbudsfordrandet och att teckna kontrakt beror på den stora mängden tekniska detaljer samt projektets tekniska och vetenskapliga aspekter, som har krävt hjälp från vetenskapliga rådgivare vid genomgången av inkomna anbud.
3. I kontraktet föreskrivs att det skall ta högst 24 månader att färdigställa centret (januari 2001). Kommissionen vakar över att denna tidsplan iakttas.

(1999/C 341/082)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0155/99

från Caroline Jackson (PPE) till kommissionen

(11 februari 1999)

Angående: Röd ekorre och warfarin

Kan kommissionen uppge om den har för avsikt att förbjuda användningen av det ämne som marknadsförs under beteckningen warfarin? Detta har visat sig vara ett av de effektivaste medlen för att få ned antalet grå ekorrar i Storbritannien och kan därför vara ett användbart sätt att bevara den minskande stammen av röd ekorre. Eftersom det kanske inte finns något bra gift med liknande verkningskraft tillgängligt skulle konsekvenserna av ett förbud bli allvarliga.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(16 mars 1999)

Den aktiva beståndsdelen warfarin ingår i vissa bekämpningsmedel som används för att skydda växter och växtprodukter. Som aktiv beståndsdel i medel mot gnagare omfattas warfarin av en utvärdering som för närvarande genomförs inom ramen för rådets direktiv 91/414/EEG av den 15 juli 1991 om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden ⁽¹⁾.

Ett av de användningsområden där warfarin är tillåtet är för att kontrollera stammen av grå ekorrar och därigenom skydda träd. Detta användningsområde har beaktats vid utvärderingen och beslutsfattandet om warfarin. Ett slutgiltigt beslut väntas före sommaren 1999.

⁽¹⁾ EGT L 230, 19.8.1991.

(1999/C 341/083)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-0161/99
från Antonios Trakatellis (PPE) till kommissionen**

(11 februari 1999)

Angående: Lagstridig praxis inom Grekiska jordbruksbanken

Grekiska jordbruksbanken (ATE), som är helägd av den grekiska staten, lånar ut pengar till jordbrukarna mot överräntor på 16-17 %, vilket gör att skulderna växer dem över huvudet och att de sedan överger sin verksamhet. Det bör dessutom understrykas att ATE:s verksamhet inte drivs efter samma principer som en privatägd bank i en marknadsekonomi, eftersom bankens beslut påverkas av den grekiska regeringens politik, och det är regeringen som utser bankens styrelse.

1. Hur bedömer kommissionen ATE:s praxis att ta ut överräntor inom jordbrukssektorn, något som gör att investeringarna minskar drastiskt, investeringar som behövs till den nödvändiga omstruktureringen av jordbrukssektorn i Grekland?
2. Är ATE:s verksamhet laglig enligt konkurrenslagstiftningen och tillhörande banklagstiftning som tillämpas inom gemenskapen, och vilka åtgärder avser kommissionen att vidta om det är frågan om brott mot denna lagstiftning?
3. Hur bedömer kommissionen den särbehandling som ATE tillämpar i sin verksamhet gentemot de grekiska bönderna, vilket nämns i kommissionens meddelande ⁽¹⁾, och vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta för att brotten mot bestämmelserna om lika behandling skall upphöra?

⁽¹⁾ EGT C 376, 4.12.1998, s. 2.

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(24 mars 1999)

1. Att ta ut överpriser — däribland höga räntor som tas ut av en bank — kan innebära en överträdelse av artikel 86 i EG-fördraget, om det företag som sätter priserna har en dominerande ställning på en viss marknad och överpriserna innebär missbruk av denna dominerande ställning.

Parlamentsledamoten ger emellertid inte tillräckliga uppgifter för att kommissionen skall kunna bilda sig en uppfattning om huruvida Grekiska jordbruksbanken (ATE) har en dominerande ställning på marknaden eller huruvida räntorna i fråga innebär missbruk av en eventuell dominerande ställning.

2. Kommissionen saknar de uppgifter som behövs för att avgöra huruvida verksamheten bedrivs på ett sätt som innebär missbruk av dominerande ställning eller bryter mot någon annan gemenskapslagstiftning.
3. Parlamentsledamoten hänvisar till ett meddelande från kommissionen om att inleda det förfarande som avses i artikel 93.2 i EG-fördraget med avseende på vissa statliga stöd från grekiska staten till jordbrukssektorn. Kommissionen kunde emellertid inte finna att Grekiska jordbruksbanken bröt mot bestämmelserna om lika behandling vid beviljandet av de statliga stöd som meddelandet handlade om.

(1999/C 341/084)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0169/99
från Jaime Valdivielso de Cué (PPE) till kommissionen

(11 februari 1999)

Angående: Handel

Den 14 januari 1999 bad kommissionen rådet om tillåtelse att tillsammans med de vietnamesiska myndigheterna förhandla fram ett dubbelt system för tullkontroll av skor från Vietnam, eftersom det föreligger misstanke om att Kina, Thailand och Indonesien använder Vietnam för att undvika anti-dumpningsåtgärder som EU har infört för dessa länders skoexport.

Kan kommissionen meddela när detta system kommer att träda i kraft?

Hur avser kommissionen att ersätta företagen i denna sektor av stor socioekonomisk betydelse för Europeiska unionen i allmänhet och för Spanien i synnerhet för de skador som orsakats av ovan nämnda export?

Svar från Sir Leon Brittan på kommissionens vägnar

(18 mars 1999)

Den 22 februari 1999 godkände rådet formellt förhandlingsmandatet till ett avtal om upprättandet av ett system för dubbelkontroll vid import av vissa skoproducter från Vietnam. Kommissionen kommer inom kort att inleda förhandlingar med de vietnamesiska myndigheterna i syfte att kunna sluta ett avtal senast i april 1999.

Rådet kommer därefter att införa systemet för dubbelkontroll som en preliminär åtgärd i avvaktan på avtalets formella ingående. Eftersom det sistnämnda kan ta ganska lång tid, kan parterna genom utbyte av diplomatiska noter enas om att avtalet skall tillämpas preliminärt. Detta förväntas ske inom en eller två månader från avtalets parafering, dvs. i maj-juni 1999.

Ingen kompensation till konkurrerande industrier kan lämnas i ett fall som detta, eftersom det inte finns någon sådan lagstiftning i gemenskapen.

(1999/C 341/085)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0173/99
från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen

(11 februari 1999)

Angående: Försenade utbetalningar av stöd till företag i missgynnade stadsdelar

Mot bakgrund av min tidigare fråga P-3945/97⁽¹⁾ av den 4 december 1997 "Statligt stöd till företag i missgynnade stadsdelar" bör man beakta att man på grundval av artikel 14.3 i lag nr 266 av den 7 augusti 1997 om akuta ekonomiska åtgärder har beviljat ett anslag på 46 miljarder under 1997 till företagsverksamhet som bedrivs i perifera områden i enlighet med förordningen "Rambestämmelser för statligt stöd till företag i missgynnade storstadsområden" (Europeiska gemenskapernas officiella tidning av den 14 maj 1997⁽²⁾). Det gick cirka ett år från det att denna förordning utfärdades till dess att genomförandebestämmelserna utfärdades i juli 1998, vilka möjliggör tillämpningen av förordningen i praktiken. Enligt genomförandebestämmelserna skall de berörda kommunala myndigheterna fatta beslut om den faktiska tillämpningen av förordningen. Trots detta, och trots att detta enligt genomförandebestämmelserna skulle ske före den 29 november 1998, har staden Rom fortfarande inte fattat något sådant beslut.

1. Kan den försenade tillämpningen skada syftet med EU:s förordning om stöd till verksamheter i missgynnade stadsdelar?
2. Skulle tillämpningen av ovannämnda nationella lag i vissa stadsdelar och inte i Rom kunna leda till en obalans som även kan skada den fria konkurrensen?
3. Vad anser kommissionen rent allmänt om detta?

⁽¹⁾ EGT C 187, 16.6.1998, s. 99.

⁽²⁾ EGT C 146, 14.5.1997, s. 6.

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(22 mars 1999)

Kommissionen hänvisar till sina svar på parlamentsledamotens skriftliga frågor P-2628/97 ⁽¹⁾ och P-3945/97 ⁽²⁾.

Rambestämmelserna för statligt stöd till företag i missgynnade storstadsområden ⁽³⁾ har till syfte att precisera enligt vilka kriterier kommissionen granskar stödåtgärders förenlighet med den gemensamma marknaden. Det rör sig således om klargöranden till medlemsstaterna och inte om en uppmaning att ge sådant stöd. Det är medlemsstaterna själva som fattar beslut om att stöd skall beviljas. I så fall måste stödet anmälas till och godkännas av kommissionen.

⁽¹⁾ EGT C 82, 17.3.1998.

⁽²⁾ EGT C 18, 16.6.1998.

⁽³⁾ EGT C 146, 14.5.1997.

(1999/C 341/086)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0176/99

från José Torres Couto (PSE) till kommissionen

(11 februari 1999)

Angående: Angrepp mot portugisiska journalisters tryckfrihet i Angola

Regeringen i Angola har nyligen givit order om att utvisa en portugisisk journalist och förbjuda en annan att resa in i landet. Myndigheterna i Angola har intagit denna hållning eftersom journalisterna arbetar på dagstidningen *Diário de Notícias* och har skrivit en artikel i denna tidning som misshagade myndigheterna i Luanda.

Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta inom ramen för samarbetsavtalen med Angola för att bemöta detta angrepp mot tryckfriheten?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(23 mars 1999)

Kommissionen är mycket oroad över det förvärrade läget i Angola, där, trots internationella insatser ända upp i FN:s säkerhetsråd, kriget fortsätter med de fruktansvärda konsekvenser som det innebär på det humanitära planet och givetvis när det gäller respekten för de mänskliga rättigheterna.

Denna oro kom till uttryck bl.a. i förklaringen från ordförandeskapet på Europeiska unionens vägnar den 28 december 1998, i vilken unionen enträget "uppmanar Angolas regering och särskilt Unita att respektera de mänskliga rättigheterna...".

Eftersom det här i synnerhet gäller ett problem som rör pressfriheten vill kommissionen göra parlamentsledamoten uppmärksam på att kommissionen finansierar ett program till förmån för "Reportrar utan gränser" som har till syfte att övervaka övergrepp som sker på det området. Kommissionen kan i det sammanhanget upplysa parlamentsledamoten om att "Reporters sans frontières" reagerade omedelbart och sände ett protestbrev till de angolanska myndigheterna om det aktuella fallet.

(1999/C 341/087)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0181/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(11 februari 1999)

Angående: Avbrott i det finansiella stödet till Det heliga berget (Athos)

Trots att kommissionen har fattat beslut om att ur Rafael-programmet (åtgärd 1) bevilja finansiellt stöd till viktiga minnesmärken som Det heliga berget, Akropolis i Athen och Sant Jacques de Compostelle, så förbigicks Det heliga berget i GD X:s finansiella utdelning ur programmen 1998.

Jag vill fråga kommissionen om följande:

1. På vilka kriterier uteslöts Det heliga berget ur finansieringen 1998, med beaktande av att 1998 års budget innehåller ett särskilt omnämnande om fortsatt finansiellt stöd till Det heliga berget, baserat på en särskild resolution från parlamentet om detta?
2. Vilka projekt erhöll 1998 finansiellt stöd ur Rafael-programmet?
3. Kommer det finansiella stödet till Akropolis att beviljas även i fortsättningen? Enligt uttalanden från internationella experter har arbetena på Akropolis framskridit på ett tillfredsställande sätt, och en rapport från 1992, som utarbetades på begäran av kommissionen, tar ståndpunkt för att finansieringen bör fortsätta tills dess att arbetena har slutförts.

Svar från Marcelino Oreja på kommissionens vägnar

(23 mars 1999)

Kommissionen hade för avsikt att lämna bidrag till viktiga byggnadsminnesmärken, t.ex. klostren på Athos, Akropolis i Aten och byggnadsminnesmärkena i Santiago de Compostela, inom ramen för satsning 1 i 1998 års Rafaelprogram, särskilt som ett led i åtagandet "Europeiska kulturarvslaboratorier".

Enligt reglerna för satsningen skulle projektförslagen skickas in av nationella myndigheter med rätt att medverka i Rafaelprogrammet. Kommissionen mottog 12 projekt från tio myndigheter (ett från Belgien, två från Grekland (Akropolis och Athos-klostren), ett från Spanien, ett från Frankrike, två från Irland, ett från Italien, ett från Finland, ett från Sverige, ett från Storbritannien och ett från Norge).

Till följd av det stora intresse som kom till uttryck i de många ansökningarna samt p.g.a. satsningens mycket begränsade budgetmedel kunde kommissionen, efter att ha rådfrågat en oberoende expertgrupp, bara välja ut ett projekt för varje land. Förslaget godkändes av Rafaelkommittén, som består av officiella representanter från de länder som kan delta i Rafaelprogrammet. De tio projekten är: Belgien — slagfältet vid Waterloo; Grekland — Akropolis i Aten; Spanien — Pilgrimsvägen till Santiago de Compostela; Frankrike — AREA: Skydd av europeiska arkeologiska arkiv; Irland — en arkeologisk park i Boyne Valley; Italien — lutande tornet i Pisa; Finland — utveckling av långsiktig hållbarhet hos marmorbeklädda fasader; Sverige — de förhistoriska hållristningarna i Tanum; Storbritannien — förebyggande skötsel av Hadrianusmurens jordvallar; och Norge — Nidarosdomen.

Kommissionen kommer givetvis noggrant att överväga eventuella stöd till de religiöst och kulturellt betydelsefulla klostren på Athos, under förutsättning att de grekiska myndigheterna lämnar in ansökningar till satsningen "Europeiska kulturarvslaboratorier" i 1999 års Rafaelprogram.

Vad gäller skydds- och restaureringsarbetena på Akropolis vill kommissionen informera parlamentsledamoten om att stöd i år endast kan lämnas inom satsningen "Europeiska kulturarvslaboratorier" i 1999 års Rafaelprogram. Förutsättningen är dock att en ansökan från de grekiska myndigheterna. Fortsatta stöd från kommissionen till arbetena på Akropolis efter 1999 är avhängigt kommande regler och villkor i ramprogrammet "Kultur 2000". Detta program är fortfarande under diskussion inför ett antagande av Europaparlamentet och rådet.

(1999/C 341/088)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0182/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(11 februari 1999)

Angående: Fortsatt kränkning av Seveso-direktiven och direktiv 91/271 i området kring Eleusinska slätten

Under det besök som en grupp ledamöter från Europaparlamentet gjorde till Eleusinska slätten i oktober 1995 förpliktigades de grekiska myndigheterna att en gång för alla se till att Seveso-direktivet följs. Trots detta har någon krisplan ännu inte utarbetats och man har fortfarande inte gått ut med någon information till invånarna.

Vidare fortsätter man att bryta mot direktiv 91/271 ⁽¹⁾, eftersom giftigt avfall fortsättningsvis grävs ner utan att några som helst skyddsåtgärder vidtagits och avfall från garverierna rinner utan föregående rening rakt ut i Eleusinska bukten, fastän dess vatten är eutrofierat — lösningsmedel från privatföretag används sedan för att lösa upp oljefläckarna på vattenytan.

Jag önskar — som en fortsättning på behandlingen av framställningarna nr 413/92 (direktiv 91/271) och nr 411/89 (direktiv Seveso) som Europaparlamentets utskott för framställningar, under närvaro av kommissionens officiella representant, ägnat flera sammanträden åt — fråga kommissionen om den är medveten om att gemenskapens lagstiftning fortfarande inte genomförs i det förorenade området kring Eleusinska slätten, och vilka åtgärder kommissionen ämnar vidta för att få till stånd ett fullständigt genomförande av de gemenskapsdirektiv som nu inte följs.

⁽¹⁾ EGT L 135, 30.5.1991, s. 40.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(29 mars 1999)

Vid behandlingen av framställningarna nr 413/92 (förorening i Thrias-området) och nr 411/89 (olyckan vid företaget Petrola) kontaktade kommissionen de grekiska myndigheterna den 12 oktober 1998 och bad om upplysningar om uppdateringen av den beredskapsplan som antogs av Petrola 1995 i enlighet med artikel 5.3 och 5.8 i rådets direktiv 82/501/EEG av den 24 juni 1982 om risker för storolyckor i vissa industriella verksamheter (Seveso) ⁽¹⁾.

Som svar på detta brev informerade de grekiska myndigheterna kommissionen (i en skrivelse av den 8 februari 1999) om att en ny rapport om Petrolas säkerhetsåtgärder godkännts våren 1998. Dessutom underrättades kommissionen om att Petrola med stor framgång hade anordnat en informationsdag för befolkningen i juli 1998 och en ny broschyr som givits ut i samband med denna bifogades.

De grekiska myndigheterna har även meddelat att en beredskapsplan skulle antas i januari 1999 för hela Thrias-området. Enligt denna plan skall ett operationellt beredskapscentrum upprättas i området. Detta centrum skulle tas i bruk i januari 1999. Enligt den erhållna informationen kommer två stora övningar att äga rum våren 1999 för att prova det nya systemets effektivitet och undersöka i vilken utsträckning informationen till allmänheten fungerar.

Eftersom det är viktigt att en effektiv och komplett beredskapsplan tas i bruk kommer kommissionen igen att vända sig till de grekiska myndigheterna för att få ytterligare upplysningar om hur den nya planen fungerar.

Artikel 13 i rådets direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse ⁽²⁾ innehåller bestämmelser om utsläpp av biologiskt nedbrytbart spillvatten i recipienten från anläggningar inom livsmedelsindustrin. Vad gäller typ och reningssätt är det biologiskt nedbrytbara spillvattnet mycket likt avloppsvatten från tätbebyggelse, vilket är orsaken till att det omfattas av samma direktiv. I direktivet fastställs dock inga bestämmelser för andra industriutsläpp i recipienten, som t.ex. de utsläpp från garverierna som parlamentsledamoten nämner.

Artikel 11 i direktivet innehåller även bestämmelser om utsläpp av industrispillvatten i ledningsnätet och i reningsanläggningar för avloppsvatten från tätbebyggelse. Enligt direktivet skall de behöriga myndigheterna eller relevant organ säkerställa att utsläppen omfattas av på förhand fastställda regleringar och/eller särskilda tillstånd. Dessa regleringar eller tillstånd skall i första hand garantera att nämnda utsläpp av industrispillvatten genomgår den första rening som krävs för skydda reningsanläggningens personal. Bestämmelserna skall även säkerställa att ledningsnätet inte skadas och att driften och behandlingen av slammet inte hindras. Dessutom skall de vattendrag i vilka utsläppen från reningsanläggningarna för avloppsvatten från tätbebyggelse sker skyddas mot förorening.

Kommissionen kommer att be de grekiska myndigheterna om information om den första reningen av spillvatten från företaget i Thrias-området och om de tillstånd de erhållit i enlighet med artikel 11 i direktivet 91/271/EEG.

⁽¹⁾ EGT L 230, 5.8.1982.

⁽²⁾ EGT L 135, 30.5.1991.

(1999/C 341/089)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0185/99**från Carlos Carnero González (PSE) till kommissionen**

(11 februari 1999)

Angående: Undersökning av det avtal om sysselsättningens stabilitet och kvalitet som den regionala autonomin Madrid (Spanien) ingick 1997 med fackförbunden Comisiones Obreras (CCOO) och Unión General de Trabajadores (UGT)

För några dagar sedan tog spanska medier upp att Europeiska kommissionen på initiativ från vissa arbetsgivarorganisationer hade inlett ett undersökningsförfarande rörande det avtal om sysselsättningens stabilitet och kvalitet som ingicks 1997 av Madrids regionala regering (Spanien) och fackförbunden CCOO och UGT och som när det ingicks fick ett positivt mottagande både av de viktigaste politiska krafterna och av största delen av den allmänna opinionen i denna region.

Kan kommissionen bekräfta att den har inlett ett undersökningsförfarande?

Anser kommissionen i så fall att avtalet strider mot vissa principer som ligger till grund för den inre marknaden och, om detta är fallet, varför anser den det?

Vet kommissionen att avtalet mottogs positivt av Spaniens centrala regering när det ingicks?

Anser kommissionen inte att kampen mot arbetslösheten, allmänt sett men framför allt i länder som Spanien och autonomier som Madrid, där arbetslösheten är hög, bör vara ett mål för samtliga förvaltningar och naturligtvis även för arbetsmarknadens parter?

Håller kommissionen med om kriteriet att ett av Europeiska unionens mål måste vara att skapa högkvalitativa och maximalt stabila jobb?

Anser kommissionen att de offentliga myndigheterna är skyldiga att främja integrering av missgynnade grupper, såsom personer med fysiska eller psykiska handikapp, på arbetsmarknaden?

Anser kommissionen inte, mot bakgrund av det avtal som undertecknades 1997, att avtalet mellan Madrids lokala regering och fackförbunden är ett led i uppnåendet av de mål som nämns i de tre sista frågorna ovan, och att det dessutom utgör ett viktigt bidrag till det nödvändiga inrättandet av ett socialt Europa?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(9 april 1999)

Till följd av ett klagomål har kommissionen vänt sig till de spanska myndigheterna för att få upplysningar om det förslag till dekret genom vilket den autonoma kommunen Madrid avsåg att genomföra ramavtalet för att stödja sysselsättningens stabilitet och kvalitet, samt om vissa anbuds-förfaranden som samma kommun inledde. Genom kommissionens skrivelse riktades de spanska myndigheternas uppmärksamhet på de problem som ett antagande av dekretet kunde medföra när det gäller gemenskapsrätten. Skrivelsen tog även fasta på bestämmelserna i de direktiv genom vilka anbuds-förfarandena samordnas, särskilt när det gäller tilldelningskriterier.

I det aktuella förslaget till dekret (som blev dekret 213/1998 av den 17 december) föreskrivs att när administrationen i Madrid, eller enheter som lyder under denna, tillämpar ett anbuds-förfarande är den skyldig att ta hänsyn till skapandet och upprätthållandet av varaktiga arbetstillfällen som ett kriterium vid tilldelningen av ett uppdrag till följd av ett anbuds-förfarande. Detta kriterium skall vid alla tillfällen viktas med 20 %. Gemenskapsdirektiven om anbuds-förfarande syftar emellertid å ena sidan, inom ramen för förverkligandet av den inre marknaden, till att trygga efterlevnaden av bland annat principerna om icke-diskriminering och likabehandling och, å andra sidan, till att åstadkomma en sund förvaltning och prisvärda inköp i administrationerna. Det är därför som det i direktiven föreskrivs att kriterierna för tilldelningen av uppdrag skall grundas på det konkreta anbudets karaktär, antingen enbart priset eller en kombination av olika kriterier beroende på uppdraget i fråga. I detta sammanhang är det svårt att tillåta tilldelningskriterier som utgår från ett företags struktur snarare än anbudets kvalitet. Detta till trots finns det inget som hindrar att det i kravspecifikationen anges att utförandet av uppdraget innebär vissa förpliktelser av social karaktär, under förutsättning att dessa förpliktelser inte innebär någon diskriminering av anbudsgivare från andra medlemsstater. Direktiven gör det för övrigt möjligt att utesluta anbudsgivare som inte följer lagstiftningen på det sociala området.

Ja, kommissionen anser att ett sådant avtal skulle kunna strida mot principerna för den inre marknaden.

I slutsatserna från Europeiska rådet i Wien den 11-12 december 1998 bekräftas det att "sysselsättningen har högsta prioritet i Europeiska unionen".

Detta ledde till att riktlinjerna för sysselsättningen 1999 formellt antogs i en rådets resolution av den 22 februari 1999. I punkt 16 i dessa sysselsättningsriktlinjer uppmanar rådet arbetsmarknadens parter att på lämplig nivå förhandla fram avtal i syfte att modernisera arbetsorganisationen, bland annat genom flexiblere arbetsformer, för att öka företagets produktivitet och konkurrenskraft och för att uppnå den balans som krävs mellan flexibilitet och trygghet.

I punkt 9 i 1999 års sysselsättningsriktlinjer anges att varje medlemsstat skall ägna särskild uppmärksamhet åt funktionshindrades, etniska minoriteters och andra gruppers behov och individer som kan vara missgynnade, och utveckla lämpliga former av förebyggande åtgärder och aktiva strategier för att främja deras integrering på arbetsmarknaden. Ur arbetsgivarens perspektiv borde därför dessa aspekter av avtalet som främjar skapande av arbetstillfällen vara välkomna.

(1999/C 341/090)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0189/99

från Angela Sierra González (GUE/NGL) till kommissionen

(11 februari 1999)

Angående: Allvarliga skador som orsakats av stormen på Kanarieöarna

Den första veckan i januari 1999 drabbades Kanarieöarna av en storm som orsakade allvarliga skador på den infrastruktur som är nödvändig för att samhället skall fungera på dessa öar.

De skador som orsakades av stormen har särskilt drabbat jordbruken samt hamn- och väginfrastruktur.

Kanarieöarnas regionala regering har inrättat en särskild kommitté för registrering av skador och denna kommitté uppskattar förlusten till 16 500 miljoner pesetas.

Vet kommissionen vilken omfattning skadorna har?

Har kommissionen för avsikt att vidta några åtgärder i form av ekonomiskt stöd tillför att återställa den skadade infrastrukturen?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(16 mars 1999)

Kommissionen har hittills inte mottagit något meddelande från de spanska myndigheterna om de skador som har orsakats av den storm som drabbade Kanarieöarna under den första veckan i januari 1999.

Vid nästa möte för övervakningskommittén för strukturåtgärder på Kanarieöarna kommer kommissionen att föreslå de nationella och regionala myndigheterna att dessa, inom ramen för partnerskapet, undersöker befintliga möjligheter till en omarbetad programplanering och eventuell tilldelning av tillgängliga resurser för att renovera skadad infrastruktur.

(1999/C 341/091)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0191/99

från Irene Soltwedel-Schäfer (V) till kommissionen

(11 februari 1999)

Angående: Dödsfall på grund av den nya varianten av Creutzfeld-Jakobs sjukdom (nvCJD) och antalet fall av nvCJD som hittills diagnostiserats i Storbritannien

1. Hur många dödsfall förorsakade nvCJD 1996 i Storbritannien?
2. Hur många dödsfall förorsakade nvCJD 1997 i Storbritannien?

3. Hur många dödsfall förorsakade nvCJD 1998 i Storbritannien?
4. Hur många dödsfall förorsakade nvCJD 1999 i Storbritannien?
5. Hur många fall av nvCJD har hittills diagnostiserats i Storbritannien?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(31 mars 1999)

Som framgår av det pressmeddelande som de brittiska myndigheterna (hälsoministeriet) utfärdade den 1 mars 1999 var antalet dödsfall i Förenade kungariket på grund av Creutzfeld-Jacobs sjukdom (nvCJD) tre under 1995, tio under 1996, tio under 1997, femton under 1998 och ett under 1999. I dessa officiella uppgifter ingår dödsfall inom kategorierna definitivt fastställda fall och sannolika fall. En "definitiv" diagnos är grundad på patologisk bekräftelse, oftast genom obduktion av hjärnvävnad. Ett "sannolikt" fall är grundat på kliniska diagnoskriterier utan patologisk bekräftelse. Även "sannolika" fall tas med för att tillhandahålla så fullständiga uppgifter som möjligt om dödsfall orsakade av nvCJD.

Som när det gäller alla sjukdomsbevakningssystem finns det alltid ett antal levande "misstänkta" fall av nvCJD under utredning. De ingår inte i den officiella statistiken eftersom de är ungefär fyra gånger så många som det antal fall som senare bekräftas, och detta statistiska förhållande varierar från månad till månad. Kliniska diagnoskriterier har redan utarbetats för klassificering av misstänkta fall som "sannolika", "möjliga" eller "sannolikt inte nvCJD", men dessa kriterier har ännu inte validerats. Om man inom i vetenskapliga kretsar anser att kriterierna ger en rimlig diagnostisk precision och sålunda kan godtas, kan det bli möjligt att inom den närmaste framtiden tillhandahålla meningsfull information om antalet "sannolika" fall som är i livet.

(1999/C 341/092)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0194/99

från Freddy Blak (PSE) till kommissionen

(11 februari 1999)

Angående: OS och korruption

Det har nyligen avslöjats att man har tillämpat tvivelaktiga metoder för att få anordna vinter-OS i Salt Lake City. Det är fråga om kostnadsfria sextjänster, stipendier, resor och förmånliga fastighetsköp för ledamöter av Internationella olympiska kommittén (IOK). Kan kommissionen redogöra för vilka EU-medel som beviljas för att stöda OS generellt och uppge om man tillräckligt ingående kontrollerar att medlen används för rätt ändamål?

Svar från Marcelino Oreja på kommissionens vägnar

(24 mars 1999)

Kommissionen har aldrig beviljat bidrag till Internationella olympiska kommittén.

År 1992 beviljade kommissionen två direkta bidrag till organisationskommittéerna för OS i Barcelona (6 miljoner €) och i Albertville (4 miljoner €) för synliggöra EU vid spelens öppningsceremoni. Kommissionen gjorde detta som svar på en uppmaning från bl.a. Europaparlamentet. Det bör påminnas om att beslutet om att lägga OS i dessa två EU-städer fattades 1987.

EU:s medverkan i olympiska spelen 1992 har behandlats i ett meddelande ⁽¹⁾ som överlämnats till Europaparlamentet och rådet.

⁽¹⁾ KOM(92) 575 slutlig.

(1999/C 341/093)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0195/99**från Christof Tannert (PSE) till kommissionen**

(11 februari 1999)

Angående: EU-program i Namibia

Kan kommissionen informera om när, med vilka ekonomiska insatser, i vilken omfattning, i vilket område och med vilka partner följande program i Namibia genomfördes/genomförs?

- a) Programmet för att bekämpa sjukdomar hos djur (Animal Disease Control Programme).
- b) Det av kommissionen understödda projektet för att saluföra boskap (Livestock-Marketing-Project).

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(18 mars 1999)

Stödet till boskapsuppfödningssektorn i Namibia lämnas inom ramen för en sektorpolitik som fastställts och genomförts av Namibia och vars huvudmål är att uppnå hållbar utveckling, varaktiga investeringar, säkerställande och igångsättande av åtgärder genom nationella resurser och överförande av ansvaret till de nationella veterinärtjänsterna. Denna politik syftar till att säkerställa ökade inkomster för de små jordbruken och skyddet mot endemiska sjukdomar (djursjukdomar) samt att öka köttexportkapaciteten.

Det är mot bakgrund av detta som Namibia kommit i åtnjutande av det regionala programmet "SADC – Southern African animal disease control programme", till ett belopp av mer än 1,4 miljoner euro. Detta program håller just på att avslutas. De nationella veterinärtjänsterna har fått till uppgift att genomföra programmet. Målet är framför allt att skydda det namibiska djurbeståndet mot elakartad lungsjuka hos nötkreatur (CBPP) och mul- och klövsjuka (FMD). Programmet vänder sig nästan uteslutande till de små jordbruken i kommunerna i de områden som ligger norr om de spärrade områdena. Finansieringen gäller huvudsakligen anskaffning av vaccin. Genom programmet har det blivit möjligt att undersöka boskapsmarknaden och boskapsutvecklingen i kommunerna i landets norra delar. Programmet har också möjliggjort en dialog om en nationell politik i syfte att direkt eller indirekt finansiera vaccinationskampanjer (införande av slaktavgifter för att täcka dessa kostnader).

Även om Namibia inte deltog från första början i det regionala tsetse- och trypanosomiasis-programmet har ett vägledande belopp på 200 000 euro avsatts speciellt för detta ändamål, vilket gjort att landet kunnat komma i fråga för det regionala programmet. De nationella veterinärtjänsterna ansvarar för genomförandet av detta program. Landet har självt finansierat det mesta av den utrustning och de flesta av de arbetslag som deltar i verksamheten inom det nationella territoriet. Projektet håller på att avslutas. De fortsatta åtgärderna kommer att finansieras med medel från den nationella budgeten.

Det nationella projektet "Livestock marketing project" på 3,75 miljoner euro var föremål för ett finansieringsavtal som undertecknades den 20 december 1995. Projektet genomförs i kommunerna i norra Namibia (norr om de spärrade områdena) och dess övergripande syfte är att, i reella termer och till förmån för de småjordbrukare som lever i dessa områden, öka intäkterna från försäljningen av boskapen. Projektet, som genomförs av de nationella veterinärtjänsterna, går i huvudsak ut på att förbättra eller inrätta sju karantänstationer för boskapen, från väst (Kunene) till öst (Caprivi) längs hela avspärrningsbältet. Arbetet består i att förbättra infrastrukturen, bostäderna och kontoren, ordna vattenförsörjningen och köpa in utrustning till de olika enheterna. Veterinärtjänsterna är ansvariga för förvaltningen av dessa enheter. Projektet är förenligt med den nationella utvecklingspolitiken för denna sektor och utgör ett komplement till gemenskapens övriga insatser, eftersom det bidrar till att de små jordbrukarna i de norra delarna av landet får ökade resurser, varvid genomförandet av programmen för landsbygdsutveckling underlättas och programmets varaktighet säkerställs (stöd till informationscentra, kooperativ och mikroprojekt), eftersom det utgör en förstärkning till de regionala kampanjerna för att bekämpa djursjukdomar genom att förhindra att djursjukdomar sprids till de delar som ligger söder om de spärrade områdena och, eftersom det innebär en garanti för att kött kan exporteras från handelsområdena till gemenskapen (inom ramen för protokollet om nötkött i Lomékonventionen) och till Sydafrika och återinförseln av valuta till landet därmed kan säkerställas.

(1999/C 341/094)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0208/99**från Armelle Guinebertière (UPE) till kommissionen**

(12 februari 1999)

Angående: Stöd till fåraveln

Fåruppfödarna är en av de grupper inom jordbruket som har de lägsta inkomsterna. Prisfallet på får- och lammkött (50 % från 1997 till 1998) kräver ett beslut i syfte att stötta denna sektor.

För det första tycks den budgetstabiliserande mekanism som infördes 1988 för beräkning av gemenskapens bidrag för fåravel vara verkningslös. Den kraftiga ökningen av det europeiska fårbeståndet avstannade då rätten till bidrag infördes efter 1992 års reform. Likväl är bidragen till landsbygden fortfarande berättigade.

För det andra finns det anledning att frukta att en obalans kan uppstå. De extensifieringsbidrag som stadgas inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött kan leda till att producenter, i många zoner, som föder upp både nötkreatur och får, övergår till ren nötproduktion. En motsvarande åtgärd med extensifieringsbidrag till fårbranschen skulle välkomnas i förslaget till förordning om landsbygdens utveckling.

Anser inte kommissionen att det måste till lösningar, om än inom ett system som är beroende av kompensation från gemenskapen, som motverkar och förebygger problemen inom denna sektor?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(12 mars 1999)

Det är riktigt att 1998 var ett särskilt svårt år för många köttsektorer och fårsektorn utgör inget undantag. Priserna här föll dock jämförelsevis inte lika mycket som inom andra köttsektorer och prisfallet kompenserades helt genom tackbidraget, som ökade med 50,3 % jämfört med föregående år. År 1998 steg priset på lamm med 13,3 % jämfört med genomsnittet under föregående år.

Även om fåruppfödare har lägre inkomster än andra grupper inom jordbruket, är stödnivån inom fårköttssektorn relativt hög. Stödet till denna sektor utgör 7-8 % av utgifterna inom Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, vilket är mer än fyra gånger fårköttssektorns bidrag till jordbruksproduktionen som helhet.

Kommissionen tänker inte föreslå att grundpriset höjs genom att ta bort stabilisatorn. Schablonbeloppet på 7 % som infördes genom 1992 års reform, kompenserades genom införandet av "landsbygdsbidraget" till jordbrukare i mindre gynnade områden. Eftersom denna koppling finns, skulle ett avskaffande av stabilisatorn medföra att betalningen av "landsbygdsbidraget" kan ifrågasättas. Borttag av stabilisatorn skulle dessutom öka budgetutgifterna och bland annat medföra att 1998 års utgifter för tackbidragen skulle stiga med omkring 25 % (eller 365 miljoner euro).

Det finns inte heller några tankar på att införa ett extensifieringsbidrag inom fårköttssektorn. Det är sant, att antalet tackor, som uppges i samband med tackbidraget, tas med i beräkningen av djurtäthetsfaktorn inom nötköttssektorn för att undvika diskriminering mellan uppfödare som föder upp både nötkreatur och får och uppfödare som endast föder upp nötkreatur. Att införa ett liknande system för får skulle dock skada uppfödare i vissa regioner i EU, som inte äger tillräckligt med land för att kunna ange detta i en ansökan om arealstöd för att berättigas till extensifieringsbidrag. Dessutom tillämpas sedan 1993 ett extensifieringsbidrag inom nötköttssektorn, vilket inte har haft någon inverkan på fårköttssektorn.

(1999/C 341/095)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0216/99**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen**

(12 februari 1999)

Angående: Avfallshantering på Eleusinska slätten — brott mot direktiv 91/156 och direktiv 75/442

I området kring Eleusinska slätten, ett område som rymmer 5 % av Athens befolkning, har man med stöd av ett ministeriebeslut, sett ut en plats för deponering av allt fast hushållsavfall som kommer från Athen-området (3 500 ton per dag), bränning av allt smittsamt sjukhusavfall från samma område (30 ton per dag), deponering av slam från biologisk rensning av allt stadsavfall (150 ton per dag) samt av giftigt industriavfall som före deponeringen inte oskadliggörs genom några som helst säkerhetsåtgärder.

Detta beslut, som både vad mängd och kategorier beträffar står stick i stäv med den ståndpunkt som länsnämnden för västra Attika antagit, strider mot direktiv 91/156⁽¹⁾ och mot direktiv 75/442⁽²⁾ om hantering av fast avfall. Detta, eftersom platsen har setts ut utan att några kriterier för fysisk planering och miljö har beaktats, och eftersom man heller inte har följt bestämmelserna om att parallellt utvärdera minst två tänkbara platser för deponeringen. Dessutom strider beslutet mot direktiv 84/360⁽³⁾ och direktiv 85/337⁽⁴⁾, eftersom platsen varken har förhandsgodkänts eller gjorts till föremål för någon studie om miljökonsekvenser.

Jag vill fråga kommissionen vad den tänker göra för att se till att gemenskapslagstiftningen följs på ett riktigt och genomgripande sätt, något som i detta fall är oerhört angeläget, eftersom det handlar om ett område som redan nu är särskilt tungt belastat i miljöhänseende, det vill säga området kring Eleusinska slätten.

⁽¹⁾ EGT L 78, 26.3.1991, s. 32.

⁽²⁾ EGT L 194, 25.7.1975, s. 39.

⁽³⁾ EGT L 188, 16.7.1984, s. 20.

⁽⁴⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(31 mars 1999)

Enligt tillgänglig information har följande projekt i området kring Thriasio-slätten planerats och håller på att genomföras av de grekiska myndigheterna i syfte att förbättra avfallshanteringen på Attikahalvön. Det rör sig om ett nytt avfallsupplag i Ano-Liosia och inrättande av en förbränningsanläggning för sjukhusavfall.

Dessa projekt är delfinansierade av Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) genom det operativa flerfondsprogrammet för Attika och det operativa flerfondsprogrammet för miljön. En utvärdering av miljöeffekterna har enligt medlemsstaten genomförts för dessa projekt i enlighet med den grekiska lagstiftningen som införlivat rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt. Följande direktiv saknade dock tillämpning: rådets direktiv 84/360/EEG av den 28 juni 1984 om bekämpning av luftförorening från industrianläggningar, rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall och rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991 om ändring av direktiv 75/442/EEG.

Enligt de grekiska myndigheterna kommer farligt avfall inte att tas emot i de nämnda anläggningarna, men metoden att avlägsna slam från avloppsreningsverken genom deponering är godkänd enligt miljölagstiftningen.

I övrigt finansierar sammanhållningsfonden projekt för sanering av gamla avfallsupplag i Schistos och Ano Liosia som en del av förbättringen av avfallshanteringen på Attikahalvön.

Enligt en plan för Attikas avfallshantering, som tidigare presenterats för kommissionen, planerar de grekiska myndigheterna andra projekt (i synnerhet nya avfallsupplag) som också skulle kunna genomföras på andra orter på Attikahalvön så snart som de administrativa och rättsliga förfarandena har avslutats.

(1999/C 341/096)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0235/99**från Antonio Tajani (PPE) till kommissionen**

(12 februari 1999)

Angående: Tilldelning av kontrakt på flygplatsen Leonardo da Vinci – Rom

Den 21 september 1998 anförtroddes företaget Aeroporti di Roma städning och lättare underhållsarbete vid flygplatsen Leonardo da Vinci – Fiumicino – till följande tre företag:

- Linda srl
- Snam Lazio sud srl
- Bona dea srl

Kan kommissionen, mot bakgrund av Leonardo da Vinci-flygplatsens stora betydelse som internationell flygplats, ange om gemenskapens konkurrensregler och bestämmelser för tilldelning av kontrakt har iakttagits?

Kompletterande svar**från Mario Monti på kommissionens vägnar**

(27 april 1999)

Kommissionen kan meddela preliminärt att inget klagomål har inkommit när det gäller det ärende som frågeställaren tar upp. Kommissionen kommer emellertid att ta kontakt med de italienska myndigheterna för att kontrollera om gemenskapens bestämmelser rörande offentlig upphandling följdes när städning och enklare underhållsarbete vid flygplatsen Leonardo da Vinci anförtroddes åt de angivna företagen.

(1999/C 341/097)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0242/99**från Ulf Holm (V) till kommissionen**

(12 februari 1999)

Angående: CE-märket vilseleder konsumenterna

CE-märket sätts på bland annat leksaker, hjälmar och elektroniska apparater och innebär att tillverkaren intygar att produkten uppfyller de gemensamma säkerhetskraven i EU. Kontrollen av att produkten uppfyller säkerhetskraven görs dock inte i fabriken utan av inspektörer ute i affärerna där varorna säljs. Experter på svenska konsumentverket har uppskattat att ungefär 30 % av de CE-märkta leksaker som säljs är felaktigt märkta. Det är alltså ett utbrett fusk som förekommer och som därmed innebär att konsumenterna invaggas i falsk säkerhet.

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att systemet med CE-märkningen verkligen ska innebära en trygghet för konsumenterna?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(25 mars 1999)

De produkter som omfattas av direktiven för teknisk harmonisering har utarbetats på grundval av dels den nya metoden och dels helhetssynen (rådets resolution av den 7 maj 1985 "on a new approach to technical harmonization and standards" (!)), enligt vilken leksaker och elektriska hushållsapparater, endast får släppas ut på marknaden om de uppfyller de grundläggande kraven, särskilt när det gäller säkerhet, i de relevanta direktiven. Bedömningen av om produkterna överensstämmer med den nya metoden åligger tillverkaren eller importören i enlighet med de förfaranden som föreskrivs i direktiven. Detta kan innefatta bistånd från de anmälda organen (oberoende tredje part). EG-märkningen är en bekräftelse på att detta förfarande har genomförts.

Kommissionen bedömer att problem med produkter som inte uppfyller kraven och otillbörlig EG-märkning kan åtgärdas genom förbättrad information till tillverkarna och importörerna om deras skyldigheter och genom en ökad övervakning av marknaden.

Övervakningen av marknaden kan genomföras på olika sätt och på olika platser. Den begränsar sig inte heller till det slutliga försäljningsstället. I artikel 12 i rådets direktiv 88/378/EEG av den 3 maj 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om leksakers säkerhet ⁽²⁾ föreskrivs att den myndighet som skall genomföra övervakningen skall ha tillgång till tillverknings- eller lagerlokalen.

Kraven i direktiven, som inbegriper klagoranden av skyldigheter när det gäller övervakning av marknaden, förklaras i en handledning i den nya metoden som snart kommer att publiceras. Övervakningen av marknaden åligger medlemsstaterna som skall ha de befogenheter som behövs för att se till att gemenskapensrätten följs, inbegripet konsumentssäkerhet. Denna övervakning kan utföras antingen där produkterna tillverkas eller där de säljs. Kommissionen har också åtagit sig att ta nya initiativ för att förbättra övervakningen av marknaden för dessa produkter enligt handlingsplanen för den inre marknaden ⁽³⁾. Ett av dessa initiativ är programmet för gemensamma möten mellan de myndigheter som utför övervakningen av de nationella marknaderna ⁽⁴⁾ som pågår för närvarande. Programmets syfte är att identifiera svagheter och främja förbättringar i de nationella systemen för övervakning av marknaden.

⁽¹⁾ EGT C 136, 4.6.1985 (ej översatt till svenska).

⁽²⁾ EGT L 187, 16.7.1988.

⁽³⁾ Kommissionens meddelande till rådet, dok. CSE(97)1 slutlig.

⁽⁴⁾ Program inom området leksaker, personlig skyddsutrustning, maskiner, lågspänningsmaterial och elektromagnetisk kompatibilitet.

(1999/C 341/098)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0243/99

från Ulf Holm (V) till kommissionen

(12 februari 1999)

Angående: Kampen mot hiv/aids

På vilket sätt stödjer EU kampen mot utbredningen av hiv/aids i EU-länderna?

Till vem/vilka ges detta stöd?

Har det gjorts någon utvärdering av detta stöd? Om ja, vad är resultatet av denna utvärdering?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(25 mars 1999)

Gemenskapens åtgärder i kampen mot aids genomförs inom programmet för förebyggande av aids och vissa andra överförbara sjukdomar (1996-2000), som antogs genom Europaparlamentets och rådets beslut 647/96/EG av den 29 mars 1996 ⁽¹⁾. De åtgärder som planeras inom programmet har samlats under fyra huvudrubriker:

- a) Övervakning och epidemiologisk kontroll av hiv/aids och andra överförbara sjukdomar.
- b) Smittskyddsåtgärder.
- c) Information, undervisning och utbildning.
- d) Stöd till smittade samt bekämpning av diskriminering.

Gemenskapsstöd enligt detta program beviljas med utgångspunkt i inbjudan att lämna förslag som offentliggörs i EGT och i enlighet med förfaranden och regler som föreskrivs i artikel 5 i beslut 647/96/EG, till enskilda organisationer, till universitetens forskningscentra och till offentliga institutioner som arbetar med att förebygga aids. Varje år överlämnar kommissionen till parlamentet en förteckning över ekonomiska bidrag som beviljats inom programmet (belopp, varaktighet och mottagare).

I artikel 7 i parlamentets och rådets beslut 647/96/EG föreskrivs en halvtidsutvärdering och en utvärdering när programmet avslutas. Halvtidsrapporten, som för närvarande håller på att utarbetas, kommer att överlämnas till parlamentet och till rådet under andra kvartalet 1999.

Ända sedan 1983, bara två år efter det att de första aidsfallen diagnostiserats, har aidsforskningen givits hög prioritet inom kommissionens medicinska forskningsprogram. Inom det fjärde ramprogrammet (1994-1998) och i synnerhet inom Biomed-2-programmet ges idag stöd till sammanlagt 32 projekt som direkt rör hiv/aids (med ett anslag på sammanlagt 16 miljoner euro). Målsättningarna för dessa täcker in ett brett spektrum, från framtagande av ett aidsvaccin till nya metoder inom behandlingen av aids, med hänsyn till den motståndskraft mot mediciner som kan utvecklas. Viktiga aktörer i dessa projekt är forskningsinstitut, sjukhus och industrin.

Starten av femte ramprogrammet (1998-2002) och särskilt dess nyckelåtgärd nr 2, "kontroll av infektionssjukdomar", innebär en fortsättning på politiken att befördra forskning om ett hiv-vaccin. Sammanlagt 300 miljoner euro har avsatts för forskning om infektionssjukdomar hos människor och djur. För att den europeiska forskningen skall komma medborgarna till godo skall man inom femte ramprogrammet genomföra nya metoder för den forskning som gäller de stora socio-ekonomiska utmaningar som det europeiska samhället står inför idag. I framtiden kommer europeisk forskning om infektionssjukdomar att ännu mer inriktas på att ta fram vaccin och på nya strategier för att diagnostisera, behandla och kontrollera infektionssjukdomar.

(¹) EGT L 95, 16.4.1996.

(1999/C 341/099)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0252/99

från **Laura González Álvarez (GUE/NGL)** till kommissionen

(12 februari 1999)

Angående: Skiffervarphögar i San Pedro de Trones (Castilla och León — Spanien)

Orten San Pedro de Trones i León i Spanien är hotad av ett stort antal skiffervarphögar. Några av högarna är ända upp till 100 meter höga och har ett stort antal sprickor, varför invånarna är rädda för att vissa högar kan komma att rasa ned över byn.

Miljöskadorna är utomordentligt allvarliga och medför att de drabbade orterna och kommunstyrelserna fräntas möjligheten att utveckla turismen, som skulle kunna vara en ekonomisk verksamhet av betydelse.

Känner kommissionen till detta?

Vet kommissionen om brytningsverksamheten står i strid med något av följande direktiv:

- Direktiv 92/43/EEG (¹) om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter.
- Direktiv 85/337/EEG (²) om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt.
- Direktiv 87/216/EEG (³) om risker för storolyckor i vissa industriella verksamheter.

Anser inte kommissionen att de behöriga myndigheterna skyndsamt måste fastställa rimliga gränser för hur stora dessa högar får vara? Finns sådana gränser angivna i något direktiv?

Har kommissionen för avsikt att uppmana behöriga myndigheter att snarast möjligt utföra en teknisk undersökning av varphögarna i San Pedro de Trones och med utgångspunkt i detta utarbeta en särskild handlingsplan för var och en, så att samtliga högar som kan utgöra en allvarlig risk för orten stabiliseras och därefter restaureras?

(¹) EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

(²) EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

(³) EGT L 85, 28.3.1987, s. 36.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(18 mars 1999)

Kommissionen känner inte till den situation som nämns av parlamentsledamoten. Då ursprunget för dessa skiffvarphögar inte anges i frågan kommer kommissionen att ta reda på detaljerna angående detta problem från de spanska myndigheterna.

Vid första anblicken verkar inte rådets direktiv av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt vara tillämpligt. Likaså verkar inte rådets direktiv 96/82/EG av den 9 december 1996 om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår ⁽¹⁾, som har ersatt andra tidigare bestämmelser, vara tillämpligt för avfall som inte kommer från en bestämd industriell verksamhet. Då parlamentsledamoten inte heller anger förekomsten av någon livsmiljö nära platsen blir rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter inte heller tillämpligt.

Enligt rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall ⁽²⁾ måste medlemsstaterna förbjuda avfallstömning som det inte finns tillstånd för. De måste också vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att avfallet hanteras och töms utan risker för människan och miljön.

⁽¹⁾ EGT L 10, 14.1.1997.

⁽²⁾ EGT L 194, 25.7.1975.

(1999/C 341/100)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0253/99**från Riccardo Nencini (PSE) till kommissionen**

(12 februari 1999)

Angående: Uppsägning av de anställda vid företaget Nuovo Pignone (Florens)

Företaget Nuovo Pignone i Florens, som kontrolleras av företaget General Electric, har meddelat att det har för avsikt att friställa 400 av totalt 3 100 anställda.

Företagets vinst har under de senaste åren legat på mellan 20 % och 14 % (800 miljarder på fyra år) och de order som företaget nyligen har erhållit gör det möjligt för det att bibehålla en dominerande ställning på stora delar av marknaden.

Florens kommun har bidragit med flera miljarder till inrättandet av ett utbildningscentrum vars syfte är att fortbilda företagets anställda.

Dessutom har Nuovo Pignone erhållit olika typer av gemenskapsstöd för att utbilda sin personal.

Avser kommissionen att mot bakgrund av ovanstående vidta åtgärder för att förhindra att företagets ledning säger upp en så stor del av de anställda?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(6 april 1999)

Ett beslut om kollektiv uppsägning av anställda måste alltid tas i enlighet med bestämmelserna i rådets direktiv 98/59/EG av den 20 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar ⁽¹⁾.

Syftet med gemenskapens lagstiftning är i huvudsak att förbättra skyddet av arbetstagarna vid kollektiv uppsägning, genom att minska de skillnader som finns mellan dels de nationella lagstiftningarna när det gäller "procedurbestämmelser", dels de åtgärder som skall kunna lindra konsekvenserna för arbetstagarna av dessa uppsägningar.

Enligt artikel 2 i direktivet skall en arbetsgivare som överväger att vidta kollektiva uppsägningar i god tid inleda överläggningar med arbetstagarrepresentanterna i syfte att söka nå en överenskommelse. Dessa överläggningar skall åtminstone omfatta olika möjligheter att undvika kollektiva uppsägningar eller minska antalet

berörda arbetstagare samt att lindra konsekvenserna av uppsägningarna genom arbetsmarknadspolitiska åtgärder, bland annat i syfte att bistå med omplacering eller omskolning av övertaliga arbetstagare.

Det finns ingenting som tyder på att gemenskapsbestämmelserna och de aktuella nationella bestämmelserna inte har följts. Det är under alla omständigheter den nationella jurisdiktionen och den nationella administrationen som i första hand är behöriga att reglera rättsliga konsekvenser i denna fråga.

(¹) EGT L 225, 12.8.1998.

(1999/C 341/101)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0256/99
från Manuel Porto (PPE) till kommissionen

(5 februari 1999)

Angående: Överträdelse av konkurrensregler med avseende på förbränning i Portugal

Genom ett protokoll från maj 1987 beviljade den portugisiska regeringen utan föregående upphandling det privata konsortiet Scoreco monopolställning vad gäller transport, lagring, förbränning, export och slutlig deponering av farligt industriavfall.

Detta beslut föregick offentliggörandet av det portugisiska ministerrådets resolution om de politiska riktlinjerna på detta område, till skada för andra eventuella intressenter.

Ordföranden för ovan nämnda företag är dessutom styrelseledamot i EGF, ett företag med statligt deläggande som är i dominerande ställning på den portugisiska avfallsmarknaden och som har företräde till alla uppgifter som rör denna marknad.

Mot bakgrund av dessa uppgifter och andra minst lika konstiga förhållanden, t.ex. att ansökan om tillstånd för etablering av förbränningsanläggningar föregår offentliggörandet av det lagdekret som reglerar denna verksamhet samt slutsatserna från den offentliga diskussionen om den miljökonsekvensbeskrivning som är obligatorisk enligt gemenskapsrätten, uppstår frågan om inte gemenskapens konkurrensregler har överträtts.

1. Är gemenskapens bestämmelser om konkurrenspolitiken tillämpliga på sektorn för industriavfallshantering?
2. Har den portugisiska regeringen i så fall uppfyllt dessa bestämmelser, i synnerhet med avseende på alla intresserade parter s möjligheter att på lika villkor föreslå professionella lösningar på detta allvarliga miljöproblem?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(15 mars 1999)

Det råder inget tvivel om att gemenskapens konkurrensregler (artiklarna 85-94 i EG-fördraget) är tillämpliga på behandling av industriavfall. Att erbjuda tjänster mot vederlag är ekonomisk verksamhet enligt dessa bestämmelser och därmed är såväl företag som myndigheter inom denna sektor skyldiga att följa reglerna så att inte konkurrensen på den gemensamma marknaden hindras, begränsas eller snedvrids.

Enligt reglerna förbjuds alla konkurrensbegränsande avtal mellan företag och missbruk av marknadsandelar i den mån sådana avtal eller sådant missbruk kan påverka handeln mellan medlemsstaterna. Dessutom förbjuds medlemsstaterna att införa regleringar som leder till att företag vidtar konkurrensbegränsande åtgärder som kan påverka handeln mellan medlemsstaterna eller förstärka effekten av sådana åtgärder.

Av parlamentsledamotens fråga framgår inte om företagsgruppen Scoreco, som påstås ha ett faktiskt monopol på behandling av farligt industriavfall i Portugal, har vidtagit konkurrensbegränsande åtgärder. I avsaknad av mer utförliga uppgifter kan kommissionen inte uttala sig om huruvida gemenskapens konkurrensregler har följts.

Kommissionen har inte fått kännedom om eventuella oegentligheter vid det anbudsförfarande som parlamentsledamotens fråga gäller och kan inte utifrån parlamentsledamotens uppgifter uttala sig i frågan.

Kommissionen kommer att vidta nödvändiga åtgärder för att kontrollera om upphandlingen har skett i enlighet med gemenskapens regler. Kommissionen kommer också att granska eventuella ytterligare uppgifter som parlamentsledamoten kan lämna.

(1999/C 341/102)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0260/99
från Maartje van Putten (PSE) till kommissionen

(5 februari 1999)

Angående: Genomförande av CITES-bestämmelser i Grekland

I september 1998 skickade CITES-konventionens sekretariat ut en not i vilken konventionens samtliga signatarstater uppmanades att tillfälligt avbryta sin handel med Grekland, på grund av att Grekland inte lagt ned tillräcklig möda på att införliva CITES-konventionen och tillhörande gemenskapslagstiftning i sin nationella lagstiftning.

Kan kommissionen ange hur den under den närmaste framtiden kommer att göra för att förmå Grekland att trots allt genomföra en nationell lagstiftning baserad på CITES och är kommissionens villig att stödja Grekland i detta arbete?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(12 mars 1999)

Kommissionen beslutade i oktober 1998, efter att ha konstaterat att Grekland inte har vidtagit de åtgärder som krävs för att genomföra förordning (EG) 338/97 om skyddet av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem ⁽¹⁾ och mot bakgrund av artikel 169 i EG-fördraget, att föra ärendet vidare till domstolen.

Under tiden har de grekiska myndigheterna informerat kommissionen om lag 2637/98 av den 27 augusti 1998 genom vilken det i Grekland införs ett nytt regelverk om skydd av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem, i enlighet med Konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter ⁽²⁾. En analys pågår av huruvida denna text är förenlig med konventionen.

⁽¹⁾ EGT L 61, 3.3.1997.

⁽²⁾ EGT L 384, 31.12.1982.

(1999/C 341/103)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0261/99
från Luciano Vecchi (PSE) till kommissionen

(5 februari 1999)

Angående: Offentliggörande av nationella vägledande program och upphandling inom ramen för Lomékonventionen

Hittills har förvaltningen av vissa delar av Europeiska utvecklingsfonden (EUF) präglats av otillräcklig insyn och problem för potentiella anbudsgivare att i tid få tag på den information som behövs för att de skall kunna delta på lika villkor i upphandlingsförfaranden som rör genomförandet av de projekt som anges i de nationella vägledande programmen.

Med den moderna informationstekniken vore det möjligt att lösa detta problem på ett enkelt sätt, till exempel genom att man på kommissionens Internetsidor publicerar de nationella vägledande programmen, förfrågningsunderlagen och förteckningen över företag (eller andra enheter) som deltar i upphandlingsförfarandena, samt de slutliga resultaten av dem.

Kan kommissionen uppge

1. om och när den på tillbörligt sätt ämnar offentliggöra all information om de nationella vägledande programmen och de upphandlingsförfaranden som finansieras genom EUF,
2. vilka hinder (inom kommissionen och/eller rådet) som hittills har stått i vägen för genomförandet av detta elementära krav,
3. vilka eventuella bestämmelser som gör att det krävs ett uttryckligt tillstånd från AVS-länderna innan information om EUF får offentliggöras?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(10 mars 1999)

1. Kommissionen offentliggör anbudsinfordran för projekt finansierade inom ramen för Europeiska utvecklingsfonden (EUF) dels i Europeiska gemenskapernas officiella tidning dels på Internet. Anbudsinfordran för arbeten till ett belopp av mer än 5 miljoner euro och för leveranser på mer än 100 000 euro samt tillkännagivanden om preliminära urvalsförfaranden för leverans av tjänster på mer än 2 miljoner euro offentliggörs således i S-serien i EGT. Dessa uppgifter är också tillgängliga on-line i databasen "Ted" ("tenders electronic daily") och på Generaldirektoratets för bistånd web-sida. Anbudsinfordran för arbeten och leveranser understigande dessa belopp offentliggörs i EGT eller i mottagarlandets lokalpress.

En web-sida för anbudsinfordringar rörande alla biståndsprogram till tredje landhåller dessutom på att upprättas och kommer inom kort att finnas tillgänglig på Gemensamma biståndstjänstens (Gemensamma tjänsten för administration av bistånd från gemenskapen till tredje land) Internetsida. Gemensamma biståndstjänsten har påbörjat arbetet med att harmonisera förfarandena för kontrakt om tjänster, leveranser och arbeten som ingår inom ramen för gemenskapens samarbete med tredje land.

Förteckningen över anbudsgivare offentliggörs inte. Vad resultatet av anbudsinfordringarna beträffar offentliggör kommissionen årligen en rapport över antalet anbudsgivare i varje anbudsinfordran, deras nationalitet samt namnet på den anbudsgivare som tilldelats kontraktet.

2. Det finns inga interna hinder hos rådet eller kommissionen mot ett offentliggörande av kontrakten. Det är för övrigt värt att påpeka att ett internationellt offentliggörande av anbudsinfordringar i praktiken har tillämpats inom gemenskapen ända sedan Europeiska utvecklingsfonden startade.

3. När det gäller de nationella vägledande programmen har kommissionen, i sin strävan efter insyn, beslutat att ställa all nödvändig dokumentation till förfogande på Internet, förutsatt att AVS-ländernas myndigheter lämnar sitt tillstånd till detta.

(1999/C 341/104)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0264/99

från Jesús Cabezón Alonso (PSE) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Stadsstöd till spanska elföretag

Liberaliseringen av elmarknaden kommer enligt den spanska regeringens beräkningar att innebära extra kostnader för den spanska elsektorn. För att begränsa dessa kostnader har den spanska regeringen begärt kommissionens samtycke till att bevilja 1,37 miljarder pesetas till sektorn som kompensation för att den spanska elmarknaden öppnas för konkurrens.

Är detta stöd förenligt med Europeiska unionens rättsram för fri konkurrens?

Kommer kommissionen att inleda ett förfarande eller en undersökning för att säkerställa att denna åtgärd inte medför en snedvridning av konkurrensen?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(18 mars 1999)

De spanska myndigheterna lämnade den 18 februari 1998 in sin ansökan till kommissionen om en övergångsordning för elmarknaden, i enlighet med artikel 24.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 96/92/EG av den 19 december 1996 om gemensamma regler för den inre marknaden för el ⁽¹⁾. Den 29 januari 1999 underrättade de också kommissionen om övergångsordningen i enlighet med artikel 93.3 i EG-fördraget.

Kommissionen granskar för närvarande övergångsordningen. Det är ännu för tidigt att uttala sig om övergångsordningens karaktär, dess förenlighet med gemenskapens konkurrensregler och möjligheten att inleda förfarandet som avses i artikel 93.2 i EG-fördraget.

⁽¹⁾ EGT L 27, 30.1.1997.

(1999/C 341/105)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0265/99**från Jesús Cabezón Alonso (PSE) till kommissionen**

(17 februari 1999)

Angående: Stöd till skeppsvarven

Hur kan man förklara det faktum att kommissionen har inlett ett förfarande mot Spanien angående statliga stöd till skeppsvarv samtidigt som den illojala konkurrensen främjas från den sydkoreanska skeppssektorn, som utnyttjar stöd från Internationella valutafonden?

Hur skall europeiska skeppsvarv under dessa villkor kunna bemöta konkurrensen från koreanska skeppsvarv?

Vad anser kommissionen om den illojala konkurrensen från Sydkorea?

Svar från Sir Leon Brittan på kommissionens vägnar

(18 mars 1999)

Det är riktigt att kommissionen inlett en undersökning beträffande de särskilda skattekrediter på 111 miljoner € (dvs. 18 451 miljarder pesetas) som 1998 beviljades de statliga skeppsvarv i Spanien som bygger handelsfartyg. Kommissionen betvivlar att dessa särskilda skattekrediter är förenliga med kommissionens beslut från år 1997 att undantagsvis godkänna omstruktureringsstöd till dessa varv som annars skulle ha varit förbjudna i kraft av de gemenskapsbestämmelser som gäller för statligt stöd till varvsindustrin. Det är alltså fråga om en eventuell snedvridning av konkurrensen inom gemenskapen.

Vad beträffar lånen från Internationella valutafonden var dessa avsedda att stabilisera den sydkoreanska centralbankens valutareserver. Det åligger dessutom Internationella valutafonden att kontrollera att det internationella stödet används på ett korrekt sätt och att ställa som villkor för utbetalningen av de olika delposterna att Sydkorea respekterar de villkor som det ålagts.

Kommissionen, å sin sida, bevakar i samarbete med de EU-medlemsstater som är medlemmar i Internationella valutafonden mycket noggrant hur det finansiella stöd som de internationella institutionerna beviljar Sydkorea används. Den förvissas sig framför allt om att dessa lån inte används för att i olagliga former subventionera varven och att landet i fråga fortsätter att respektera sina internationella åtaganden. Om det skulle framkomma bevis för att illojala metoder tillämpas skulle kommissionen vara beredd att som motåtgärd använda de handelspolitiska instrument som står till dess förfogande. Om OECD-avtalet hade kunnat tillämpas i detta fall skulle detta givetvis ha givit gemenskapen ytterligare möjligheter att effektivt bekämpa sådana former av illojala metoder.

Trots den finansiella krisen i Asien, som i Sydkorea lett till en kraftig devalvering av wonen och en mycket aggressiv prispolitik från de sydkoreanska varvens sida lyckades skeppsvarven i gemenskapen under 1998 upprätthålla en mycket aktiningsvärd ställning på världsmarknaden (29 % av de nya beställningarna i ton under perioden januari-september 1998 gick till gemenskapen mot 22 % till Sydkorea).

(1999/C 341/106)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0270/99**från Nikitas Kaklamanis (UPE) till kommissionen**

(17 februari 1999)

Angående: Brist på insyn vid Cedefop

Kommissionsledamot Liikanen svarade den 22 januari 1999 på min skriftliga fråga E-3391/98 ⁽¹⁾ om verksamheten vid Cedefop att kommissionen "inte har något ytterligare att tillägga till sitt tidigare svar på fråga E-2549/98" ⁽²⁾.

Jag har upprepade gånger fäst kommissionens uppmärksamhet vid det häpnadsväckande tillvägagångssätt som används vid anställning av personal vid detta centrum. Detta skadar centrets anseende och svärta utan anledning ner det land som hyser det.

Anklagelserna i grekisk dags- och veckopress ökar ständigt och sökande till utlysta tjänster vid Cedefop vittnar om den brist på insyn som råder, men kommissionen deklarerar i sina svar att "den inte har något att tillägga" och på detta sätt mörklägger den de tillvägagångssätt som tillämpas.

När tänker kommissionen besluta sig för att på ett seriöst sätt ta itu med anställningen av personal vid Cedefop (och andra decentraliserade EU-organ), vars brist på insyn bidrar till att bilden av EU fläckas ner ännu mer?

Anser inte kommissionen att den bör ingripa direkt och effektivt och kontrollera anklagelserna om brist på insyn inom dessa organ, så att den inte längre öppet anklagas för mörkläggning, något som oundvikligen kommer att leda till fortsatta förslag om misstroendevotum och allvarliga anklagelser mot personer inom kommissionen som har politiskt och tjänstemässigt ansvar?

⁽¹⁾ EGT C 207, 21.7.1999, s. 63.

⁽²⁾ EGT C 118, 29.4.1999, s. 92.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(31 mars 1999)

Kommissionen har inte något ytterligare att tillägga till sina tidigare svar på de skriftliga frågorna E-2549/98 och 3391/98.

(1999/C 341/107)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0271/99**från Manuel Escolá Hernando (ARE) till kommissionen**

(17 februari 1999)

Angående: Överföring av vattenresurser och stöd från sammanhållningsfonden

Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer har nyligen gett ut en publikation om utvärdering av vattenområden i Spanien och Portugal.

I denna publikation föreslår konsultföretaget Montgomery Watson (MWL) att man skall utföra olika studier, bl.a. en studie av överföring av vatten mellan avrinningsområdena i den spanska staten och en annan studie av finansiering av vattenkraftsprojekt och utveckling av riktlinjer som gör det möjligt för EU att stödja utvecklingen av mångfunktionella vattenkraftverk. Bland de åtgärder som omedelbart bör vidtas nämns även infrastruktur för att binda samman avrinningsområden. Mot denna bakgrund ställs följande frågor?

Har kommissionen genomfört eller gett någon i uppdrag att genomföra någon av de studier som MWL föreslår?

Anser kommissionen det vara nödvändigt att studera möjligheten att binda samman avrinningsområdet kring Ebro med andra avrinningsområden?

(1999/C 341/108)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0272/99
från Manuel Escolá Hernando (ARE) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Överföring av vattenresurser och stöd från sammanhållningsfonden

På sidan 11 i den publikation om utvärdering av vattenområden i Spanien och Portugal som nyligen har getts ut av Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer uppges det att de spanska myndigheterna, i en skrivelse av den 8 november 1995, lade fram flera kommentarer till den rapport som utarbetats av konsultföretaget MWL och som ingår i nämnda publikation. Kommentarererna gällde överföringen av resurser från ett avrinningsområde till ett annat, vilket skulle vara nödvändigt för att man skulle kunna behandla de allvarliga strukturella problem som förekommer i ett stort antal spanska regioner.

Håller kommissionen med om denna strategi? Anser kommissionen att det för detta ändamål existerar alternativa former som inte innebär genomförande av arbeten som kommer att stöta på hårt politiskt och socialt motstånd?

(1999/C 341/109)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0273/99
från Manuel Escolá Hernando (ARE) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Överföring av vatten från Ebro och stöd från sammanhållningsfonden

Konsultföretaget MWL har på uppdrag av sammanhållningsfonden utarbetat en rapport om vattensituationen i Spanien och Portugal. På sidan 13 i den spanska versionen av en publikation som getts ut av Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer uppger MWL att överföring av vattenmassor från ett avrinningsområde till ett annat bör anses vara den mest stabila och lämpligaste lösningen för att korrigera de underskott mellan avrinningsområden som beror på den oregelbundna säsong- och områdesbetingade vattentillförseln i Spanien. På sidan 15 uppges det även som ett huvudsakligt resultat att genomförda undersökningar pekar på möjligheten att utveckla vattenresurserna genom att intensifiera regleringen av flodbäddarna samt möjligheten att överföra överskottsvatten från norra delen av Spanien till de södra och östra delarna.

För att inte ge alltför många exempel kan man avslutningsvis notera att det på sidan 19 under rubriken "planerade förbättringar" föreslås två huvudsakliga åtgärder för att korrigera situationen av underskott i vissa avrinningsområden. En av dessa möjligheter uppges vara att omfördela vattenmängderna mellan avrinningsområdena genom överföring. Vidare sägs det att den enda verkliga möjligheten att lösa problemen med underskott i avrinningsområden är att man genomför projekt för överföring av vattenresurser. De planerade överföringarna skall gälla norra delen av Duero och Ebro (från den sistnämnda floden skulle 1 855 kubikhektometer överföras).

Det material som företaget MWL har behandlat och som ingår i ovannämnda publikation har utarbetats av Socialistpartiets förvaltning. Sedan 1996 har den spanska regeringen bytt färg.

Mot denna bakgrund ställs följande frågor:

- Delar kommissionen MWL:s åsikter i publikationen vad gäller behovet av att överföra vatten från floden Ebro? Om så är fallet, anser kommissionen att sammanhållningsfonden skulle kunna utgöra ett lämpligt finansieringsinstrument för detta ändamål?
- Har den nuvarande spanska regeringen lagt fram sina åsikter för kommissionen om de påståenden och förslag som ingår i den rapport som MWL har utfört i fråga om överföringen av vatten från floden Ebro till andra avrinningsområden och möjliga finansieringsformer?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0271/99, E-0272/99 och E-0273/99
ingivna av Monika Wulf-Mathies för kommissionen

(25 mars 1999)

I Montgomery-Watson-rapporten, som finansierats genom Sammanhållningsfonden, presenteras en analys och en sammanställning av uppgifter om vattenresurserna på den iberiska halvön. Dessutom utformas vissa riktlinjer för förbättring av vattenförsörjningen, särskilt under extrema förhållanden. Det är i detta sammanhang som man har diskuterat möjligheten att leda över vatten, särskilt som ett alternativ eller komplement till andra metoder.

Kommissionen anser att det i samband med rapporten företogs en relevant undersökning och att rapportens talrika förslag har lett diskussionen vidare. Rapporten är en expertstudie och ger inte uttryck för kommissionens ståndpunkt, eftersom frågan faller under medlemsstaternas behörighetsområde.

Hitintills har kommissionen inte beställt några andra studier. Kommissionen har inte heller mottagit någon ansökan från de spanska myndigheterna om stöd från Sammanhållningsfonden för att leda vatten från avrinningsområdet i Ebro. Om en sådan ansökan lämnas in, kommer kommissionen att bland sina olika möjligheter till stödåtgärder välja ut den som bäst lämpar sig för detta ändamål. Ett förhandsvillkor för finansiering från gemenskapen av varje projekt med hjälp av finansiella stödåtgärder är att projektet är förenligt med gemenskapens lagstiftning och politik på området i fråga, inbegripet miljöfrågor.

Kommissionen kommer, i enlighet med riktlinjerna i sitt förslag till ramdirektiv om vatten ⁽¹⁾, att stödja alla ansträngningar för en mer rationell användning av vattenresurserna som beaktar samhällsekonomiska aspekter och prioriterar befintliga resurser (underhåll och förbättring av distributionsnäten och förhindrande av distributionsförluster) innan ny infrastruktur planeras vars kostnader inte skulle kunna motiveras eller löna sig.

Genom att 1998 inom ramen för gemenskapsinitiativet Interreg II C godkänna de portugisiska och spanska operativa programmen för bekämpning av torka, har kommissionen tillhandahållit medel för att forska om och genomföra de bästa lösningarna när det gäller avrinningsområdena i fråga.

⁽¹⁾ KOM(97) 49 slutlig, ändrat genom KOM(98) 76 slutlig.

(1999/C 341/110)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0275/99
från Riccardo Nencini (PSE) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Situationen för kvinnor med barn i de italienska fängelserna

I de italienska fängelserna bor ännu idag sammanlagt 52 barn som är yngre än tre år, medan deras mammor avtjänar olika långa straff.

Att dessa barn hålls inlåsta i fängelse kommer att få omfattande negativa konsekvenser för deras uppväxt och uppfostran.

Med tanke på att det är så få barn som berörs borde det vara möjligt att ordna så att deras mammor kan avtjäna sina straff på något annat sätt.

Att hålla små barn inlåsta i fängelse strider helt klart mot de riktlinjer för skydd av de mänskliga och medborgerliga rättigheterna som antagits av Europaparlamentet.

Kan kommissionen så snart som möjligt ingripa så att den italienska regeringen låter dessa mammor ta hand om och uppfostra sina barn i en miljö utanför fängelset, i enlighet med de mest grundläggande principer som grundar sig på de europeiska riktlinjerna om frihet och respekt för de mänskliga och medborgerliga rättigheterna?

Svar från Anita Gradin på kommissionens vägnar

(31 mars 1999)

Kommissionen vill understryka vikten av att mänskliga rättigheter respekteras. Kommissionen stödjer i synnerhet att förhållandena i fängelserna förbättras i enlighet med 1950 års Europarådskonvention om skydd för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna och Europarådets normer för behandling av fängelseinterner från 1973.

Det är emellertid medlemsstaternas myndigheter som ansvarar för förhållandena i fängelser. Detta kan i viss mån komma att ändras när Amsterdamfördraget träder i kraft. Den nya artikel 31 i Fördraget om Europeiska unionen omfattar, förutom tillnärmning av brottsrekvisit, även påföljder och samarbete mellan medlemsstaternas myndigheter när det gäller rättsliga förfaranden och verkställighet av beslut. Sådana åtgärder är viktiga för att skapa ett område där frihet, säkerhet och rättvisa råder och de bör leda till en hög skyddsnivå genom att brott kan förebyggas och bekämpas.

(1999/C 341/111)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0278/99**från Riccardo Nencini (PSE) till kommissionen**

(17 februari 1999)

Angående: Stöd till vinodlare som drabbats av en omfattande hagelskur i Massa, Carrara och Montignoso (Toscana)

Den 10 april 1998 drabbade en omfattande hagelskur vingårdar och olivodlingar i kommunerna Massa, Carrara och Montignoso (Toscana).

Enligt beräkningarna är 45-60 % av skörden skadad.

Vinproduktionen är en viktig del i hela regionens näringsliv.

Även vinstockarna har fått allvarliga skador.

Har kommissionen för avsikt att ge de berörda vinodlarna ett riktat stöd, så som den har gjort förr i motsvarande fall?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(1 april 1999)

Inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden för vin finns det inte några föreskrifter om beviljande av stöd vid skador som har orsakats av oväder i allmänhet. Bestämmelserna i denna gemensamma organisation av marknaden innefattar inga stöd knutna till produktion eller areal.

I artikel 78 i rådets grundförordning (EEG) 822/87 av den 16 mars 1987 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin ⁽¹⁾ finns det dock en hänvisning till att det i samband med naturkatastrofer kan göras undantag för vissa skyldigheter, till exempel för obligatorisk destillation, vilket inte gäller i det aktuella fallet.

När det gäller de skador som har drabbat skörden till följd av hagelskurar, bör det påpekas att denna typ av skador normalt täcks av jordbruksförsäkringar.

I fråga om eventuellt stöd med gemenskapsfinansiering till vinodlare som måste nyplantera på de vinarealer som har skadats av hagelskurar finns det i den gällande gemenskapslagstiftningen två möjligheter för medlemsstaterna, dels nationella stöd för investeringar i vinodlingarna på grundval av de kriterier som fastställs i kommissionens förordning (EEG) 2741/89 av den 11 september 1989 om kriterier för tillämpning av artikel 14 i rådets förordning (EEG) 822/87 vad avser nationellt stöd till plantering av vinodlingsområden ⁽²⁾ (detta stöd skall anmälas i förväg till kommissionen), dels stöd med gemenskapsfinansiering från utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) för mål 1- och mål 5b-områden. Om dessa åtgärder vidtas måste ett särskilt förfarande följas vilket föreskrivs i gemenskapens stödramar, eventuellt med en ändring av verksamhetsprogrammet inom ramen för rådets förordning (EG) 2052/88 av den 24 juni 1988 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordningen av deras verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamhet ⁽³⁾. Dessa stöd beviljas i tillämpliga fall inom ramen för det samlade programplaneringsdokumentet som skall genomföras av medlemsstaten och den berörda regionen. I vilket fall som helst hör de kommuner som parlamentsledamoten nämner inte till mål 5b.

⁽¹⁾ EGT L 84, 27.3.1987.

⁽²⁾ EGT L 264, 12.9.1989.

⁽³⁾ EGT L 185, 15.7.1988.

(1999/C 341/112)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0279/99
från Riccardo Nencini (PSE) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Administrativa sanktioner inom skatteområdet

Lagstiftningsdekret 472/97 innehåller regler om administrativa sanktioner inom skatteområdet.

Enligt dessa regler är den involverade fysiska personen ansvarig för att betala de böter som följer av brott mot skattereglerna som begåtts av den juridiska personen.

I kraft av denna nya påföljdsordning, som gäller sedan den 1.4.1998, är det den fysiska person som har medverkat vid överträdelsen av skattereglerna som döms till böter, oavsett om vederbörande har agerat som administratör eller som anställd av ett företag.

Principen att ansvaret ligger på administratörer och/eller anställda tycks inte förekomma i någon annan medlemsstat i EU.

Har kommissionen för avsikt att med hänsyn till gällande europeisk lagstiftning kontrollera om det ovan nämnda förfarandet är korrekt?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(1 april 1999)

I avsaknad av harmonisering på gemenskapsnivå av sanktioner inom skatteområdet, står det medlemsstaterna fritt att fastlägga vilka sanktioner som kan åläggas de skattskyldiga, under förutsättning att vissa allmänna regler i EG-fördraget respekteras, i synnerhet icke-diskrimineringsprincipen.

Artiklarna 5 och 11 i lagstiftningsdekret 472/97 av den 18 december 1997 förefaller inte innehålla några diskriminerande åtgärder. Därmed strider det inte mot gemenskapsrätten att dessa artiklar gör det möjligt att döma företagsledare eller anställda av en juridisk person till böter till följd av deras agerande inom ramen för den juridiska personens aktivitet.

Kommissionen har inga avsikter att lägga fram något förslag i syfte att harmonisera sanktionerna inom skatteområdet i gemenskapen.

(1999/C 341/113)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0280/99
från Riccardo Nencini (PSE) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Ponte Vecchio (Florens)

Ponte Vecchio och dess omgivning, belägna i Florens' historiska centrum, finns med på Unescos lista över världskulturarvet.

Under årens lopp har de olika ansvariga i ministeriet för kultur- och miljövärderna påpekat för de lokala och nationella myndigheterna att det är nödvändigt att valorisera och skydda detta arv, genom att inte utsätta det för alltför stora turistströmmar och för en utarmning till följd av olagliga försäljare och en växande småbrottslighet.

De åtgärder som hittills vidtagits har inte visat sig tillräckliga, varken för att förhindra vandalisering eller för att skydda det konstnärliga arvet och de befintliga butikerna och hantverkarverkstäderna. Därmed är Ponte Vecchio och dess omgivningar dagligen utsatta för risker.

Har kommissionen för avsikt att, med tanke på det ovan sagda, vända sig till berörda florentinska och italienska myndigheter för att försäkra sig om skyddet och valoriseringen av de stora historiska och kulturella värdena som finns införda i Unescos lista över världskulturarvet?

Svar från Marcelino Oreja på kommissionens vägnar

(23 mars 1999)

Kommissionen förstår till fullo de farhågor som parlamentsledamoten ger uttryck för. På grundval av artikel 128 och EG-fördragets subsidiaritetsprincip måste det dock meddelas att det uteslutande är nationella och regionala myndigheter som ansvarar för åtgärder till skydd av kulturarvet.

(1999/C 341/114)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0282/99

från Riccardo Nencini (PSE) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Beklaglig situation ur miljö- och hälsosynvinkel i stadsdelen Tamburi (Taranto)

I staden Taranto, och särskilt i stadsdelen Tamburi som ligger vid metallurgikomplexet ILVA och Shells raffinaderi, föreligger en beklaglig situation ur miljö- och hälsosynvinkel. Den frekvens av tumörsjukdomar som konstaterats år 1997 bevisar ovedersägligen att Taranto intar första platsen i världen när det gäller risker förorsakade av miljöförstöring.

Av de material som används av ILVA innehåller 90 % asbest (enligt analys av A.S.L i Taranto), och detta förorsakar en ökning av allvarliga sjukdomar relaterade till asbest.

Är kommissionen medveten om denna situation, och avser den att vidta lämpliga åtgärder?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(31 mars 1999)

Kommissionen känner ännu inte till den situation som beskrivs av parlamentsledamoten.

Vad gäller förebyggande eller minskning av luftföroreningar kan det antas att rådets direktiv 84/360/EEG av den 28 juni 1984 om bekämpning av luftförorening från industrianläggningar⁽¹⁾ är tillämpligt på det metallverk och det raffinaderi som nämns av parlamentsledamoten. I enlighet med detta direktiv måste medlemsstaterna vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att det krävs förhandstillstånd för driften av sådana anläggningar. Ett tillstånd får utfärdas först när alla tillbörliga förebyggande åtgärder mot luftförorening har vidtagits, inbegripet användande av den bästa tillgängliga tekniken, under förutsättning att tillämpningen av sådana åtgärder inte medför orimliga kostnader. Myndigheterna måste också vara övertygade om att anläggningens drift inte kommer att orsaka betydande luftföroreningar. Medlemsstaterna skall också genomföra en politik och strategi, inbegripet lämpliga åtgärder, för att anpassa befintliga anläggningar till den bästa tillgängliga tekniken.

Oljeraffinaderier och anläggningar för tillverkning och förädling av metaller förtecknas uttryckligen i bilaga I till direktivet. Asbest inkluderas i bilaga II, Förteckning över de viktigaste förorenande ämnena.

I direktivet fastställs emellertid inte några gränsvärden för utsläpp av förorenande ämnen.

På grundval av den information som parlamentsledamoten har givit är det inte möjligt att dra slutsatsen att gemenskapslagstiftningen har överträtts.

⁽¹⁾ EGT L 188, 16.7.1984.

(1999/C 341/115)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0284/99
från Irini Lambraki (PSE) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Kvoter för tobakssorten Katerini

I kommissionens senaste förslag om garantitrösklar för tobaksodlingen per medlemsstat och för skördeåren 1999-2001, framförs att man skall införa en kvot för tobakssorten Katerini i Italien, något som inte existerat tidigare. Kommissionens representant underströk inför Europaparlamentets jordbruksutskott att detta berodde på ett krav från ett privat bearbetningsföretag som håller på med försöksodling av denna tobakssort i Italien.

Bortsett från de frågor som uppkommer angående att kommissionen per omgående uppfyller detta krav, begär jag att kommissionen skall offentliggöra alla uppgifter om detta privata bearbetningsföretag och om dess verksamhet samt alla uppgifter (plats, tidsperiod, resultat) av de försöksodlingar som utförts.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(17 mars 1999)

I sin rapport till rådet och Europaparlamentet om den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak ⁽¹⁾ betonade kommissionen behovet av att ge företräde åt kvoter för de bästa sorterna på bekostnad av kvoter för sorter som är svåra att avsätta och där marknadspriset är oacceptabelt lågt. Enligt avdelning V avsnitt 3 punkt b4 i nämnda dokument bör således kvotvolymen för grupp V – sun-cured – justeras nedåt, och ifrågavarande kvantiteter överföras till andra grupper, som VI och VII, med bibehållen budgetmässig neutralitet.

Kommissionen kan informera parlamentsledamoten om att förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EEG) 2075/92 och fastställande av bidrag och garantitrösklar för bladtobak per sortgrupp och medlemsstat för 1999, 2000 och 2001 års skördar ⁽²⁾ tar sikte på att tillämpa denna reformomställning genom en kvotöverföring från grupp V till grupp VII i Italien. Odlingförsök har gjorts med sorter från grupp VII i denna medlemsstat från och med skörden 1997 i produktionsområdet Apulien, och resultaten behandlas av de nationella organen.

⁽¹⁾ KOM(96) 554 slutlig.

⁽²⁾ EGT C 361, 24.11.1998.

(1999/C 341/116)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0296/99
från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Spannmålsbaserade livsmedel och barnmat för spädbarn och småbarn

Har Grekland vidtagit alla de lagstiftande, reglerande och administrativa åtgärder som behövs för att uppfylla kommissionens direktiv 96/4/EG och 96/5/EG av den 16 februari 1996, och i så fall när? Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta om den kan konstatera att man inte tillämpat bestämmelserna i dessa direktiv på ett korrekt sätt?

(1999/C 341/117)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0297/99
från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Livsmedel som används för "särskilda näringsändamål"

Mot bakgrund av att användningen av livsmedel avsedda att användas i energibegränsade dieter för viktminskning är mycket utbredd och därför kräver särskild uppmärksamhet i syfte att skydda konsumenternas hälsa, och att kommissionen på grund av dessa livsmedels karaktär och syfte genom direktiv 96/8 ⁽¹⁾ av

den 26 februari 1996 har fastställt krav på deras sammansättning och märkning, vill jag fråga kommissionen om Grekland har vidtagit alla de lagstiftande, reglerande och administrativa åtgärder som behövs för att uppfylla ovannämnda direktiv, och i så fall när?

Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta om den kan konstatera att de ansvariga grekiska myndigheterna inte tillämpat bestämmelserna i detta direktiv på ett korrekt sätt?

(¹) EGT L 55, 6.3.1996, s. 22.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0296/99 och E-0297/99
ingivna av Martin Bangemann för kommissionen**

(9 april 1999)

De grekiska myndigheterna har informerat kommissionen om antagandet av nationella åtgärder för genomförande av dessa tre direktiv vilka är antagna inom området för specialdestinerade livsmedel.

Kommissionens direktiv 96/4/EG av den 16 februari 1996 om ändring av direktiv 91/321/EEG om modersmjölksersättning och tillskottsning (¹) införlivades genom ett ministerbeslut som antogs den 12 november 1997 och som offentliggjordes den 25 november 1997.

Kommissionens direktiv 96/5/EG av den 16 februari 1996 om spannmålsbaserade livsmedel och barnmat för spädbarn och småbarn (¹) införlivades genom ett ministerbeslut som antogs den 12 november 1997 och som offentliggjordes den 25 november 1997.

Kommissionens direktiv 96/8/EG av den 26 februari 1996 om livsmedel avsedda att användas i energi-begränsade dieter för viktminskning (²) införlivades genom ett ministerbeslut som antogs den 15 oktober 1997 och som offentliggjordes den 13 mars 1998.

Efter en första genomgång av de olika texterna anser kommissionen att de grekiska myndigheterna på ett tillfredsställande sätt har genomfört de ifrågasvarande direktiven.

(¹) EGT L 49, 28.2.1996.

(²) EGT L 55, 6.3.1996.

(1999/C 341/118)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-0299/99
från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(17 februari 1999)

Angående: Reglering av fisket i sydvästra Atlanten

Med hänsyn till det otillfredsställande svaret kommissionen gav på min skriftliga fråga E-3471/98 ställer jag ännu en gång följande frågor:

1. Kan kommissionen informera om det aktuella förhandlingsläget?
2. Vilka faktorer har förhindrat att betydande framsteg gjorts i nämnda förhandlingar?
3. När förutser kommissionen att förhandlingsperioden kan avslutas för att lämna plats åt bildandet av SAFO?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(26 mars 1999)

Det är ännu för tidigt att säga något om utgången av förhandlingarna om ett multilateralt avtal för sydvästra Atlanten. De bilaterala kontakterna mellan kommissionen och Argentina är ett steg på vägen i de multilaterala förhandlingar som kommer att omfatta alla berörda parter.

Utöver svaret på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-3471/98 (¹), finns det för närvarande bara en ny uppgift i ärendet, nämligen att kommissionen i augusti 1998 till de argentinska myndigheterna skickade ett icke-officiellt dokument som uttrycker gemenskapens ställningstagande.

Kommissionen väntar på de argentinska myndigheternas officiella reaktion på detta dokument.

På det informella möte som kommissionen höll med de argentinska myndigheterna den 2 mars 1999 lät dessa meddela att ett svar kan förväntas före sommaren 1999.

(¹) EGT C 207, 21.7.1999, s. 74.

(1999/C 341/119)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0300/99
från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Stöd till grisuppfödare

Kan kommissionen bekräfta huruvida den franska och den spanska regeringen har beslutat bevilja "stödbidrag" till grisuppfödare för att dessa skall kunna klara sig genom den kris som sektorn drabbats av?

Om detta är fallet, håller kommissionen inte med om att detta slags stöd ger upphov till orättvis konkurrens eftersom andra länder, vars grisuppfödningsssektor som står inför liknande problem, inte stödjer sina producenter genom någon särskild finansiering?

Kan kommissionen säga huruvida dessa ersättningskillnader är tillåtna enligt nuvarande regler som skall säkerställa att den inre marknaden fungerar på ett bra sätt?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(22 mars 1999)

Kommissionen kan bekräfta att den franska regeringen har beviljat vissa stöd till svinuppfödare. Kommissionen har inlett en formell granskning av dessa stödåtgärder i enlighet med förfarandet i artikel 93.2 i EG-fördraget. Kommissionens skrivelse till de franska myndigheterna har offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning (¹), för att berörda parter skall kunna beredas tillfälle att yttra sig.

Vissa stöd har beviljats inom grissektorn också i Spanien av regeringen och av vissa regionala myndigheter. Kommissionen står i kontakt med de spanska myndigheterna för att söka klarhet i hur åtgärderna i fråga är utformade.

I artikel 92.1 i EG-fördraget föreskrivs att stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrیدا konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, är oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.

Förbudet är dock inte absolut. I artikel 92.3 c i EG-fördraget föreskrivs att stöd för att underlätta utveckling av vissa näringsverksamheter kan anses som förenligt med den gemensamma marknaden, när det inte påverkar handeln i negativ riktning i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset.

Om stöd beviljas till producenter med ekonomiska svårigheter kommer kommissionen endast att tillåta sådant stöd om det beviljas i enlighet med kriterierna i kommissionens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter (²).

(¹) EGT C 61, 3.3.1999.

(²) EGT C 283, 19.9.1997.

(1999/C 341/120)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0301/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(17 februari 1999)

Angående: De kompletterande bestämmelserna till den franska lagen 97-1051 av den 18 november om havsfiske och vattenbruk och dessa bestämmelsers förenlighet med gemenskapslagstiftningen

Av kommissionens svar på min förra skriftliga fråga E-4112/97 ⁽¹⁾ framgick att ifall de franska myndigheterna skulle anta kompletterande bestämmelser till den franska lagen 97-1051 skulle kommissionen se till att dessa stod i överstämmelse med gemenskapslagstiftningen såsom den tolkas av domstolen.

Känner kommissionen till de kompletterande bestämmelser till denna lag som inte offentliggjorts i den franska republikens officiella tidning och som delgivits de fransk-spanska företagen?

Detta gäller i synnerhet kungörelsen av den 26 oktober 1998 från Direction Interdépartementale des Affaires Maritimes pour les Landes et les Pyrénées-Atlantiques, som lyder under det franska anläggnings-, transport- och bostadsdepartementet, liksom det modellformulär som företagen enligt kungörelsen skall fylla i.

Om kommissionen inte känner till dessa handlingar, kan kommissionen i så fall begära in dem, i egenskap av övervakare av lagstiftningens tillämpningsföreskrifter? Kan kommissionen i vilket fall som helst lämna information om huruvida den anser att dessa kompletterande bestämmelser, framför allt de som anges i kungörelsen om fast bosättning, står i överensstämmelse med gemenskapsrätten såsom den tolkats av domstolen?

(¹) EGT C 187, 16.6.1998, s. 125.

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(26 mars 1999)

Till följd av parlamentsledamotens fråga har kommissionen bett de franska myndigheterna har översända nämnda bestämmelser.

(1999/C 341/121)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0302/99**från Carlos Robles Piquer (PPE) till kommissionen**

(17 februari 1999)

Angående: Uppmuntran till gränsöverskridande samarbete mellan företag inom sektorn för förnybara energikällor

Kommissionens kallelse till möten för att främja avtal för gränsöverskridande samarbete mellan företag har väckt intresse hos ett flertal företag inom olika sektorer.

En av de sektorer där intresset skulle kunna vara särskilt stort är den som omfattar förnybara energikällor (företag på ömse sidor av en gräns till någon av Europeiska unionens medlemsstater).

Kan kommissionen ange i vilken utsträckning företag inom sektorn för förnybara energikällor har deltagit med tanke på de kallelser som skickats ut?

Svar från Christos Papoutsis på kommissionens vägnar

(8 april 1999)

När det gäller gränsöverskridande samarbete ingriper kommissionen via programmet Interprise. Programmet syftar till att uppmuntra samverkan mellan företag i EU och bidrar konkret till att det organiseras sammankomster mellan företagsledare där de kan diskutera och förhandla fram eventuella samarbetsavtal. Dessa sammankomster organiseras sektorsvis för minst 15 deltagande företag från tre medlemsstater.

Än så länge har inget Interprise-arrangemang varit specifikt inriktat på sektorn förnybara energikällor.

Men följande Interprise-arrangemang med inriktning på miljön täckte delvis även förnybara energikällor:

- Interprise Helsinki Region arrangerades i Helsingfors den 6 mars 1997 av Finlands Utrikeshandelsförbund. Kring 108 företag från Tyskland, Finland, Storbritannien och Sverige deltog.
- Interprise Ecobusiness arrangerades i Toledo den 17 april 1997 av Handels- och industrikammaren i Toledo. Kring 65 företag från Italien, Finland och Spanien deltog.
- Interprise Ecobusiness arrangerades i Graz den 25 maj 1998 av International Consulting Executives. Kring 180 företag från Tyskland, Grekland, Spanien, Frankrike, Italien, Finland, Österrike och Sverige deltog.

(1999/C 341/122)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0306/99
från David Bowe (PSE) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Radioaktivt avfall

Sedan före detta Sovjetunionens fall har en oroväckande ökning av antalet upptäckter av herrelösa radioaktiva källor skett i EU. Dessa upptäckter har ofta skett av en tillfällighet. Håller kommissionen med om att ansträngningarna i syfte att lösa detta problem bör öka genom att gränspersonal utbildas och gränserna utrustas med detektionsutrustning så att andelen upptäckter förbättras?

(1999/C 341/123)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0307/99
från David Bowe (PSE) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Radioaktivt avfall

Vilka åtgärder planerar kommissionen att vidta för att förbättra samordningen mellan medlemsstaterna vad gäller herrelöst radioaktivt avfall? Anser kommissionen att ansträngningar för att samordna och sprida teknisk information bör göras, på ett sätt liknande det som det tekniska samarbetsprojektet i USA (US Technical Cooperation Project) gjorde, som grep sig an det nyligen upptäckta radioaktiva avfallet i Georgia?

(1999/C 341/124)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0308/99
från David Bowe (PSE) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Radioaktivt avfall

Avser kommissionen att inrätta ett program för att fastställa lokalisering av auktoriserade radioaktiva källor för att förhindra att förlorade eller stulna källor ingår i återvinningscykeln?

(1999/C 341/125)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0309/99
från David Bowe (PSE) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Radioaktivt avfall

Anser kommissionen att medlemsstaterna bör komma överens om enhetliga mätningar och metoder avseende rapportering av upptäckter av herrelöst radioaktivt avfall i syfte att uppnå en klarare förståelse av problemets omfattning?

(1999/C 341/126)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0310/99
från David Bowe (PSE) till kommissionen

(19 februari 1999)

Angående: Radioaktivt avfall

När man för närvarande upptäcker en herrelös radioaktiv källa är det ofta skrotupplaget där den hittats som är ansvarigt för att den flyttas till en säker plats. Med tanke på kostnaderna för sådan verksamhet, anser kommissionen att ansvaret för att sådana källor flyttas bör ligga hos de behöriga myndigheterna och inte hos skrotupplaget där det nedsmittade avfallet hittades?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0306/99, E-0307/99, E-0308/99, E-0309/99 och E-0310/99
ingivna av Ritt Bjerregaard för kommissionen

(19 mars 1999)

Kommissionen har tagit en rad initiativ för att ta itu med problemet med illegalt överförda radioaktiva källor och radioaktivt metallskrot. Den har bland annat startat särskilda kurser för tulltjänstemän från medlemsstaterna och kommer i framtiden att starta sådan utbildning för tulltjänstemän från kandidatländerna. Kommissionen har upprättat en förteckning över mätningstrustning för att man skall utföra detektering av strålning på en lång rad sändningar. Kommissionen har även givit finansiellt stöd till de central- och östeuropeiska länderna för inköp av sådan utrustning och har erbjudit dem den sakkunskap som finns vid det gemensamma forskningscentret i Karlsruhe för att på så vis stödja de nationella myndigheter som bekämpar illegal verksamhet. Dessa åtgärder kommer att fortsätta även framöver, men har redan betydligt bidragit till att förbättra effektiviteten när det gäller nationella gränskontroller och till att man i större utsträckning kan upptäcka den illegala handeln med kärnämnen.

Vid sidan av det direkta stödet har kommissionen inlett en konstruktiv dialog med nationella myndigheter på strålskyddsområdet, delar av industrin (bland annat transportsektorn) och myndigheter som ansvarar för gränskontroller, för att man skall kunna avgöra på vilka områden det krävs samordning. Det har skapats en grund för effektiva kontroller och övervakning av radioaktiva källor och radioaktivt avfall på nationell nivå genom europeiska rättsakter som rådets direktiv 80/836/Euratom av den 15 juli 1980 om ändring av direktiv om fastställande av de grundläggande normerna för befolkningens och arbetstagarnas hälsoskydd mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning ⁽¹⁾, rådets direktiv 96/29/Euratom av den 13 maj 1996 om fastställande av grundläggande säkerhetsnormer för skydd av arbetstagarnas och allmänhetens hälsa mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning ⁽²⁾, rådets direktiv 92/3/Euratom av den 3 februari 1992 om övervakning och kontroll av transport av radioaktivt avfall mellan medlemsstater samt till och från gemenskapen ⁽³⁾, genom vilket det har införts system för förhandsanmälningar, godkännanden och kontroll av verksamheter där radioaktiva ämnen förekommer, samt genom rådets förordning (Euratom) nr 1493/93 av den 8 juni 1993 om transport av radioaktiva ämnen mellan medlemsstater ⁽⁴⁾.

Kommissionen kommer att fortsätta sin dialog med alla berörda parter i syfte att samordna och stödja initiativ för att ytterligare förbättra systemen för att förebygga, upptäcka och bekämpa illegal verksamhet där kärnmaterial och radioaktiva ämnen förekommer. Kommissionen håller också på att arbeta för hitta ekonomiskt och ekologiskt godtagbara lösningar för slutgiltigt bortskaftande av radioaktivt avfall och överflödiga källor både i medlemsstaterna och de central- och östeuropeiska länderna. Detta kommer att bidra till en minskning av de fall där innehavare av radioaktivt avfall eller radioaktiva källor frestas att skaffa bort dem på ett illegalt sätt. Ett gemenskapssystem för kontroll och övervakning av enskilda radioaktiva källor skulle, på grund av att det gäller ett så stort antal källor (fler än 100 000 i gemenskapen), bli komplicerat och således svårt att driva. Kommissionen håller ändå på att undersöka sådana möjligheter. Det förs internationella diskussioner när det gäller egendom, ägandeskap och innehav av förlorade och funna källor, då dessa frågor regleras på olika sätt i den nationella civilrätten.

I denna och andra aktuella frågor bedriver kommissionen ett intensivt samarbete med Internationella atomenergiorganet (IAEA), som resulterat i ett antal gemensamma åtgärder för bedömning av möjligheterna till förbättring när det gäller säkerhet i samband med radioaktiva källor och andra radioaktiva ämnen. Kommissionen stödjer således aktivt den databank för registrering av fall av handel med kärnämnen som drivs av IAEA och som kontinuerligt anpassas till nya former av illegal handel med kärnämnen. Kommissionen

arbetar dessutom med IAEA för att utvidga systemet för klassificering och snabb spridning av information angående INES-skalan (som drivs av IAEA) för att låta det omfatta även illegal handel.

(¹) EGT L 246, 17.9.1980.

(²) EGT L 159, 29.6.1996.

(³) EGT L 35, 12.2.1992.

(⁴) EGT L 148, 19.6.1993.

(1999/C 341/127)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0311/99
från Eolo Parodi (PPE) till kommissionen

(10 februari 1999)

Angående: Motorvägen "Edinburgh — Palermo" och slutförandet av A12

Motorvägen "Edinburgh — Palermo", en av de förbindelser från norr till söder som är av strategisk betydelse för hela Europa, omfattar av oförklarlig anledning ett 180 km långt avbrott mellan Rosignano och Civitavecchia (Italien). Både på nationell nivå och på gemenskapsnivå förorsakar detta en flaskhals som får konsekvenser för den ekonomiska och sociala utvecklingen och handelsutvecklingen på den norra tyrrenska kusten. Problem uppstår till exempel vad gäller transport av varor till och från hamnarna och flygplatserna i området och vad gäller balansen i trafikflödet från norra till södra Italien som inte i tillräckligt hög grad kan säkerställas innan arbetet med denna viktiga sträcka har slutförts. Motorväg A1, som gör det möjligt att undvika den tyrrenska flaskhalsen, är överbelastad (särskilt från Bologna och Florens) och kan inte längre fylla det behov som finns.

Det är följaktligen av största vikt att slutföra arbetet med den tyrrenska motorvägen A12 mellan Rosignano och Civitavecchia, dels för att få en optimal förbindelse mellan området vid Tyrrenska havet och Central- och Nordeuropa, dels för att säkerställa att den viktiga hamn- (Genua, La Spezia, Carrara, Livorno och Civitavecchia) och flygplatsinfrastrukturen (Genua, Pisa, Grosseto och Fiumicino) fungerar väl samt för att lösa trafikproblemen mellan Bologna och Florens.

Kan kommissionen mot denna bakgrund ange

1. om den inte anser det vara av högsta intresse för EU att slutföra arbetet med motorvägen "Edinburgh — Palermo"?
2. om den inte följaktligen anser att genomförandet av sträckan mellan Rosignano och Civitavecchia bör figurera bland de högst prioriterade europeiska projekten inom ramen för TEN?
3. om den inte anser att det även på nationell nivå, det vill säga från regeringens sida, behövs konkreta åtgärder för att arbetet med A12 äntligen skall slutföras?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(16 mars 1999)

1. Vägsystemet mellan Edinburgh och Palermo omfattas av riktlinjerna för det transeuropeiska transportnätet (TEN-T) och är upptaget som ett projekt av gemensamt intresse i bilaga I till Europaparlamentets och rådets beslut nr 1692/96/EG av den 23 juli 1996 om gemenskapens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet (¹). Där framgår mycket riktigt att en väg planeras på sträckan Rossignano—Civitavecchia och finansiellt stöd från gemenskapen skulle därför kunna utgå på begäran av de berörda medlemsstaterna.

2. Översynen av riktlinjerna för det transeuropeiska transportnätet kommer att föregås av en rapport i form av en vitbok där det bland annat kommer att fastslås hur riktlinjerna bör ändras. Det är därför för tidigt att i detta läge dra några slutsatser om uppdateringen av förteckningen över specifika projekt i bilaga III.

3. Medlemsstaterna är ansvariga för genomförandet av de projekt av gemensamt intresse som anges i riktlinjerna och för att fastställa prioriteringar i sina nationella planer. Det är följaktligen den italienska regeringen som fattar det slutgiltiga beslutet om en utbyggnad av sträckan Rossignano—Civitavecchia.

(¹) EGT L 228, 9.9.1996.

(1999/C 341/128)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0312/99
från Klaus Lukas (NI) till kommissionen

(19 februari 1999)

Angående: Europeiska stiftelsen för yrkesutbildning och försvunna EU-medel — fortsättning

Svar E-3560/98 ⁽¹⁾ från Édith Cresson i kommissionens namn lämnade flera frågor obesvarade. Därför ställs följande frågor till kommissionen:

Hur stor del av det belopp på 471 000 ecu som anges i ovannämnda svar har kommissionen nu fått tillbaka?

Hur stora belopp förde kommissionen över till detta polsk-franska projekt mellan september 1996 och januari 1997?

Hur stora belopp har kommissionen kunnat få tillbaka genom försäljning av material som ställdes till detta projekts förfogande?

Hur stora belopp hoppas kommissionen ännu kunna få tillbaka och när?

⁽¹⁾ EGT C 289, 11.10.1999.

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(1 april 1999)

Den fransk-polska skolan har återbetalat ett belopp på 264 538 euro till kommissionen.

Mellan september 1996 och januari 1997 gjordes två utbetalningar till den fransk-polska skolan som uppgick till 143 125 euro (69 450 euro den 17 september 1996 och 73 675 euro den 13 december 1996).

Likvidatorn lade i ett brev av den 11 februari 1999 fram ett första förslag för kommissionen — via Turinstiftelsen — som innebar att den utrustning som använts inom JEP-projekt 09742-97 skulle säljas. Han föreslog att man godtar beloppet 5 000 zloty (cirka 1 208 euro), vilket motsvarar priset i det högsta bud som inkommit med anledning av anbudsinfordran. Kommissionen undersöker nu likvidatorns förslag.

Kommissionen kan tyvärr inte informera parlamentsledamoten om detta belopp, eller ens göra en uppskattning, eftersom likvideringsförfarandet fortfarande pågår. Kommissionen kommer att se till att gemenskapens intressen tas tillvara på bästa möjliga sätt i syfte att se till att man får tillbaka största möjliga belopp.

(1999/C 341/129)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0319/99
från John McCartin (PPE) till kommissionen

(19 februari 1999)

Angående: Import av nöt- och kalvkött till EU

Kan kommissionen ange hur mycket nöt- och kalvkött som kommer att importeras till Europeiska unionen enligt GATT och andra avtal innevarande år, hur mycket av detta som redan kommit in på marknaden och hur stor importavgiften är?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(17 mars 1999)

Kommissionen har ingen statistik över vilka kvantiteter nötkött som verkligen har importerats enligt preferensordningarna för innevarande år.

I tabellen nedan anges dock de kvantiteter inom ramen för de olika kvoterna för vilka importtillstånd hade utfärdats i januari 1999, samt motsvarande tullar:

Preferensordning	Mängd (ton)	Tull	
		värdetull (%)	särskilt belopp (euro/100 kg)
GATT (Allmänna tull- och handelsavtalet)	10 870	20	0
AVS (länder i Afrika, Västindien och Stilla havet)	1 130	0	16,8-28,9 ⁽¹⁾
Östeuropa	4 300	3,04	42-72,2 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Varierar beroende på nötköttsprodukt.

(1999/C 341/130)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0324/99

från Ernesto Caccavale (UPE) till kommissionen

(23 februari 1999)

Angående: Olaglig tilldelning av koncessioner för totalisatorspel i Italien i privata förhandlingar

När det gäller tillstånd att organisera totalisatorspel i Italien, föreskriver dekret nr 169 från republikens president av den 8 april 1998 att det är finansdepartementet i samarbete med jordbruksdepartementet som skall utfärda sådana tillstånd för fysiska personer och företag, genom ett anbudsförfarande som skall genomföras i enlighet med gemenskapsrätten. Dekretet föreskriver också att de båda departementen senast den 31 december varje år skall offentliggöra en plan för de koncessioner som kommer att offereras under nästa år. Artikel 25 i dekretet förlänger uttryckligen de rättigheter som vid förordningens ikraftträdandedatum gäller för U.N.I.R.E. (Unione Nazionale per l'Incremento delle Razze Equine) att anordna totalisatorspel till den 31 december 1998 och utsträcker förlängningen till den 31 december 1999 om det inte skulle vara möjligt att genomföra upphandlingen före den 31 december 1998. Finansdepartementet har ännu inte offentliggjort en plan över koncessionerna och har ännu inte utlyst något anbudsförfarande i enlighet med gemenskapsrättens regler, utan i stället permanentat denna "förlängning". Tack vare den lag som ger dem ensamrätt att administrera totalisatorspel, har U.N.I.R.E. för närvarande en dominerande position på den nationella marknaden och detta utöver det faktum att de är ett ämbetsverk med uppgiften att stödja de företag som föder upp hästar.

Kan kommissionen därför säga:

- om den aktuella tilldelningen skall betraktas som upphandling av tjänster, och därför falla inom ramen för direktiv 92/50/EEG ⁽¹⁾ eller om den i stället utgör en koncession att tillhandahålla vissa tjänster, och därmed i stället omfattas av de allmänna reglerna i EEG-fördraget;
- om den provisoriska tilldelningen i samband med den försenade europeiska upphandlingen inte får som resultat att man favoriserar de monopolgrupper som redan existerar och som opererar på vadslagningsmarknaden, i strid mot de europeiska reglerna om fri konkurrens;
- om kommissionen tänker ingripa för att se till att man bestämmer ett datum för offentliggörande av en europeisk anbudsinfordran avseende nya försäljningsställen för vadslagning enligt de europeiska konkurrensreglerna, på lika villkor för de ekonomiska aktörer som är verksamma inom den aktuella sektorn?

⁽¹⁾ EGT L 209, 24.7.1992, s. 1.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(19 april 1999)

Med ledning av de uppgifter som frågeställaren ger kan kommissionen inte avgöra huruvida den tilldelning av tjänsten för förvaltning av totalisatorspel på hästkapplöpningar, reglerad i den italienska lagstiftning det är fråga om, är att betrakta som offentlig upphandling eller tillståndsgivning i gemenskapsrättslig bemärkelse, och således huruvida bestämmelserna i direktiv 92/50/EEG eller de allmänna principerna i EG-fördraget är

tillämpliga i ärendet. Denna bedömning beror på ett antal faktorer, bl.a. i vilken form förvaltningsföretagen får ersättning och hur stora risker de löper.

Kommissionen anser det följaktligen lämpligt att begära närmare upplysningar från de italienska myndigheterna. Därför kommer ett brev om detta att ställas till dem så snart som möjligt. Om kommissionen finner att gemenskapsrätten överträtts kommer den att överväga att inleda ett underlåtelseförfarande i enlighet med artikel 169 i EG-fördraget.

Under alla omständigheter kan frågeställarens andra fråga besvaras. Om man antar att en organisation som UNIRE (Unione Nazionale per l'Incremento delle Razze Equine) under en begränsad tid är den enda som innehar ett tillstånd, strider denna omständighet inte i sig mot gemenskapens konkurrensrätt.

(1999/C 341/131)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0336/99
från Gianni Tamino (V) till kommissionen

(23 februari 1999)

Angående: Uppförande av en "Camper Service" inom naturreservatet Pian di Spagna (SO)

Naturreservatet Pian di Spagna — Lago di Mezzola (SO) inrättades genom ministerdekret nr III/1913 av den 6 februari 1985 och uppfördes på listan över våtmarker av internationell betydelse (framför allt som habitat för sjöfåglar) som undertecknades i Ramsar den 2 februari 1971 och som ratificerades av Italien genom ett dekret från republikens president nr 448 av den 13 juli 1976. Området har en yta av 1 586 hektar och berör fem kommuner (Dubino, Novate Mezzola, Verceia — i provinsen Sondrio — Gera Lario och Sorico — i provinsen Como) och utmärks av en mångfald av sjöar och vattendrag, förenade av kanaler, strandängar och uppodlad jordbruksmark.

Soricos kommun har godkänt projektet "Camper Service" i ett område som delvis är avsatt för jordbruksmark och delvis som naturreservat. Arbetena består i att uppföra en byggnad som skall innehålla lokaler för att ta emot turister, en vindsurfsskola, omklädningsrum, duschar och toaletter, en serviceanläggning för husvagnar (sophantering och färskvatten) och en uppställningsplats för husvagnar och husbilar på totalt cirka 20 000 kvadratmeter. Projektet finansieras till 50 % av medel från Programmet för landsbygdens utveckling — Mål 5b — åtgärd 2.4 "Stöd till aktiviteter och anläggningar inom turismsektorn".

Anser kommissionen att åtgärder som de som helt kort har beskrivits ovan överensstämmer med målsättningen för de ovan angivna europeiska fonderna, med målsättningen att skydda naturområden av stort värde som anges i Ramsarkonventionen och med direktiv 85/337/EEG ⁽¹⁾ med senare ändringar och tillägg?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(22 mars 1999)

De italienska myndigheterna har utsett området Lago di Mezzola e Pian di Spagna till särskilt skyddsområde (kod IT2040022) i enlighet med artikel 4 i direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar ⁽¹⁾. Alltså skall bestämmelserna i artikel 6.2-6.4 i direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ⁽²⁾ tillämpas.

Kommissionen bekräftar att projektet "Camper Service" delvis finansierats genom Europeiska regionala utvecklingsfonden. Kommissionen har skickat ett brev till de italienska myndigheterna med begäran om ytterligare information om projektet.

Kommissionen kommer att vidta de åtgärder som krävs för att se till gemenskapslagstiftningen respekteras.

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(1999/C 341/132)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0337/99**från Giuseppe Rauti (NI) till kommissionen**

(23 februari 1999)

Angående: USA:s spionage i Europa

Är kommissionen medveten om den uppmärksammade och dokumenterade "anklagelsen" från "Privatlivets beskyddare" i Italien, Stefano Rodotà, om den spionageverksamhet som USA bedriver genom det s.k. "Echelon-systemet"? Rodotà — som är en internationellt erkänd expert när det gäller dessa problem och som under flera år har varit Europeiska rådets expertkonsult i Paris och i Strasbourg — har i en intervju på Internet berättat om sin kommande rapport till det italienska parlamentet (med "tiotals sidor som beskriver nya scenarier och som innehåller en anklagelse" — kan man läsa i "la Repubblica" den 2 februari i en artikel av Andrea Di Nicola) och understrukt det allvarliga i det förhållandet att USA "fortsätter att tita om det superhemliga system för civilt spionage som kallas Echelon", och som är ett mycket sofistikerat "globalt avlyssningssystem som kan tränga in överallt och som kan kontrollera fax, telefoner och e-post" och som — enligt vad även Europaparlamentet påpekat — använder 25 geostationära satelliter och spionsatelliter av typen "Vortex" från amerikanska NSA.

Tänker kommissionen, mot den här bakgrunden, ingripa och under alla omständigheter informera om hur mycket kommissionen säkert vet i denna fråga?

Svar från Sir Leon Brittan på kommissionens vägnar

(24 mars 1999)

Det finns två direktiv (Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 ⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/66/EG av den 15 december 1997 ⁽²⁾) som rör skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter, det fria flödet av sådana uppgifter och skyddet för privatlivet inom telekommunikationssektorn. Genomförandeperioden för båda direktiven har löpt ut.

I dessa direktiv återges gemenskapens ståndpunkt i dessa känsliga frågor och syftet med dem är att säkerställa fysiska personers rättigheter och friheter med avseende på behandling av personuppgifter, särskilt rätten till privatliv, och det fria flödet av personuppgifter i gemenskapen. Direktivens räckvidd begränsas till de frågor som faller under gemenskapens behörighet. Båda innehåller undantagsbestämmelser för att skydda särskilda intressen såsom allmän säkerhet samt förebyggande, undersökning, och avslöjande av samt åtal för brott. Varje medborgare som anser att hans privata intressen skadats kan antingen klaga hos de nationella tillsynsmyndigheterna för dataskydd eller vända sig till en nationell domstol.

Vad Echelon-systemet beträffar hänvisas parlamentsledamoten till svaren på de skriftliga frågorna E-1039/98 och E-1040/98 från Nel Van Dijk ⁽³⁾, E-1306/98 från Cristiana Muscardini ⁽⁴⁾ med flera, E-1429/98 från Daniela Raschhofer ⁽⁵⁾, E-1776/98 från Lucio Manisco ⁽⁶⁾, E-1987/98 från Nikitas Kaklamanis ⁽⁷⁾ och till de muntliga frågorna H-1067/98 från Patricia McKenna under frågestunden i samband med parlamentets sammanträdesperiod i december 1998 ⁽⁸⁾ och H-0092/99 från Ioannis Theonas under frågestunden i samband med parlamentets sammanträdesperiod i februari 1999 ⁽⁹⁾.

⁽¹⁾ EGT L 281, 23.11.1995.

⁽²⁾ EGT L 24, 30.1.1998.

⁽³⁾ EGT C 354, 19.11.1998, s. 55.

⁽⁴⁾ EGT C 402, 22.12.1998, s. 109.

⁽⁵⁾ EGT C 50, 22.2.1999, s. 35.

⁽⁶⁾ EGT C 50, 22.2.1999, s. 90.

⁽⁷⁾ EGT C 13, 18.1.1999, s. 130.

⁽⁸⁾ Europaparlamentets överläggningar (december 1998).

⁽⁹⁾ Europaparlamentets överläggningar (februari 1999).

(1999/C 341/133)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0341/99
från Riccardo Nencini (PSE) till kommissionen

(23 februari 1999)

Angående: Ökad konkurrens från importtris till följd av Europeiska unionens koncessioner

Den gemensamma organisationen av marknaden har visat sig oförmögen att effektivt styra och leda marknaden. Den har inte tagit tillräcklig hänsyn till den ökade arealen och den ökade produktionen, den stabila konsumtionen, den ökade konkurrensen från importerat ris till följd av de många koncessioner som Europeiska unionen har givit tredje land samt till slutsatserna från GATT-avtalen.

Under regleringsåren 1996/97 och 1997/98 uppstod verkliga krissituationer när den odlade arealen i Europeiska unionen översteg 420 000 hektar, trots att den låg kvar under den maximala garantiarealen. Följderna blev en kraftig sänkning av producentpriserna samt uttag av stora mängder produkter.

Eftersom problemet är så allvarligt kräver det förmodligen en översyn av förordning nr 3072/95⁽¹⁾, men denna översyn bör dock genomföras först efter att de kommande förhandlingarna om den internationella handeln (WTO-avtal) har avslutats och med hänsyn till effekterna av Agenda 2000, i synnerhet i spannmålssektorn.

Avser kommissionen att ingripa för att kontrollera om det är möjligt att flytta över en betydande del av arealen (minst 50 000 hektar) från den lokala växtsorten till växtsorten på världsmarknaden, om det är möjligt att differentiera kompensationsbidraget mellan ris från övriga världen och ris från EU samt om det är möjligt att uppnå en reduktion av marknadspriset för ris från övriga världen som motsvarar den ökade kompensationsbetalningen, utan att minska interventionspriset?

⁽¹⁾ EGT L 329, 30.12.1995, s. 18.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(31 mars 1999)

Som parlamentsledamoten påpekar råder det obalans på rismarknaden sedan regleringsåret 1996/1997. Detta har lett till att interventionsuppköp tillgripits i stor omfattning.

Kommissionen anser att den bör agera för att återupprätta balansen mellan tillgång och efterfrågan på ris i gemenskapen. Ett antal olika alternativ håller för närvarande på att analyseras. Bland dessa finns det alternativ som parlamentsledamoten nämner. Det granskas nu noga för att man skall kunna komma till klarhet om dels huruvida det är förenligt med internationella avtal, dels vilka effekter de föreslagna åtgärderna kan komma att få på gemenskapens marknad.

(1999/C 341/134)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0342/99
från Nelly Maes (ARE) till kommissionen

(23 februari 1999)

Angående: Europeiska kommissionens klagomål mot Belgien för underlåtan att efterleva direktivet om avfallsförbränning

Kan kommissionen ange på vilket sätt de flamländska rättsföreskrifterna om avfallsförbränning är bristande?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(9 april 1999)

Kommissionen har beslutat att väcka talan vid domstolen för att få bekräftat det inkorrekta införlivandet av rådets direktiv 89/369/EEG av den 8 juni 1989 om förhindrande av luftförorening från nya kommunala avfallsförbränningsanläggningar⁽¹⁾ och rådets direktiv 89/429/EEG av den 21 juni 1989 om minskning av luftförorening från befintliga kommunala avfallsförbränningsanläggningar⁽²⁾.

I enlighet med de regler som styr offentliggörandet av överträdelseförfaranden är detaljerna för detta förfarande konfidentiella. Denna regel skall säkerställa att förfarandet hanteras på ett riktigt sätt i domstolen och att den försvarande medlemsstaten får möjlighet att försvara sig.

(¹) EGT L 163, 14.6.1989.

(²) EGT L 203, 15.7.1989.

(1999/C 341/135)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0343/99

från Wilmya Zimmermann (PSE) till kommissionen

(23 februari 1999)

Angående: Data från arbetskraftsundersökningen som Eurostat förfogar över

Kommer man framledes att kunna få tillgång till databasen "EU-Labor Force Survey" (AKU), som presenteras i anonym form, med tanke på att dessa data skulle kunna vara relevanta för universitetsstudier inom samhällsvetenskap och nationalekonomi?

Vidare vore det av värde att veta om man kostnadsfritt kommer att kunna utnyttja dessa data i obegränsad utsträckning.

Bakgrunden till denna fråga är att överenskommelserna mellan projektledaren för Effnatis-projektet och Eurostat inte i tillräcklig utsträckning var tillfredsställande. Mer långtgående studier och framsteg inom forskningen skulle kunna göras om Eurostat i princip kostnadsfritt och i anonym form gav den europeiska forskningen tillgång till de AKU-data som den förfogar över.

Svar från Yves-Thibault de Silguy på kommissionens vägnar

(9 april 1999)

Kommissionens hantering av konfidentiella uppgifter omfattas av gemenskapslagstiftningen, inklusive rådets förordning (EG) 322/97 av den 17 februari 1997 om gemenskapsstatistik (¹) och rådets förordning (EEG) 1588/90 av den 11 juni 1990 om utlämnande av insynsskyddade statistiska uppgifter till Europeiska gemenskapernas statistikkontor (²). Detta regelverk medger inte att kommissionen under vanliga omständigheter lämnar ut konfidentiella uppgifter till utomstående organ. Diskussioner inom ramen för arbetsgruppen om sysselsättningsstatistik har gett vid handen att detaljerade uppgifter från arbetsgruppens undersökning endast kan lämnas ut om de klassas som icke-konfidentiella, vilket inte bara innebär att de skall vara anonyma utan att en metod skall tillämpas som gör det praktiskt taget omöjligt att identifiera enskilda personer. Möjligheten till att införa en sådan metod kommer att undersökas av kommittén för insynsskydd i statistik.

Prissättningen av uppgifter från arbetskraftsundersökningen omfattas av den allmänna prissättningspolitiken som antagits inom EU:s statistiksystem. I detta ingår även kostnader för insamling och behandling av uppgifterna av de nationella statistikkontoren och av kommissionen. De flesta medlemsstaterna tar betalt för att tillhandahålla uppgifter till användare antingen som utskrift eller i elektronisk form. Det skulle därför inte vara möjligt för kommissionen att ta en lägre avgift än vad medlemsstaterna för närvarande gör, eftersom detta på ett allvarligt sätt skulle kunna skada försäljningen i dessa länder och därmed äventyra samarbetet mellan kommissionen och de nationella statistikkontoren från vilka uppgifterna ursprungligen härstammar. Den särskilda frågan om prissättning av detaljerade uppgifter från arbetskraftsundersökningen kommer att undersökas av arbetsgruppen för uppgiftsspridning som svarar för prissättningspolitiken.

(¹) EGT L 52, 22.2.1997.

(²) EGT L 151, 15.6.1990.

(1999/C 341/136)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0345/99
från Paul Rübiger (PPE) till kommissionen

(23 februari 1999)

Angående: Diskriminerande färjebiljettpriser tillämpade av offentligt rättsliga bolag

Frågeställaren tackar för kommissionens svar på den muntliga frågan H-1068/98⁽¹⁾ vid sammanträdet i kammaren den 15 december 1998 och genom skrivelse (nr 0207) av den 1 februari 1999. Han delar kommissionens uppfattning om att privaträttsliga företag utan marknadsdominerande ställning bryter mot EU:s lagstiftning.

Kommissionen ombeds klargöra ytterligare två aspekter:

1. Finns det i detta konkreta fall inte också betänkligheter vad gäller överenskommelser som bryter mot artikel 85?
2. Hur skulle sakförhållandet förändras om ett offentligt rättsligt bolag bedrev färjetrafik? Måste detta företag i så fall registreras som offentligt rättsligt bolag?

⁽¹⁾ Europaparlamentets förhandlingar (december 1998).

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(31 mars 1999)

För att undvika missförstånd bör det påpekas att kommissionen i det skriftliga svar som parlamentsledamoten refererar till, meddelar att den inte anser att ett privat företag utan dominerande ställning på marknaden har brutit mot gemenskapens konkurrensregler.

1. Vad beträffar artikel 85 i EG-fördraget, har kommissionen inte några belägg för att det förekommer några horisontella avtal mellan företagen.
2. Offentliga företag är precis som andra företag skyldiga att hålla sig till gemenskapens konkurrenslagstiftning. I artikel 90 i EG-fördraget anges att medlemsstaterna beträffande offentliga företag inte ska vidta och inte heller bibehålla någon åtgärd som strider mot konkurrensreglerna, förutom av skäl som anges i artikel 90.2. I detta fall förefaller det inte som om det föreligger något brott mot konkurrensreglerna av ett privat företag och situationen skulle inte vara annorlunda om färjetrafiken drevs av ett offentligt företag.

Det färjebolag som parlamentsledamoten refererar till i detta fall är ett privat företag som varken ägs eller kontrolleras av offentliga myndigheter. Det är därför inte något offentligt företag.

(1999/C 341/137)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0349/99
från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen

(23 februari 1999)

Angående: Marjal de Pego-Oliva

I november 1998 förklarade Europeiska kommissionen som svar på en skriftlig fråga (E-3006/98)⁽¹⁾ att den inte anser att gemenskapslagstiftningen överträts i det fall som tidigare beskrivits rörande de övergrepp på miljön som sker i Marjal de Pego-Oliva (Valencia). Kommissionen sade att de spanska myndigheterna hade vidtagit rättsliga och administrativa åtgärder för att sätta stopp för förstöringen av området, som är en av de viktigaste våtmarkerna i Spanien.

Under föregående år och under loppet av de förfaranden som de spanska myndigheterna hänvisar till har emellertid områdets miljösituation allvarligt förvärrats utan att de behöriga myndigheterna ingripit för att förhindra detta. Enligt en studie som genomförts av experter från universitetet i Alicante beräknas kostnaderna för de skador som redan orsakats i området uppgå till 1 500 miljoner. I en rapport från nationalparksstyrelsen konstateras det att hälften av alla fågelarter som häckar i Marjal de Pego-Oliva har försvunnit eller har minskat i antal till hälften. Förutom hoten mot fåglarna i parken har andra övergrepp på miljön förekommit under det gångna året, såsom fiskdöd orsakad av de turbiner som avleder vatten, utsläpp av pesticider från jordbruket, boskapsdöd till följd av förgiftat vatten, växande sophögar i de provisoriska jordbrukarbosättningarna, sänkt

grundvattennivå, markförstöring inom våtmarksområdena samt övergrepp på landskapsbilden i form av odlingar av exempelvis solrosor, som inte alls passar in i områdets karaktär.

Marjal de Pego-Oliva ingår i den förteckning över skyddsvärda våtmarker som upprättats av Valencias miljöförvaltning, har klassificerats som särskilt skyddsområde för fåglar (direktiv 79/409/EEG) ⁽²⁾ och erhåller fortfarande medel från Lifeprogrammet.

- Anser inte kommissionen med anledning av detta att såväl de övergrepp på miljön som tas upp i ovannämnda rapporter som de fakta som här läggs fram visar att de spanska myndigheterna inte agerar på ett effektivt sätt för att förhindra att området förstörs?
- Vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta för att bevara Marjal de Pego-Oliva?

⁽¹⁾ EGT C 142, 21.5.1999, s. 68.

⁽²⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(6 april 1999)

Följande sägs i kommissionens svar på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-3006/98, i enlighet med artikel 6.2 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter:

”Medlemsstaterna skall i de särskilda bevarandeområdena vidta lämpliga åtgärder för att förhindra försämring av livsmiljöerna och habitatet för arterna samt störningar av de arter för vilka områdena har utsetts, om sådana störningar kan ha betydande konsekvenser för målen med detta direktiv.”

I svaret från de spanska myndigheterna på kommissionens begäran att inkomma med information om vilka åtgärder som vidtagits för att stoppa försämringen av området sägs att både administrativa och rättsliga åtgärder vidtagits. Åtgärderna omfattar även att man hänskjutit ärendet till domstol.

Bland de åtgärder som kommissionen vidtagit för att hjälpa myndigheterna med de problem som beskrivs i frågan, finns samfinansiering av ett Life-projekt som syftar till att Valencias regering skall förvärva land i området för att säkerställa att området får ett fullgott skydd.

(1999/C 341/138)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0352/99

från Eva Kjer Hansen (ELDR) till kommissionen

(12 februari 1999)

Angående: Regler för fiske och odling av europeisk ål

I svaret på min fråga P-3994/97 ⁽¹⁾ hänvisade kommissionen till att den inte ville ta initiativ till att införa regler om fiske och odling av europeisk ål (*Anguilla anguilla* L.) med hänvisning till att man avvaktade en rapport från Internationella rådet för havsforskning (ICES). Denna rapport är nu offentliggjord och kommissionen ombeds nu att redogöra för vilka initiativ man kommer att ta till följd av rapportens alarmerande slutsats om läget för den hotade ålen.

Kommissionen ombeds beskriva innehållet i eventuella återutsettningsprogram.

Kommissionen ombeds också att redogöra för om man överväger att införa ett tillfälligt exportförbud i syfte att stabilisera den europeiska marknaden.

⁽¹⁾ EGT C 187, 16.6.1998, s. 108.

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar*(17 mars 1999)*

Kommissionen har beaktat rapporten från Internationella havsforskningsrådet (ICES) när det gäller de minskade ålfångsterna och läget för den europeiska ålen. Det framgår också tydligt av ICES:s rapport att forskarna inte har kunnat fastställa orsakerna till nedgången. ICES påpekar att det fortfarande finns stora luckor i kunskaperna om ålens livsprocess och om ålfiske, varför det inte finns tillräckliga underlag för att utveckla en vittomfattande förvaltningsstrategi för ål, baserad på praktiska och funktionella åtgärder som skulle bidra till en ökning av beståndet.

Innan det kan utvecklas ett förvaltningssystem krävs därför mer information från vetenskapligt håll, från medlemsstaterna och från ålindustrin. Under 1998 sammanträdde kommissionen vid ett antal tillfällen med ålindustrin och ytterligare sammanträden planeras för 1999. Dessutom har ICES uppmanats tillhandahålla ytterligare information under 1999 om möjliga förvaltningsåtgärder. Kommissionen är också beredd att stödja vidare forskning om ål och har avsatt medel för ett projekt som syftar till att övervaka inflödet av ålyngel till Europa.

För att kunna motivera ett förbud mot export av glasål, vilket skulle utgöra en form av handelshinder vilket gemenskapen traditionellt sett vill undvika, skulle det krävas tillräckligt med styrkande bevis och uppgifter för att stödja förbudet. För närvarande är de vetenskapliga bevisen inte tillräckligt starka för att motivera ett sådant förbud. Under tiden undersöker kommissionen möjligheterna att be de kinesiska myndigheterna om hjälp för att på bilateral nivå lösa problemet med obegränsad handel med glasål.

*(1999/C 341/139)***SKRIFTLIG FRÅGA E-0363/99****från Joaquín Sisó Cruellas (PPE) till kommissionen***(1 mars 1999)**Angående: Kloning i Spanien*

Den första spanska expertkommittén för kloning, vilken är sammansatt av vetenskapsmän, jurister och sociologer, håller på att färdigställa en rapport som förespråkar en lagstiftningsreform varigenom nuvarande förbud skulle upphävas och det skulle bli tillåtet att utveckla kloningen i Spanien, dock endast för terapeutiska ändamål. Denna kommitté, som inrättats inom Stiftelsen för hälsovetenskaper och dess institutet för bioetik, har praktiskt taget avslutat sitt arbete, och rapporten skall läggas fram officiellt framemot juni månad, så snart man klarat av de juridiska och sociologiska frågorna. Slutsatserna kommer att vidarebefordras till ansvariga inom den spanska regeringen och inom Europeiska unionen samt till andra internationella institutioner som har med saken att göra. I rapporten framhålls att kloning kan vara en utomordentligt användbar teknik för vissa ändamål, eftersom man därigenom kan framställa vävnader för att bota vissa sjukdomar, medan det uppstår allvarliga problem om avsikten med kloningen är att skapa identiska människor, vilket svårligen torde kunna accepteras.

Kan kommissionen, trots att vi ännu inte kan ta del av innehållet i den rapport som den spanska expertkommittén håller på att färdigställa, i förväg redogöra för sin ståndpunkt i den komplexa och kontroversiella frågan om kloning?

Svar från Jacques Santer på kommissionens vägnar*(7 april 1999)*

I februari 1997 rådfrågade kommissionen sin rådgivande grupp om de etiska implikationerna av bioteknik, som i maj 1997 utfärdade ett yttrande om de etiska aspekterna av kloning (yttrande nr 9). I detta yttrande redogörs för olika kloningstekniker och slutsatsen är att "varje försök att genom nukleär substitution av mänskliga celler från vuxna eller barn framställa en genetiskt identisk människa (reproduktiv kloning) bör förbjudas".

Kommissionens ståndpunkt är i linje med det ovannämnda yttrandet och fördömer således entydigt mänsklig reproduktiv kloning. Därför har kloning av människa genom medbestämmandeförfarande av parlamentet och rådet uteslutits ur både det fjärde och det femte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling.

Det bör även erindras om att en deklaration antogs vid Europeiska rådets möte i Amsterdam (juni 1997), i vilken medlemsstaternas beslutsamhet att vidta alla nödvändiga åtgärder för att förbjuda kloning av människa underströks.

(1999/C 341/140)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0365/99**från Joaquín Sisó Cruellas (PPE) till kommissionen**

(1 mars 1999)

Angående: Kampen mot den dolda ekonomin

Arbetsmarknadens parter inom industristädningsektorn, FENI (arbetsgivarsidan) och EURO-FIET (fackföreningar) översände i december 1998 ett meddelande till den österrikiska ministern för social- och hälsofrågor, som då var ordförande för Europeiska unionens råd (sociala frågor), liksom till den ledamot av Europeiska kommissionen som är ansvarig för dessa frågor, där man tillkännagav att man undertecknat en gemensam förklaring om att bekämpa svartarbete. I meddelandet uppmanades också unionens medlemsstater att vidta konkreta åtgärder för att ge de ekonomiska och sociala aktörerna möjlighet att undvika den här sortens svartarbete, eftersom varje sådant åtagande i annat fall vore verkningslöst. Industristädningsektorn omfattar i Europa omkring 47 000 företag och 2,3 miljoner arbetstagare.

Skulle kommissionen kunna uppge om den vidtagit eller har för avsikt att vidta några åtgärder beträffande denna fråga?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(7 april 1999)

Den gemensamma deklARATION av de europeiska arbetsmarknadsparterna inom industristädningsektorn FENI (arbetsgivarsidan) och Euro-Fiet (fackföreningar), om svart arbete som antogs i oktober 1998 inom ramen för den sociala dialogen, är en följd av kommissionens meddelande av den 7 april 1998 om odeklarerat arbete ⁽¹⁾. Genom den gemensamma deklARATIONEN önskade arbetsmarknadens parter ge sitt bidrag till strategin för sysselsättningen och särskilt till riktlinjerna för sysselsättning för 1999 ⁽²⁾, som antogs av rådet den 22 februari 1999.

FENI och Euro-Fiet ansåg det nödvändigt att uttrycka sin vilja att bekämpa svart arbete, som de anser skadligt såväl för sektorn som för skapandet av arbetstillfällen inom gemenskapen. I sitt gemensamma uttalande förbinder de sig att aktivt bidra till kampen mot svart arbete. De visar därmed sin vilja att agera för sysselsättningen. De hoppas att deras appel kommer att höras och väntar sig att de riktlinjer som antagits på europeisk nivå följs effektivt.

Kommissionen tror att medlemsstaterna kan ta itu med problemet med svart arbete med hjälp av flera av de föreslagna riktlinjerna för 1999, t.ex. omforma skatte- och bidragssystemen för att göra arbetet mer attraktivt, minska de allmänna omkostnaderna och de administrativa bördorna för företag, minska de indirekta arbetskraftskostnaderna för relativt lågutbildade och lågavlönade arbetstagare och erkänna mer mångfasetterade och flexibla arbetsmönster. Sanktioner och kontroller är också av vikt.

Medlemsstaterna erkände betydelsen av denna fråga i den motivering som åtföljer sysselsättningsriktlinjerna för 1999. Kommissionen kommer även fortsättningsvis att övervaka den politiska utvecklingen på detta område.

⁽¹⁾ KOM(98) 219 slutlig.

⁽²⁾ KOM(98) 574 slutlig.

(1999/C 341/141)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0367/99**från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen**

(1 mars 1999)

Angående: Avreglering av tidskrifts- och tidningsförsäljning

Italiens deputeradekammarer godkände den 12 januari 1999 om nya bestämmelser vad gäller försäljningsställen för dagspress och periodisk press. Enligt den nya lagen kommer tidningar att på försök även få säljas på andra ställen än de fasta, godkända försäljningsställena, till exempel i tobaksaffärer, varuhus, bokhandlar och på bensinstationer och kaféer.

Till och med verksamheter som säljer varor inom ett visst område (till exempel fiskeredskap) kommer att kunna sälja tidningar som har anknytning till detta. Lagen föreskriver dessutom att de verksamheter som deltar i försöket även i fortsättningen kommer att få sälja tidskrifter och tidningar. Denna bestämmelse har gett upphov till protester från innehavare av godkända försäljningsställen, delvis till följd av propaganda i veckotidningen "Il Borghese".

Lagförslaget, som ännu inte godkänts i senaten, är inriktat mot en definitiv och total avreglering. En sådan kan, om förslaget går igenom, komma att få allvarliga ekonomiska följder för innehavarna av de godkända försäljningsställena (tidningskioskerna) vars verksamheter för närvarande är strikt reglerade vad gäller öppettider och semesterscheman.

Kan kommissionen mot denna bakgrund

1. ange om inte denna okontrollerade och plötsliga avreglering kan medföra så stor ekonomisk skada för innehavarna av godkända försäljningsställen att de tvingas stänga, vilket därmed ger upphov till arbetslöshet?
2. ge ett allmänt omdöme i frågan?

Svar avgivet av Mario Monti på kommissionens vägnar

(4 maj 1999)

Kommissionen tackar parlamentsledamoten för att ha informerat om detta lagförslag som håller på att utarbetas av det italienska parlamentet. Enligt vad som framgår av parlamentsledamotens uppgifter innebär de nya reglerna förändringar i gällande villkor för försäljning av tidskrifter och tidningar i linje med en strävan att skapa enhetliga regler för att underlätta villkoren för sådan verksamhet. Avsikten med det nya lagförslaget verkar därför inte ge någon anledning till tvivel om reglernas förenlighet med principerna för den inre marknaden, i synnerhet inte vad gäller etableringsfriheten.

Dessutom har kommissionen inte mandat att uttala sig om bedömningar som medlemsstaternas myndigheter gör när det gäller de ekonomiska effekterna av ny lagstiftning för aktörer som redan är etablerade på nationell nivå.

(1999/C 341/142)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0371/99

från Konstantinos Hatzidakis (PPE) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Förseningar i samband med metrobygget i Athen

Byggandet av Athens metro, ett projekt som delvis finansieras av Europeiska unionen, borde ha varit klart vid utgången av 1998. Enligt den andra utvärderingsrapporten, utarbetad av företaget Global View, har vissa svårigheter uppstått och dessa är till sin natur sådana att det inte varit möjligt att förutse dem. Till sin omfattning är problemen också så små att de inte på något avgörande sätt kan anses vara tillbörliga skäl för en försening — de flesta beror på att man valt en teknisk utrustning som är olämplig i vissa terrängförhållanden, något som borde ha varit möjligt att undvika eftersom den geotekniska undersökning som gjorts innehöll indikationer om detta. Det ansvariga ministeriet för miljö, fysisk planering och offentliga arbeten godkände trots detta en försening på två år, på grund av "oförutsedda geologiska förhållanden", och utan att på något sätt ställa den ansvariga kontrahenten till svars för detta. Låt oss också konstatera att man genom det reviderade projektkontraktet som undertecknades 1994 ställde 6,7 miljarder drachmer till förfogande för att påskynda ett slutförande av projektet, och att den projektansvariga lyfte dessa medel för att projektet skulle vara klart i oktober 1998.

Mot bakgrund av detta vill jag fråga kommissionen om följande:

1. Vad anser kommissionen om orsakerna till förseningen, mot bakgrund av att de geotekniska förundersökningarna faktiskt hade visat att tekniska svårigheter skulle uppstå?
2. Vilka garantier ges i kontraktet om metrobygget i Athen för att projektet skall vara färdigt i tid, och varför åberopas inte dessa i den situation som nu uppstått?
3. I vilken mån har de beviljade gemenskapsmedlen utnyttjats hittills, och finns det någon risk för en suspendering av budgeten för projektet på grund av en allt för låg utnyttjandegrad?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(19 mars 1999)

Mot bakgrund av uppgifter som de grekiska myndigheterna har överlämnat till kommissionen har tunnelbanebygget i Aten försenats huvudsakligen av två anledningar. Å ena sidan beror det på att de arkeologiska utgrävningarna har pågått mycket längre än de sex månader per utgrävningsplats som förutses i det avtal som undertecknades 1991, och å andra sidan på oförusedda geologiska villkor, de 1 125 marktaster till trots som har genomförts på den 18 km långa sträcka som ingår i tunnelprojektet.

I avtalet ingår klausuler för obefogade förseningar. Det är upp till de två undertecknande parterna att avgöra när dessa skall tillämpas, om sådana förseningar uppkommer. Detta har hittills inte skett.

Europeiska regionala utvecklingsfonden har inom gemenskapsstödrumarna för 1994-1999 avsatt ett belopp på 783 miljoner euro till tunnelbaneprojektet i Aten, varav 90 miljoner euro skall utbetalas under 1999 och 2000. Hela beloppet kommer med säkerhet att ha utbetalats före utgången av år 2000.

(1999/C 341/143)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0374/99

från Antoni Gutiérrez Díaz (GUE/NGL) till kommissionen

(17 februari 1999)

Angående: Planerna på att bygga väg C-37 från Torrelló till Valle de En Bas, Katalonien, Spanien

Planerna på att anlägga en genomfartsled mellan städerna Vic och Olot i Katalonien har under de senaste åren givit upphov till kraftiga protester från såväl miljöorganisationer som ett stort antal politiska och sociala organisationer i dessa regioner.

Av miljökonsekvensbeskrivningen (MKB) framgår att detta projekt, som även omfattar anläggandet av en tunnel förbi Bracons mellan orten Torelló och Valle de En Bas, kommer att få allvariga konsekvenser för området.

Trots detta, och trots att motståndet mot projektet bara har växt, har den katalanska regeringens departement för regionalpolitik och offentliga arbeten beslutat att inleda de administrativa förfarandena för projektets genomförande, och man har även ansökt hos den spanska regeringen om att det skall införlivas i Europeiska unionens transeuropeiska transportnät (TEN).

Kan kommissionen informera om huruvida den spanska staten inkommit med en ansökan om att vägen skall införlivas i de transeuropeiska transportnäten? Är det i så fall tänkt att den skall finansieras med medel från Sammanhållningsfonden?

Känner kommissionen till miljökonsekvensbeskrivningen? Vad har kommissionen för åsikt om den? Anser kommissionen att de effekter som projektet enligt miljökonsekvensbeskrivningen får för områden av särskilt naturvårdsintresse kan stå i strid med gemenskapslagstiftningen om detta?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(22 mars 1999)

Spanien har inte begärt att få inkludera denna vägsträcka – motorvägen C-37 från Torelló till Valle de En Bas i Katalonien i det transeuropeiska nätet. Det planeras ingen finansiering av denna vägsträcka inom ramen för Sammanhållningsfonden och budgeten för det transeuropeiska nätet. Det kan påpekas att Sammanhållningsfonden har finansierat två andra sträckor av den motorväg som är känd som "Eje de Cataluña", nämligen sträckan mellan Rajadell och Artés (!) och sträckan mellan Artés och Sta. Maria de Oló (?).

Kommissionen känner inte till resultaten från den miljökonsekvensbeskrivning som har genomförts av Spanien.

Enligt de uppgifter som parlamentsledamoten har översänt kommer vägen att korsa ett område som av Spanien har föreslagits ingå i nätet Natura 2000 (Sistema Transversal Catalá, nr ES51110005). Kommissionen kommer att vända sig till de spanska myndigheterna för att begära information om de förfaranden som

tillämpas för att se till att artikel 6.3 och 6.4 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ⁽³⁾ efterlevs.

- (¹) Kommissionens beslut C(95)3068 av den 11 december 1995, ändrat genom beslut C(96)3776 av den 12 december 1996.
(²) Kommissionens beslut C(96)2626 av den 23 september 1996.
(³) EGT L 206, 22.7.1992.

(1999/C 341/144)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0380/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: Verksamheten inom avvänjningsenheten 18+ i Grekland

Samtidigt som narkotikaproblemen ökar lavinartat i Grekland och över hela Europa så riskerar avvänjningsenheten vid Attikas psykiatriska sjukhus – en av de få avvänjningsenheter som finns i Grekland – att tvingas upphöra med sin verksamhet och sina avgiftnings- och avvänjningsprogram för narkotikaberoende samt sina program för förebyggande vård. Detta beror på att vårdarna inom enheten skall avskedas och det skapar problem för den fortsatta behandlingen av de narkotikaberoende på grund av de band som skapats mellan vårdare och patienter.

1. Vad anser kommissionen om att man så ofta byter ut personalen vid denna typ av vårdinrättningar?
2. Kan kommissionen – om den håller med om att bytena av personal får negativa konsekvenser – ingripa gentemot den grekiska regeringen för att få till stånd att denna typ av inrättningar undantas från lagen om anställningar inom den offentliga sektorn?

Svar Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(20 april 1999)

1. Det är allmänt känt att ett tvärt avbrott i relationen mellan terapeut och patient, särskilt om patienten är narkoman, kan få negativa konsekvenser för patienten. Det är emellertid medlemsstaternas skyldighet att rätta till sådana problem.
2. Kommissionen litar på att de grekiska myndigheterna vidtar de nödvändiga åtgärderna för att komma tillrätta med situationen och de grekiska myndigheterna har kommissionens fulla stöd i sina ansträngningar. Man kan i detta sammanhang lägga märke till att kommissionen håller på att undersöka ett förslag från de grekiska myndigheterna beträffande en särskilt åtgärd som Attikas psykiatriska sjukhus vidtagit för att förbättra patienternas levnadsvillkor och för att främja avinstitutionalisering hos ett så stort antal patienter som möjligt.

(1999/C 341/145)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0382/99

från Nuala Ahern (V) till kommissionen

(19 februari 1999)

Angående: Genomförande av Joule-Thermie-programmet inom det fjärde ramprogrammet för forskning

Kan kommissionen, med anledning av revisionsrättens särskilda rapport nr 17/98 om forskning inom Joule-Thermie-programmet ⁽¹⁾, förklara varför åtagandena för projekt är drygt 20 procent lägre än vad som angetts i den vägledande budgeten i bilaga II i rådets beslut om det särskilda programmet om energiforskning inom det fjärde ramprogrammet (94/806/EG) ⁽²⁾, och i synnerhet varför anslagen till små och medelstora företag är separata i stället för att ingå i projektanslagen, vilket skulle innebära en femprocentig delaktighet av små och medelstora företag i programmen?

Kan kommissionen också förklara varför de Joule-åtaganden som sträcker sig fram till 1997 ligger 70 miljoner ecu under den vägledande budgeten för Förnybar energi, medan de ligger 8,9 miljoner ecu respektive 6,8 miljoner ecu över den vägledande budgeten för Effektiv energianvändning respektive Fossila bränslen?

Finns det under dessa förhållanden någon möjlighet att gottgöra underskottet på 70 miljoner ecu innan programmet avslutas, så att man kan uppfylla de löften som kommissionsledamot Cresson gett till parlamentet? Om inte, vilka åtgärder kommer att vidtas?

(¹) EGT C 356, 20.11.1998, s. 39.

(²) EGT L 334, 22.12.1994, s. 105.

(1999/C 341/146)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0383/99

från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen

(19 februari 1999)

Angående: Genomförande av Joule-Thermie-programmet inom det fjärde ramprogrammet för forskning

Kan kommissionen redogöra för skillnaderna mellan de verkliga utgifterna fram till programmets slut och de vägledande belopp som angavs i bilaga II i rådets beslut om det särskilda programmet om energiforskning inom det fjärde ramprogrammet (94/806/EG) (¹), vilket delvis har rapporterats i revisionsrättens särskilda rapport nr 17/98 (²), och särskilt ange om det stora underskottet på ungefär 70 miljoner ecu i december 1997 för Förnybar energi i Joule-programmet faktiskt hade kompenseras i slutet av 1998?

Kan kommissionen förklara dessa skillnader?

På grund av oenighet 1995/1996 garanterade kommissionsledamot Cresson att den planerade andelen för forskning om förnybar energi skulle uppnås. Kan kommissionen ange vilka konsekvenserna kommer att bli om man inte når den planerade andelen, om detta faktiskt är fallet?

(¹) EGT L 334, 22.12.1994, s. 105.

(²) EGT C 356, 20.11.1998, s. 39.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna P-0382/99 och P-0383/99
ingivna av Édith Cresson för kommissionen**

(1 april 1999)

Förutom de 153,3 miljoner € som anges 1998 i revisionsrättens särskilda rapport nr 17/98 anslås 97 miljoner € i Joule-programmet för projekt inom området förnybar energi.

Det totala beloppet gemenskapsstöd för detta område är 250,3 miljoner €, vilket motsvarar 58,8 % av budgeten, jämfört med den vägledande procentsatsen på 58,6 % i bilaga II till rådets beslut av den 23 november 1994 om ett särskilt program för forskning, teknisk utveckling och demonstration inom området icke-nukleär energi (1994 till 1998) (¹). Vad gäller den åtskilda tilldelningen för små och medelstora företag ligger uppdelningen i tabell 2 i revisionsrättens särskilda rapport helt i linje med den fotnot som finns i bilaga II till ovan nämnda rådsbeslut.

(¹) EGT L 334, 22.12.1994.

(1999/C 341/147)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0385/99

från Jan Wiersma (PSE) till kommissionen

(19 februari 1999)

Angående: Det politiska läget i Dominikanska republiken

Känner kommissionen till de problem som nyligen uppkommit i Dominikanska republiken, särskilt när det gäller det sätt som regeringen behandlar oppositionen på?

Har man redan reagerat på detta?

Om så är fallet, på vilket sätt?

Om så inte är fallet, är kommissionen beredd att sätta sig in i läget i Dominikanska republiken och att vid behov eventuellt vidta åtgärder?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(18 mars 1999)

Kommissionen följer uppmärksamt det politiska läget i Dominikanska republiken och är medveten om den spänning som för närvarande råder mellan regeringen och oppositionen. Detta spända läge måste visserligen ses i ett större sammanhang, men rör i dag särskilt frågan om sammansättningen av "Junta Central Electoral".

En delegation från kommissionen, bestående av högt uppsatta personer, har nyligen besökt Dominikanska republiken. Gruppen mötte republikens president liksom ordförandena för senaten respektive första kammaren (båda företrädare för oppositionen) och underströk vid dessa tillfällen med detta att statens alla institutioner måste ta sitt ansvar samt att samarbete dem emellan är en förutsättning för att demokratin och rättsstaten skall kunna stärkas.

(1999/C 341/148)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0390/99

från Gerhard Schmid (PSE) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: Stöd till bayerska golfbanor med anslag från mål 5b

1. Stämmer det som stått i tidskriften Focus om att stöd till anläggande av golfbanor med europeiska anslag för mål 5b inte motsvarar uppgifterna för det operationella programmet? Om det stämmer: vilken är i så fall förklaringen?
2. Är det mottagaren som skall betala tillbaka dessa penningmedel eller är det fristaten Bayern?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 april 1999)

1. Den 1-5 december 1997 och den 28-29 januari 1998 behandlade Europeiska revisionsrätten Bayerns mål 5b-program för 1989-1993. I sin sektorsskrivelse av den 16 april 1998 fastställde revisionsrätten att stöd som gavs inom ramen för detta program till golfbanor ofta inte var förenligt med programmets mål. Tvivel förelåg också om finansiering av golfbanor var motiverat inom åtgärden "bondgårdsemester" och rätten föreslog finansiering från Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF). Rätten fastslog också att varken resultat från någon miljökonsekvensbeskrivning eller byggnadstillstånd fanns tillgängligt vid tiden för det rättsliga åtagandet för den offentliga finansieringen.

Som svar på detta förklarade Tyskland att enligt beskrivningen av åtgärden "bondgårdsemester" i gemenskapens stödramar för detta operativa program var syftet att färdigställa och förbättra möjligheterna till god inkvartering och kosthåll. Därför kan sport-, hälso- och kulturellerad turism komma i fråga. I de utvecklingsplaner som skickades in till kommissionen innan utkastet till gemenskapens stödramar gjordes nämns uttryckligen "byggande av golfbanor".

Kommissionen håller på och fattar beslut om sin ståndpunkt.

2. Om kommissionen begär återbetalning vänder man sig till medlemsstaten.

(1999/C 341/149)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0391/99
från Ursula Stenzel (PPE) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: Tjänster inom kommissionen

Kommissionen har under innevarande år en personalstyrka på endast 16 420 personer, fast den bort ha 17 200 medarbetare.

1. Kan kommissionen ge besked om varför omkring tusen tjänster varit vakanta under 1996 och varför även detta år omkring 780 tjänster i de talrika tjänstegrenarna kommer att förbli obesatta?
2. Kan kommissionen tala om varför relativt sett rätt få österrikare anställts vid kommissionen (132 kvinnor och 128 män) fram till nyckeldatumet 31 december 1998 (se kommissionens arbetsrapport)? I motsats till detta är finländarnas andel (298 kvinnor, 155 män) och svenskarnas andel (274 kvinnor och 166 män) mycket högre. Anser kommissionen att det råder en uppenbar obalans mellan de nya medlemsstaterna?
3. Kan kommissionen ge besked om enligt vilken fördelningsnyckel de nya medlemsstaterna är företrädna vid kommissionen?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(14 april 1999)

1. Situationen vad gäller vakanta tjänster vid kommissionen har förbättrats sedan toppen under 1995/1997 (en tabell över detta har sänts direkt till parlamentsledamoten och parlamentets generalsekretariat). Det fortfarande stora antalet vakanta tjänster, som dock inte längre uppgår till 780 som ledamoten anger, har cykliska och strukturella orsaker.

Det finns två cykliska orsaker: dels blir de tillgängliga reservlistorna över godkända sökande alltmer föråldrade och otillräckliga, dels har vissa särskilda svårigheter uppstått när det gäller att rekrytera godkända sökande i samband med uttagningsproven för de nya medlemsstaterna som organiserats sedan 1995. Dessa orsaker är förklaringen till omkring en tredjedel av det nuvarande antalet vakanta tjänster. Problemen kommer att försvinna efter 1999 (då reservlistor från pågående uttagningsprov för tjänstemän i kategori A ställs till förfogande (475 sökande i december 1999/januari 2000) och rekryteringen för utvidgningen avslutas).

Eftersom de strukturella orsakerna bakom de många vakanta tjänsterna hänger samman med en viss stelhet vid generaldirektoratens rekrytering av personal och den avsiktliga frånvaron av centraliserade rekryteringssystem, nöjer sig administrationen med att tillhandahålla listor, låta generaldirektoraten välja från listorna och övervaka hur de använder dem, i syfte att ge generaldirektoraten och tjänstegrenarna ansvaret för deras egna rekryteringsåtgärder.

Ett visst antal vakanta tjänster tycks således vara ofrånkomligt, med hänsyn till att tidsfristerna för att tillsätta tjänster utsträcks genom olika administrativa förfaranden, såsom offentliggörande, granskning av ansökningarna, information till de sökande och beslut från tillsättningsmyndigheten. Denna lägstanivå, som utgör 300/350 tjänster, eller omkring 2 % av personalstyrkan, är det mål som kommissionen satt upp för sig själv på medellång sikt.

2. Som ledamoten konstaterar finns det en skillnad i hur de tre nationaliteterna från de nya medlemsstaterna är representerade för närvarande. En del av förklaringen är att det krävts rekryteringar för att täcka de nya behov på språksidan som Sveriges och Finlands anslutning medfört. Så har inte varit fallet när det gäller Österrike, eftersom dess anslutning inte påverkade antalet officiella språk i unionen.

Vid sidan av dessa faktorer är det riktigt att rekryteringen av österrikare gått relativt långsamt hittills. Den huvudsakliga anledningen är att alltför få deltog i de uttagningsprov som anordnades för österrikiska medborgare, vilket resulterade i att det från början inte fanns tillräckligt många godkända sökande för att nå de uppsatta målen (!).

De senaste österrikiska uttagningsproven visar att situationen har förbättrats: vid ett uttagningsprov för förste handläggare från Österrike (KOM/A/3/98) godkändes 44 sökande. Rekrytering pågår. Ett uttagningsprov för C5/4 med 80 godkända sökande håller på att avslutas och rekrytering har redan inletts. Ett uttagningsprov för B5/4, som förväntas ge 70 godkända sökande, kommer att avslutas inom kort.

3. I februari 1995 beslutade kommissionen att sprida de övergripande målsättningarna för rekryteringen från de nya medlemsstaterna över 5 år (1995-1999). Av 1050-1350 tjänster inom kategori A,B,C och D, skulle 400-500 tjänster fördelas till österrikiska medborgare, 400-500 till svenska medborgare och 250-350 till finländska medborgare (utöver behoven på språksidan). Dessa siffror fastställdes för att ge de nya medlemsstaterna adekvat representation bland kommissionens personal i enlighet med artikel 27 i tjänsteföreskrifterna. Härvid tillämpade kommissionen demografiska kriterier baserade på antal anställda från jämförbara medlemsstater inom tjänstegrenarna.

(¹) Vid uttagningsprov COM/B/949 — grad B1 deltog 35 sökande, varav endast 8 godkändes. Proven gällde 50 tjänster.

(1999/C 341/150)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0393/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: Omfördelning av medel som sparats in på den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker

Citrusfruktexporten har stora problem i Grekland, som lider särskild skada av den ekonomiska kris som drabbat Ryssland, dit en stor del av den grekiska exporten går, och detta har gjort att citrusfruktproducenterna hamnat i en besvärlig ekonomisk situation. Dessutom har de drastiska nedskärningarna av exportstödet inom frukt- och grönsakssektorn, som är större än vad som föreskrivs i Gattavtalet, lett till stora inbesparingar. För 1997-1998 uppgår denna summa till 76 miljoner ecu.

Eftersom citrusfruktsektorn bör stödjas så att exporten förbättras och ökas samt får en bättre struktur, vill jag fråga om kommissionen har för avsikt att omfördela den summa om 76 miljoner ecu som sparades in under åren 1997 till 1998 på grund av de omfattande nedskärningarna av exportstödet, till åtgärder som skulle hjälpa sektorn att hantera sina allvarliga problem?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 april 1999)

Kommissionen har sett till att exportstöd beviljats för de kvantiteter som föreskrivs i det Allmänna tull- och handelsavtalet (GATT) och inom ramen för den budget som fastställs där. Kommissionen syftar till att upprätthålla exportflödet och inte att till varje pris uppnå det utgiftstak som fastställs i GATT-avtalet. För regleringsåret 1997/1998 svarade apelsiner för 52 % av den sammanlagda volym frukt och grönsaker för vilken exportstöd beviljats och citroner för 17 %. Till följd av krisen i Ryssland, som i synnerhet drabbat exporten av apelsiner från Grekland, har de preliminära nivåerna för exportbidragen för vissa produkter höjts. För apelsiner uppgår detta belopp sedan januari 1999 till 50 euro per ton.

Rådet granskar för närvarande ett förslag till förordning från kommissionen om informations- och säljfrämjande åtgärder för jordbruksprodukter i tredje land (¹). När detta förslag väl har genomförts skulle det kunna bidra till att stödja exporten av jordbruksprodukter i allmänhet och citrusfrukter i synnerhet.

(¹) KOM(98) 683 slutlig.

(1999/C 341/151)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0394/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: Finansiering av åtgärder för att omstrukturera citrusfruktodlingen inom den tredje gemenskapsstödramen

Citrusfruktsektorn i Grekland har allvarliga problem, dels på grund av EU-politiken (Gatt-avtalen, avtal med tredje land om förmånsbehandling), dels på grund av världskonjunkturen. För att lösa dessa problem krävs det

omstruktureringsåtgärder och stöd till framställningsindustrin så att den moderniseras och diversifieras, t.ex. mot produktion och standardisering av naturliga juicer.

Kommissionen tillfrågas:

1. Kan åtgärder för att omstrukturera citrusfruktodlingen och framställningsindustrin inordnas i de operativa program som finansieras genom strukturfonderna?
2. Vad avser kommissionen att göra för att sådana åtgärder skall inbegripas i den tredje gemenskapsstödramen?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(31 mars 1999)

1. Ja, men med tanke på hur långt framskriden strukturfondernas programplaneringsperiod redan är finns det inte tillräckliga marginaler inom gemenskapens stödramar (GSR) för 1994-1999, dvs. vare sig tillgängliga anslag eller tid, för att nya strukturåtgärder till stöd för citrusfruktsektorn skulle kunna komma igång.
2. Det är medlemsstaternas myndigheter som ansvarar för att göra de egna prioriteringarna och för att dessa tas med i förslagen till både regionala planer och till verksamhetsprogram. Kommissionen kommer att granska dessa förslag utifrån de bestämmelser som antas för den tredje perioden år 2000-2006.

(1999/C 341/152)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0400/99

från Robin Teverson (ELDR) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: EU:s livsmedelsbistånd

Kan kommissionen ange utvecklingen för det totala värdet på EU:s livsmedelsbistånd till tredje land under de senaste fem åren? Kan kommissionen dessutom ange värdet på detta livsmedelsbistånd per mottagarland, och om möjligt per givande EU-land under samma period?

Skulle det även vara möjligt att få veta i vilken form biståndet har getts (t.ex. spannmål, mjölk, bearbetade produkter) och hur detta biståndssystem fungerar (vem är berättigad till bistånd, hur fattas besluten osv.)?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(20 april 1999)

Det totala värdet av gemenskapens livsmedelsbistånd under de senaste fem åren och det sätt på vilket det har fördelats beroende på biståndets art framgår av de tabeller som skickas direkt till parlamentsledamoten och till Europaparlamentets generalsekretariat.

De beslut som just nu fattas i fråga om livsmedelsbistånd och livsmedelsförsörjning bygger på rådets förordning (EG) 1292/96 av den 27 juni 1996 om principerna för och förvaltning av livsmedelsbistånd samt om särskilda stödåtgärder för livsmedelsförsörjningen ⁽¹⁾.

De länder som kan komma i fråga för en insats på detta område framgår av bilagan till den förordningen. Alla anslag på minst 2 miljoner euro måste godkännas av en förvaltningskommitté (som består av företrädare för medlemsstaterna och har en företrädare för kommissionen som ordförande) innan kommissionen kan fatta någon form av beslut.

⁽¹⁾ EGT L 166, 5.7.1996.

(1999/C 341/153)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0414/99
från Vincenzo Viola (PPE) till kommissionen

(19 februari 1999)

Angående: Särskilda bestämmelser för allmän trafikplikt för regelbunden flygtrafik mellan öregioner och kontinenten

I artikel 154 och 158 i Amsterdamfördraget behandlas Europeiska unionens öregioner och behovet av att förbinda dem med gemenskapens centrala regioner, bl.a. med utgångspunkt i deras ställning som mindre gynnade regioner, vilket är en följd av strukturella geografiska svagheter som, om de fortgår, hindrar dessa regioners ekonomiska och sociala utveckling.

Vilka åtgärder avser kommissionen, mot bakgrund av detta, att vidta för att upphäva de negativa effekterna på flygresor från och till Sardinien som orsakats av öppnandet av Malpensa 2000? Övervakar kommissionen bestämmelserna i förordning (EEG) 2408/92 ⁽¹⁾ om särskilda bestämmelser för allmän trafikplikt för regelbunden flygtrafik som borde garantera tillhandahållandet av tjänster som uppfyller kriterierna "kontinuitet, regelbundenhet, kapacitet och prissättning", kriterier som för tillfället inte uppfylls av den flygtrafik som förbinder t.ex. de sicilianska öarna Pantelleria och Lampedusa med det italienska fastlandet eller Sicilien?

⁽¹⁾ EGT L 240, 24.8.1992, s. 8.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(6 april 1999)

Som frågeställaren nämner i sin fråga föreskrivs det i rådets förordning (EEG) 2408/92 av den 23 juli 1992 (om EG-lufttrafikföretags tillträde till flyglinjer inom gemenskapen) att medlemsstaterna får införa allmän trafikplikt. Den rättsliga befogenheten att besluta huruvida allmän trafikplikt skall införas för vissa flyglinjer till regionala flygplatser, eftersom sådana flyglinjer anses vara av vitalt intresse för den ekonomiska utvecklingen i regionen, ligger därför inte hos kommissionen. Villkoren måste vara nödvändiga för att säkerställa ett adekvat utbud av lufttrafik på sådana flyglinjer, i enlighet med vissa normer som lufttrafikföretagen inte skulle uppfylla om de enbart tog hänsyn till sina kommersiella intressen.

Kommissionen är medveten om att de italienska myndigheterna överväger olika sätt att stimulera lufttransporttjänster till ytterområden, däribland de mindre sicilianska öarna. De alternativ som är tillgängliga enligt gemenskapens lagstiftning är antingen införande av allmän trafikplikt på de berörda flyglinjerna, i enlighet med vad som nämns ovan, eller införande av en icke-diskriminerande form av socialt stöd till förmån för invånarna på sådana öar. Det är upp till de italienska myndigheterna att avgöra vilka lufttransporttjänster som bör omfattas av sådana arrangemang. Vad gäller flygtrafiken till Milano, skulle det vara svårt att införa särskilda bestämmelser för en viss flygplats om det finns tillfredsställande flyglinjer till andra flygplatser som betjänar denna stad.

(1999/C 341/154)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0421/99
från Ernesto Caccavale (UPE) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: Brister i lagstiftningen när det gäller risker i samband med att arbetstagare inom sjöfartssektorn exponeras för asbest

Följande fråga ställs mot bakgrund av att

- det i direktiv 83/477/EEG ⁽¹⁾ om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för asbest i arbetet (ett särdirektiv enligt direktiv 80/1107/EEG ⁽²⁾ om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för kemiska, fysikaliska och biologiska agenser i arbetet), i artikel 1.2 uttryckligen står att direktivet inte skall tillämpas på sjötransporter och lufttransporter, trots att detta inte påverkar medlemsstaternas möjlighet att tillämpa eller införa lagstiftningsbestämmelser eller administrativa bestämmelser som säkerställer ett bättre skydd för arbetstagarna,
- den italienska regeringen, trots införlivandet av gemenskapsdirektivet, inte har lyckats lösa situationen för de arbetstagare som inte omfattas av ovannämnda bestämmelser, vilket innebär att det skapas brister i lagstiftningen när det gäller detta problem och att sektorerna i fråga inte får det skydd de behöver, och att

- asbest är ett mycket skadligt material och att det i Italien och andra europeiska länder tyvärr redan har upptäckts fall av sjukdomar och till och med dödsfall hos sjöfolk på grund av asbest.

Kan kommissionen tala om

1. varför inte arbetstagare inom sjötransport- och lufttransportsektorn omfattas av det ovannämnda gemenskapsdirektivet om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för asbest i arbetet,
2. varför det inte har vidtagits några åtgärder för att avhjälpa dessa brister i lagstiftningen, vilka innebär att vissa arbetstagare utsätts för allvarliga hälsorisker,
3. ifall den anser att dessa brister i lagstiftningen, vilka både gemenskapsinstitutionerna och den italienska regeringen bär ansvar för, inte innebär en tydlig kränkning av den allmänna principen om icke-diskriminering, som i detta fall gäller ett så viktigt område som hälsoskydd och säkerhet på arbetsplatsen?

⁽¹⁾ EGT L 263, 24.9.1983, s. 25.

⁽²⁾ EGT L 327, 3.12.1980, s. 8.

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(6 april 1999)

I rådets direktiv 83/477/EEG av den 19 september 1983 om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för asbest i arbetet ⁽¹⁾, ett särdirektiv enligt artikel 8 i direktiv 80/1107/EEG av den 27 november 1980 om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för kemiska, fysikaliska och biologiska agenser i arbetet ⁽²⁾, fastställdes att direktivet inte skulle tillämpas på sjö- och lufttransporter eftersom dessa omfattades av särskilda internationella bestämmelser.

År 1990 antog rådet direktiv 90/394/EEG av den 28 juni 1990 om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för carcinogener i arbetet ⁽³⁾. Detta direktiv, som är ett särdirektiv enligt rådets direktiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet ⁽⁴⁾, omfattar alla sektorer inom näringslivet, både privata och offentliga, med mycket bestämda undantag för vissa verksamheter inom den offentliga sektorn.

Detta betyder alltså att sjö- och lufttransporter faktiskt kom att omfattas av gemenskapslagstiftningen om skydd för arbetstagare från och med år 1991 då man på gemenskapsnivå klassade alla former av asbest som cancerframkallande.

För att följa upp rådets slutsatser av den 7 april 1998 om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för asbest ⁽⁵⁾ håller kommissionen på att undersöka de befintliga åtgärderna för att se om ytterligare bestämmelser behöver antas.

⁽¹⁾ EGT L 263, 24.9.1983.

⁽²⁾ EGT L 327, 3.12.1980.

⁽³⁾ EGT L 196, 26.7.1990.

⁽⁴⁾ EGT L 183, 29.6.1989.

⁽⁵⁾ EGT C 142, 7.5.1998.

(1999/C 341/155)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0422/99

från Ernesto Caccavale (UPE) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: Bristande införlivande i den italienska lagstiftningen av de nyligen antagna gemenskapsbestämmelserna om arbetstider inom sjöfartssektorn

Följande fråga ställs mot bakgrund av att

- den sociala stadgan, som antogs av Europeiska rådet i Strasbourg den 9 december 1989, innehåller bestämmelser om att fullbordandet av den inre marknaden skall leda till förbättrade levnads- och arbetsförhållanden för arbetstagarna inom Europeiska gemenskapen, och att det i denna stadga därför har fastställts högsta gränser för arbetsveckans längd, minimitid för vila och lämplig längd för pauser,

- direktiv 93/104/EG ⁽¹⁾, som rör vissa aspekter på arbetstidsorganisationen, innehåller minimiföreskrifter för säkerhet och hälsa på arbetstidsorganisationsområdet men inte omfattar alla sektorer, exempelvis inte yrken inom sjöfartssektorn,
- Europeiska kommissionen i november 1998 antog ett förslag till direktiv (KOM(98) 0662) som syftade till att utvidga tillämpningen av ovannämnda direktiv från 1993 till att även omfatta sektorer som tidigare hade varit uteslutna, och på så vis införa ett högsta antal arbetstimmar även för sjöfartssektorn,
- de nyligen antagna italienska bestämmelserna på detta område ännu inte innehåller någon hänvisning till sjöfartssektorn, och att vissa rederier fortfarande tillämpar arbetstider som överskrider gränserna i gemenskapslagstiftningen och till och med överskrider sex eller sju timmar övertid om dagen.

Kan kommissionen tala om vilka initiativ den tänker ta för att förmå den italienska staten att införliva de nya gemenskapsbestämmelserna snarast möjligt och på så vis avhjälpa de brister som finns när det gäller reglering och harmonisering med de europeiska miniminormerna?

⁽¹⁾ EGT L 307, 13.12.1993, s. 18.

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(20 april 1999)

Den 18 november 1998 antog kommissionen i enlighet med artikel 4.2 i avtalet om socialpolitik ett förslag till ett rådsdirektiv om det avtal om arbetstidens förläggning för sjömän som ingåtts av European Shipowners' Association (ECSA) och Federation of Transport Workers' Unions in the European Union (FST) ⁽¹⁾. När direktivet har antagits av rådet och efter det att genomförandetiden löpt ut, kommer kommissionen, som övervakare av EG-fördraget, att vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att bestämmelserna i direktivet genomförs och tillämpas fullt ut av medlemsstaterna.

⁽¹⁾ EGT C 43, 17.2.1999.

(1999/C 341/156)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0424/99 från Luisa Todini (PPE) till kommissionen

(19 februari 1999)

Angående: Sexuella övergrepp mot kvinnor

Italiens högsta domstol har, i sin dom 1636, upphävt den tidigare domen mot en man som stod åtalad för att ha våldtagit en artonårig kvinna från Potenza (Italien). Ett av de skäl som anförs är att det inte är möjligt att våldta en kvinna iförd jeans, eftersom våldtäktsmannen inte skulle kunna ta av dessa utan att offret hjälper till: slutsatsen blir att kvinnan i detta fall samtycker till handlingen.

Bortsett från att domen i sig är otrolig, blir man djupt oroad över den politiska, kulturella och sociala miljö som utgör domens bakgrund.

Är kommissionen medveten om att det är möjligt att inom Dafneprogrammet genomföra en upplysningskampanj om sexuellt missbruk av kvinnor?

Anser kommissionen att det skulle vara möjligt att ingripa på ett skarpare sätt, genom att förbättra samordningen mellan de nationella myndigheter som är ansvariga för skydd av kvinnor som blivit offer för våld?

Svar från Anita Gradin på kommissionens vägnar

(25 mars 1999)

Kommissionen stödde inom ramen för programmet Daphne ⁽¹⁾ 29 projekt under 1997 och 36 projekt under 1998 för att bekämpa våld mot kvinnor. Ett stort antal av dessa gäller just sexuella övergrepp mot kvinnor och syftar till att öka medvetenheten om dessa frågor hos allmänhet, offren och de som hjälper offren. När kommissionen utformar nya Daphne-program kommer den även fortsättningsvis att uppmärksamma problemet och hur det skall bekämpas.

Kommissionen undersöker för närvarande medlemsstaternas olika system för att hjälpa brottsoffer i allmänhet. Målet är att undersökningsresultatet skall presenteras under året. Det ingår emellertid inte i kommissionens uppgifter att samordna arbetet mellan de myndigheter i medlemsstaterna som har till uppgift att skapa juridiskt skydd för kvinnliga våldsoffer. Inte desto mindre kommer kommissionen att göra sitt för att på gemenskapsnivå bidra till det arbete som utförs av icke-statliga organisationer inom området. Detta kommer att ske inom ramen för Daphne-programmet. Genom programmet Stop stödjer kommissionen också nationella myndigheters och tjänstemäns arbete för att bekämpa en särskild form av våld, nämligen handel med kvinnor som syftar till sexuellt utnyttjande.

Tillsammans med parlamentet och berörda ordförandeländer har kommissionen inlett en kampanj för att öka medvetenheten om våld mot kvinnor. Kampanjen består av flera olika insatser på nationell och gemenskapsnivå. Den finansieras dels genom programmet Daphne, dels genom budgetposterna för särskilda årliga evenemang och informationskampanjer (B3-309 och B3-300). En första europeiska konferens om våld mot kvinnor hölls den 30 november-4 december 1998 i samarbete med ordförandelandet Österrike. Ämnet var våld mot kvinnor och polisens roll. Den 8 mars 1999 inleddes i Strasbourg en kampanj, där en vit rosett får symbolisera nolltolerans för våld mot kvinnor. Kampanjen kommer även att innefatta informationsmaterial, affischer, en webbplats, en EU-täckande opinionsundersökning (Eurobarometer) och TV-reklam. Nästa större händelse är en ministerkonferens om våld mot kvinnor som kommer att hållas i Köln den 28-30 mars 1999 i samarbete med det tyska ordförandeskapet.

(¹) KOM(99) 82 slutlig.

(1999/C 341/157)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0435/99
från Bartho Pronk (PPE) till kommissionen

(4 mars 1999)

Angående: Nederländernas ratifikation av ILO:s konvention om säkerhet vid användandet av asbest som antogs i Genève den 24 juni 1986 (konvention nr 162, antagen av Internationella arbetsorganisationens allmänna konferens vid dess sjuttioandra möte)

Frågan om huruvida det är Europeiska unionen — som en del av dess gemenskapsbefogenheter på detta område — eller de enskilda medlemsstaterna som skall ansvara för att man genomför ILO:s konvention nr 162 om säkerhet vid användandet av asbest hänsköts av kommissionen till EG-domstolen. Domstolen kom med sitt utlåtande den 19 mars 1993. I detta förklarar man att EU inte har exklusiv behörighet utan att ansvaret skall delas mellan medlemsstaterna och EU.

1. Känner kommissionen till domstolens utlåtande?
2. Om ja, vad anser kommissionen om detta?
3. Planerar kommissionen ett definitivt ställningstagande inom den närmaste framtiden?
4. Känner kommissionen till att ett antal medlemsstater planerar att ratificera eller redan har ratificerat konventionen?
5. Om ja, vad är kommissionens inställning till detta?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(9 april 1999)

Den 21 augusti 1991 bad kommissionen att få domstolens utlåtande om huruvida ILO:s konvention nr 170 om säkerhet vid användandet av farliga ämnen på arbetsplatser är förenlig med fördraget, och särskilt om huruvida gemenskapen är behörig att sluta denna konvention och vilka följder det får för medlemsstaterna.

Domstolen ansåg i sitt yttrande 2/91 av den 19 mars 1993 att slutandet av ILO:s konvention nr 170 hänför sig till medlemsstaternas och gemenskapens behörighet. Domstolen uteslöt att gemenskapen har en exklusiv behörighet på området yttre förbindelser som kan härledas från interna bestämmelser (vilket vanligtvis är fallet när det gäller direktiv som behandlar asbest), åtminstone när den internationella bestämmelse som gäller samma sak också är en minimiföreskrift (som konventionerna nr 162 och 170).

Domstolen betonade även att när det visar sig att frågan som ingår i ett avtal eller en konvention hänför sig delvis till gemenskapen och delvis till medlemsstaterna, är det viktigt att säkerställa ett nära samarbete mellan medlemsstaterna och gemenskapens institutioner både när det gäller förhandlings- och avtalsprocessen och genomförandet av åtagandena.

Kommissionen tog lärdom av detta utlåtande och lade den 12 januari 1994 fram ett förslag till rådets beslut ⁽¹⁾ om utövandet av gemenskapens behörighet på området yttre förbindelser vid internationella arbetskonferenser i de fall som omfattas av gemenskapens och medlemsstaternas gemensamma behörighet.

Vissa medlemsstater har ratificerat ILO:s konventioner om frågor som hänför sig till en delad behörighet (hittills fem i fråga om konvention nr 162). Rådet antog inte kommissionens förslag, som inte heller togs upp till diskussion. Kommissionen är fortfarande villig att hitta en lämplig lösning inom ramen för domstolens yttrande.

⁽¹⁾ KOM(94) 2 slutlig.

(1999/C 341/158)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0437/99

från Brigitte Langenhagen (PPE) till kommissionen

(4 mars 1999)

Angående: Tolkning och tillämpning av direktiv 92/43/EEG

Vilka kriterier eller förutsättningar är i detalj avgörande för att överväganden i samband med betydelsefulla konsekvenser för miljön i enlighet med artikel 6.4 andra stycket i direktiv 92/43/EEG ⁽¹⁾ skall kunna göras gällande när det gäller projekt för spårbunden trafik?

Jag ställer denna fråga i anslutning till min fråga av den 25 juli 1998. Kommissionen har besvarat denna fråga genom sin ledamot Bjerregaard (E-2638/98) ⁽²⁾. I kommissionens svar lämnades den fråga som jag nu ställer öppen, respektive aktualiserades frågan.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ EGT C 118, 29.4.1999, s. 110.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(1 april 1999)

I sitt svar till parlamentsledamotens skriftliga fråga 2638/98 har kommissionen redan redovisat sin syn och förklarat att frågan om betydelsefulla konsekvenser för miljön endast kan besvaras från fall till fall. Det finns inga generella formuleringar eller kriterier utöver de som redan fastställts i direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, och de allmänna miljömässiga fördelarna med tåg jämfört med andra transportformer kan inte ersätta behovet av en analys av projektet och av den särskilda platsen.

Endast domstolen kan ge en slutlig tolkning av direktivet och kommissionen beklagar att den inte kan ge parlamentsledamoten någon ytterligare vägledning än den som fanns i sitt tidigare svar.

(1999/C 341/159)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0441/99
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(4 mars 1999)

Angående: Mänskliga rättigheter i Egypten

Känner kommissionen till att egyptiska kristna från byn El-Kosheh i området Sohag i övre Egypten massarresterats och torterats? Om så är fallet, har kommissionen för avsikt att ta upp saken med de egyptiska myndigheterna?

Svar från Manuel Marín på kommissionens vägnar

(29 mars 1999)

Kommissionen känner till kontroversen kring händelserna i El-Kosheh (Sohag, Egypten) och påståendena om att den kristna bybefolkningen behandlats illa av den lokala polisen. Händelserna har rapporterats i både europeisk och egyptisk press och har undersökts grundligt av den egyptiska organisationen för mänskliga rättigheter och av andra människorättsorganisationer.

Chefen för kommissionens delegation i Egypten har tillsammans med sina kollegor från medlemsstaterna noga följt denna och liknande frågor, och den egyptiska regeringen är väl medveten om vilken betydelse unionen fäster vid att de mänskliga rättigheterna respekteras. Det tycks med utgångspunkt i de uppgifter som kommissionen har tillgång till inte finnas några bevis för påståendena från vissa håll om att händelserna i El-Kosheh huvudsakligen eller uteslutande hade religiösa grunder. Varje påstående granskas dock förutsättningslöst. Kommissionen tvekar inte att inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och i samråd med medlemsstaterna ta upp enskilda frågor med behörig egyptisk myndighet.

(1999/C 341/160)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0442/99
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(4 mars 1999)

Angående: Grönlandssälar

Känner kommissionen till det antal vanställda grönlandssälar som tagits upp ur Vita havet i Archangelsk-området i Ryssland?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(26 mars 1999)

Kommissionen är tyvärr inte bekant med den händelse som frågeställaren avser och har inga upplysningar att bidra med i denna sak.

(1999/C 341/161)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0445/99
från José Valverde López (PPE) till kommissionen

(4 mars 1999)

Angående: Utrotning av polio

Världshälsoorganisationen har som mål att sjukdomen polio skall vara utrotad före år 2000. Om detta mål skall kunna uppnås, krävs det cirka 370 miljoner dollar för att slutföra vaccineringskampanjerna.

Kan kommissionen tala om vilka samarbetsprogram Europeiska unionen håller på att genomföra tillsammans med utvecklingsländerna för att utrota denna sjukdom?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar*(16 april 1999)*

Gemenskapen tillhandahåller redan ett betydande stöd till vaccinationsåtgärder, huvudsakligen i Afrika, genom att säkerställa tillgången på prioriterade vacciner, särskilt poliovaccin, och genom att utveckla och förbättra vaccinationsverksamhet inom primärvårdsinrättningar. Det finns ett särskilt program rörande stöd till förstärkning av vaccinationsberoende i 8 länder söder om Sahara (9,5 miljoner euro), vilket syftar till att utöka vaccineringen av barn och unga kvinnor samt till att minska ländernas beroende av utländsk finansiering av det utökade vaccinationsprogrammet, särskilt genom att arbeta för att vaccinationsprogrammet tas med som en budgetpost i de nationella hälsovårdsbudgeterna.

Gemenskapen deltar aktivt i finansieringen av den första strategin för det globala programmet för utrotning av polio, genom stöd till primärvårdsinrättningar i 32 länder söder om Sahara (över 250 miljoner euro inom ramen för den 7:e Europeiska utvecklingsfonden (EUF)) samt genom stödprogram för strukturanpassning som säkerställer finansieringen av budgetposter avseende prioriterad hälsovård (över 458 miljoner euro inom ramen för den 7:e EUF). På särskild begäran av de nationella myndigheterna kan gemenskapen finansiera vissa ytterligare kostnader i samband med det globala programmet för utrotning av polio. I detta fall måste kostnaden inkluderas i de nationella hälsovårdsbudgeterna. Gemenskapen stöder även, i nära samarbete med Världshälsoorganisationens regionkontor för Afrika, upprättandet av ett nätverk för epidemiologisk övervakning i Västafrika (budget 500 000 euro), vilket utgör ett viktigt bidrag till den fjärde strategin i det globala programmet för utrotning av polio. Gemenskapen diskuterar dessutom ytterligare samarbete med WHO.

(1999/C 341/162)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0446/99**från José Valverde López (PPE) till kommissionen***(4 mars 1999)**Angående:* Världshandelsorganisationen

Trots den amerikanska lagen FAIR Act från 1996 (ofta kallad Freedom to Farm Act), som innebar ett successivt avskaffande av stödet till de amerikanska jordbrukarna, betalade myndigheterna i USA ut över 6 000 dollar i direkt stöd under 1998.

Har Europeiska kommissionen för avsikt att inleda ett förlikningsförfarande i enlighet med Världshandelsorganisationens bestämmelser?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(12 april 1999)*

Medlemmarna i Världshandelsorganisationen (WTO) kommer att minska det nationella stödet i förhållande till de kvantitativa åtagandena. Stöd som överensstämmer med de särskilda kriterierna i jordbruksavtalet (bestämmelserna i de så kallade "green box" och "blue box") omfattas dock inte av denna minskning. Tillgängliga uppgifter antyder inte att Förenta staterna skulle bevilja stöd i strid med kriterierna i avtalet eller utöver sina åtaganden. Förenta staterna skall dock anmäla sina stöd till WTO. Gemenskapen kommer därefter att nogga undersöka om de amerikanska uppgifterna överensstämmer med de fastställda reglerna.

(1999/C 341/163)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0456/99**från Concepció Ferrer (PPE) till kommissionen***(5 mars 1999)**Angående:* Tullunionen med Turkiet

I syfte att genomföra åtgärder för att uppnå ekonomisk och social utveckling i Turkiet inom ramen för strategin för tillnärmning och stärkande av förbindelserna med Turkiet godkände Europaparlamentet den 17 september 1998 en resolution (A4-0251/98) (!) om denna tullunion.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder den har vidtagit eller kommer att vidta för att följa upp Europaparlamentets förslag, i synnerhet de förslag som rör framtagandet av initiativ för att stärka den turkiska lagstiftningen om immateriell egendom och anpassa den till gemenskapsrätten, i syfte att bekämpa pirattillverkningen?

(¹) EGT C 313, 12.10.1998, s. 176.

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(13 april 1999)

Kommissionen följer uppmärksamt hur Turkiet fullgör sina förpliktelser inom ramen för tullunionen, särskilt vad gäller skyddet för intellektuell, industriell och kommersiell äganderätt. I sin senaste återkommande rapport om Turkiet (¹) uppgav kommissionen att detta skydd hade blivit bättre sedan tullunionen trädde i kraft men att ett antal åtgärder ännu återstod att vidta före den 1 januari 1999. Kommissionen undersöker för närvarande de åtgärder som de turkiska myndigheterna nyligen vidtagit på detta område.

Vad gäller varumärkesförfalskning har kommissionen hittills mottagit endast ett fåtal anmälningar. Kommissionen är dock beredd att undersöka alla väl underbyggda anmälningar om specifika fall.

(¹) KOM(98) 711 slutlig.

(1999/C 341/164)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0457/99

från Concepció Ferrer (PPE) till kommissionen

(5 mars 1999)

Angående: Demokratiklausul i avtalen med tredje land

Respekten för mänskliga rättigheter utgör en av Europeiska unionens grundvalar och denna respekt måste främjas inte bara inom Europeiska unionen utan också i tredje land. Införandet av en demokratiklausul i Europeiska unionens avtal med tredje land gör det möjligt att vidta konkreta åtgärder och till och med att tills vidare ställa in finansiellt stöd till de länder som inte respekterar de mänskliga rättigheterna. Anser kommissionen mot bakgrund av detta att tillämpningen av en sådan klausul i de olika avtalen har bidragit till att öka respekten för mänskliga rättigheter i världen?

Kan kommissionen ange i vilka fall den har varit tvungen att upphäva avtalen på grund av att demokratiklausulen inte har uppfyllts?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(13 april 1999)

Rådet beslöt i maj 1995 att i alla avtal med tredje land regelmässigt införa en klausul om att respekten för de demokratiska principerna och de mänskliga rättigheterna skall utgöra ett väsentligt inslag i avtalet och en klausul som gör det möjligt att vidta åtgärder om avtalet inte efterlevs på den punkten. Kommissionen vill erinra om att rådet införde dessa klausuler med anledning av ett gemensamt åtagande om att respektera och befordra universella värderingar, inte som ett sätt att göra avtalen villkorliga.

Kommissionen anser att det på detta stadium är mycket svårt att uppskatta vilken verkan dessa klausuler har på människorättsläget i de berörda länderna. Det system som rådet har utarbetat har gjort det möjligt att hävda dialogen som ett medel för att, med undantag för särskilt brådskande fall, söka nå en lösning innan negativa åtgärder vidtas. Att tillfälligt upphäva samarbetet är en åtgärd som bör tillgripas endast i sista hand.

Vid allvariga och ihållande kränkningar av de mänskliga rättigheterna eller avbrott i den demokratiska processen finns tillräckligt många olika slags åtgärder att vidta för att det skall vara möjligt att reagera på ett sätt som är anpassat till det enskilda fallet. Det har flera gånger förekommit att gemenskapen gjort démarcher och ingripanden eller att innehållet i samarbetsprogram ändrats. Hittills har dock inget avtal upphävts.

(1999/C 341/165)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0459/99**från Laura González Álvarez (GUE/NGL)
och Pedro Marset Campos (GUE/NGL) till kommissionen**

(5 mars 1999)

Angående: Möjlighet för spanjorer med sjuksköterskeutbildning på universitetsnivå att delta i gemenskapens uttagningsprov för kategori A

Spanjorer med sjuksköterskeutbildning på universitetsnivå har fullgjort en högre behörighetsgivande universitetsutbildning, krönt av ett examensbevis, vilket framgår av kungligt dekret 1665/91 som omsätter direktiv 48/89/EEG ⁽¹⁾ i spansk lagstiftning. Trots detta berättigar detta examensbevis inte till deltagande i gemenskapens uttagningsprov för kategori A.

1. Varför förhindrar kommissionen att dessa examensbevis berättigar till deltagande i gemenskapens uttagningsprov för kategori A?
2. Innebär inte det faktum att spanjorer med en sjuksköterskeutbildning på universitetsnivå inte får delta i uttagningsproven för kategori A en överträdelse av artikel 27 i tjänsteföreskrifterna och följaktligen en diskriminerande behandling av innehavarna av examensbeviset i fråga?
3. Enligt gemenskapens tjänsteföreskrifter är det enda kravet för att få delta i uttagningsproven för kategori A en fullgjord högre behörighetsgivande universitetsutbildning som ger ett examensbevis. På vilken artikel i tjänsteföreskrifterna eller bestämmelse i gemenskapsrätten grundar sig kommissionens krav på att detta examensbevis måste ge tillträde till doktorandstudier?

⁽¹⁾ EGT L 19, 24.1.1989, s. 16.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(8 april 1999)

Samtliga svar som kommissionen redan har lämnat på de skriftliga frågorna E-2749/97 från Ludivina García Aria ⁽¹⁾, E-4186/97 från Bárbara Dührkop Dührko ⁽²⁾, E-635/98 från Jorge Hernández Molla ⁽³⁾, E-995/98 från María Sornosa Martínez ⁽⁴⁾, E-997/98 ⁽⁵⁾ och E-1001/98 från Laura De Esteban Martin ⁽⁶⁾, E-1309/98 från Laura González Álvarez ⁽⁷⁾ och E-3777/98 från María Sornosa Martínez ⁽⁸⁾ 6 beträffande "tekniska ingenjörer" gäller även de examensbevis som går under benämningen "Diplomados en Enfermería". Faktum är att enligt gällande spansk lag ⁽⁹⁾ så är den examen som parlamentsledamoten tar upp i likhet med "Ingeniería Técnica" en examen från en lägre universitetsutbildning. Även denna utbildning är alltså treårig.

⁽¹⁾ EGT C 82, 17.3.1998, s. 136.

⁽²⁾ EGT C 304, 2.10.1998, s. 15.

⁽³⁾ EGT C 354, 19.11.1998, s. 11.

⁽⁴⁾ EGT C 402, 22.12.1998, s. 55.

⁽⁵⁾ EGT C 386, 11.12.1998, s. 69.

⁽⁶⁾ EGT C 354, 19.11.1998, s. 50.

⁽⁷⁾ EGT C 31, 5.2.1999, s. 32.

⁽⁸⁾ EGT C 297, 15.10.1999.

⁽⁹⁾ "Ley de Ordenación general del Sistema Educativo" (Ley Orgánica 1/1990, de 3 de octubre), "Ley de Reforma Universitaria", de 1983.

(1999/C 341/166)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0461/99**från W.G. van Velzen (PPE) till kommissionen**

(23 februari 1999)

Angående: Genomförande av elektricitetsdirektivet i Frankrike

Den 17 februari 1999 genomfördes i det franska parlamentet en debatt i kammaren angående genomförandet av EU:s elektricitetsdirektiv. Alla medlemsstater är i enlighet med fördraget förpliktigade att införliva ett europeiskt direktiv i den nationella lagstiftningen. Elektricitetsdirektivet skall senast den 18 februari 1999 vara införlivat i nationell lagstiftning.

1. Har kommissionen tagit del av den inställning som den franske statssekreteraren Pierret givit uttryck för genom sitt önskemål om ett kontrollerat öppnande av elmarknaden?
2. Enligt rapporterna i pressen innebär det nya franska förslaget att företag högst vart femte år tillåts byta elleverantör. Står detta i överensstämmelse med elektricitetsdirektivets artikel 19?
3. Vidare skall endast producenter tillåtas att erbjuda leveranser av elektricitet, handlare och mellanhänder utestängs. Står detta i överensstämmelse med direktivets artikel 19?
4. Vilka följder får denna restriktiva hållning från den franska regeringens sida när det gäller reciprociteten och den fullständiga liberaliseringen av elmarknaden inom EU?
5. Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta om man anser att de franska bestämmelserna inte överensstämmer med EU-direktivet?

Svar från Christos Papoutsis på kommissionens vägnar

(7 april 1999)

1. Medlemsstaterna och kommissionen har haft ett nära samarbete, både bilateralt och multilateralt, vid utarbetandet av bestämmelserna om införlivande med nationell lagstiftning av Europaparlamentets och rådets direktiv 96/92/EG av den 19 december 1996 om gemensamma regler för den inre marknaden för el ⁽¹⁾. Till kommissionen överlämnades i detta sammanhang utkastet till en fransk lag om modernisering och utveckling av den offentliga elsektorn av den 11 december 1998. Detta lagförslag antogs av den franska nationalförsamlingen vid första behandlingen den 2 mars 1999 med en rad ändringsförslag som ännu ej kommit till kommissionens kännedom. Utkastet måste ännu granskas av franska senaten.
2. I direktivet står inget om löptiden för leveransavtal om el. Kommissionen anser att löptiden omfattas av avtalsfriheten och, i förekommande fall, av EG:s konkurrensregler. Kommissionen har just fått veta att den franska nationalförsamlingen vid första behandlingen antagit ett ändringsförslag enligt vilket avtal mellan företag och elleverantörer skall löpa i minst tre år. En minimilöptid skulle kunna innebära dels ett oskälig hinder mot den öppning av marknaden som krävs i direktiv 96/92/EG, dels en överträdelse av artiklarna 5, 85 och 90 i EG-fördraget. Om ändringsförslaget verkligen antas vid slutet av lagstiftningsprocessen, kommer kommissionen att yttra sig officiellt.
3. Direktivet innehåller inga bestämmelser enligt vilka medlemsstaterna vore skyldiga att godkänna verksamheten av grossister eller mellanhänder på elmarknaden. Denna fråga måste avgöras enligt subsidiaritetsprincipen.
4. Enligt direktivet är medlemsstaterna skyldiga att till en början säkerställa att 26,48 % av deras elmarknad öppnas. Medlemsstaterna får gå längre än så men är inte skyldiga att göra det. Vad gäller bestämmelsen om ömsesidighet kommer kommissionen att ta ställning i frågan enligt förfarandet i artikel 19 i direktivet, när en medlemsstat begär detta.
5. Kommissionen kommer i så fall att formellt underrätta medlemsstaten och vid behov inleda ett överträdelseförfarande, vilket är det vanliga förfarandet vid bristande överensstämmelse med ett EG-direktiv.

⁽¹⁾ EGT L 27, 30.1.1997.

(1999/C 341/167)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0463/99 från Maria Cardona (UPE) till kommissionen

(24 februari 1999)

Angående: Stöd från Europeiska unionen till jordbruksföretag på Madeira som drabbats av hårt väder

Under andra veckan i januari i år drabbades den autonoma regionen Madeira mycket hårt av våldsamma oväder, som gick fram över så gott som samtliga kommuner och i praktiken drabbade alla jordbruksföretag. Hårdast drabbades dock företagen på öns södra del, där det i huvudsak odlas bananer som står för regionens största inkomster.

Skadorna uppskattas till mer än 1 miljard escudos (mer än 5 miljoner euro), vilket innebär att situationen är mycket allvarlig och det är nästan helt säkert att inkomstförlusterna, i synnerhet för små och medelstora jordbrukare, kommer att orsaka allvarliga sociala problem.

Mot bakgrund av denna mycket bekymmersamma sociala situation, kan kommissionen meddela om det redan har beviljats eller om det finns planer på att inom kort bevilja finansiellt stöd eller annat stöd till dessa jordbruksföretag för att undvika ytterligare inkomstförluster i denna autonoma region i Portugal, som är en av Europeiska unionens fattigaste?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(17 mars 1999)

Den portugisiska regeringen har redan lagt fram en stödansökan till kommissionen, och som svar på denna ansökan har kommissionen begärt ytterligare information om vilken typ av oväder som har drabbat ön och i vilken grad, samt dess konsekvenser för produktionen och produktionskapaciteten när det gäller regionens jord- och skogsbruksproduktion.

När det gäller strukturåtgärderna föreskrivs det i artikel 5 h i förordning (EEG) 4256/88, ändrad genom rådets förordning (EEG) 2085/93 av den 20 juli 1993 om ändring av förordning (EEG) 4256/88 om tillämpningsföreskrifter till förordning (EEG) 2052/88 vad avser utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) ⁽¹⁾, att ekonomiskt stöd från utvecklingssektionen vid EUGFJ får utgå för att återställa jord- och skogsbrukets produktionskapacitet efter naturkatastrofer. Inom ramen för denna bestämmelse skulle ett eventuellt stöd från gemenskapen kunna frigöras från det totala gemenskapsstödet till Portugal.

⁽¹⁾ EGT L 193, 31.7.1993.

(1999/C 341/168)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0465/99 från Ulla Sandbæk (I-EDN) till kommissionen

(5 mars 1999)

Angående: Vapen och Marocko

Eftersom Marocko sedan 1973 orättmätigt ockuperar Västsahara och det är allmänt känt att landet tidigare spenderade 1 miljon USD per dag på detta krig, riktas följande frågor till kommissionen:

1. Exakt hur stora belopp använder Marocko idag för att upprätthålla denna orättmätiga ockupation?
2. Hur stor del av EU:s stöd går till vapen?
3. Vilka EU-länder säljer vapen till Marocko?
4. Hur är detta förenligt med EU:s sammanhållningspolitik?

Svar från Manuel Marín på kommissionens vägnar

(16 april 1999)

Kommissionen har inte tillgång till några uppgifter beträffande de marockanska utgifterna på Västsaharas territorium.

Gemenskapens bistånd till Marocko är avsett att stödja den ekonomiska övergången och den ekonomiska och sociala utvecklingen. Det finns således inga medel avsatta för vapen.

Eftersom den vapenexport som sker från medlemsstaterna inte regleras av någon gemenskapsrättsakt, ber kommissionen parlamentsledamoten att vända sig till Förenta nationernas (FN) register över konventionella vapen, vilket inrättades genom FN:s generalförsamlings resolution 46/36 L av den 9 december 1991. Enligt denna resolution skall FN:s medlemsländer senast den 30 april varje år anmäla sin import och export av konventionella vapen.

Kommissionen kan upplysa parlamentsledamoten om att, enligt den offentliga statistik för 1997 som kommissionen har tillgång till, sålde följande medlemsstater vapen (enligt kapitel 93 i Kombinerade nomenklaturen med rubriken "Vapen och ammunition; delar och tillbehör till vapen och ammunition") till Marocko: Spanien, Frankrike, Italien, Portugal och Förenade kungariket.

(1999/C 341/169)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0467/99

från Edith Müller (V) till kommissionen

(5 mars 1999)

Angående: Bekämpande av aids och diskriminering mot de drabbade i Asturien, Spanien

Den 23 januari 1999 i Asturiens officiella bulletin (BOPA) publicerade Asturiens regionala folkhälsoenhet en plan på att upprätta ett namnregister över de 4 000 HIV-smittade personer som är bosatta i Asturien. Detta register skulle innehålla samtliga personuppgifter: för- och efternamn, födelsedatum, kön och riskfaktorer. Vid kartläggningen av aids måste de drabbade även svara på frågor om sina sexuella vanor och sitt förhållande till narkotika. Dessutom måste de som inte är spanjorer uppge sitt ursprungsland.

Den ansvarige ministern för den statliga aidsplanen, Francisco Parras, hade meddelat att det statliga systemet för registrering av HIV-positiva skulle vara anonymt, prognosinriktat och innehålla en digital identifikationskod. Asturien är den första autonoma region i Spanien som bryter mot centralregeringens åtagande. Om ovan nämnda register upprättas kommer de smittades personuppgifter att figurera i en akt som skulle kunna missbrukas och ge upphov till diskriminering.

I den resolution om bekämpningen av aids som formulerades av rådet och medlemsstaternas hälsoministrar, församlade i rådet den 22 december 1989, fastställs att förebyggandet och kontrollen av aids måste vara i linje med bekämpningen av all diskriminering mot de smittade. I bilaga D till Europaparlamentets och rådets beslut nr 647/96/EG ⁽¹⁾ av den 29 mars 1996 står det att målet är att undvika all diskriminering av de aids-sjuka.

Andra bestämmelser betonar särskilt skyddet av de smittade mot all diskriminering och det lämpliga i att förebygga sådan diskriminering i stället för att åtgärda den i efterhand.

Anser inte kommissionen att förekomsten av ett register över de drabbade med deras personuppgifter kränker principen om förebyggande av all diskriminering och bidrar till att sjukdomen döljs på grund av de drabbades rädsla för att deras personuppgifter inte skyddas i tillräckligt hög grad och för att det faktum att de är smittade kan användas mot dem?

Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för undvika att det i Asturien uppstår en situation där de smittade diskrimineras?

⁽¹⁾ EGT L 95, 16.4.1996, s. 16.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(29 april 1999)

Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter ⁽¹⁾ är det generellt sett förbjudet att behandla känsliga personuppgifter, t.ex. sådana om hälsa eller sexualliv (artikel 8.1). Förbudet är underkastat ett begränsat antal undantag, t.ex. om det sker med den registrerades samtycke eller behandlingen av uppgifterna är nödvändig med hänsyn till förebyggande hälso- och sjukvård, medicinska diagnoser, vård eller behandling eller administration av hälso- eller sjukvård, varvid uppgifterna skall hanteras av någon som är yrkesmässigt verksam på hälso- och sjukvårdsområdet och är underkastad tystnadsplikt eller av en annan person med liknande tystnadsplikt.

Ovan angivna undantag gäller dock endast förbudet mot behandling, inte andra bestämmelser i direktivet, t.ex. principerna om rimlig omfattning och relevans för ändamålet (artikel 6). Med andra ord måste uppgiftsbehandlingen, även när behandling av känsliga uppgifter är tillåten, vara förenlig med alla krav i direktivet. Under sådana omständigheter är det medlemsstaternas sak att se till att medborgarnas grundläggande rätt till personlig integritet och likhet inför lagen inte kränks.

Direktiv 95/46/EG skulle genomföras senast den 24 oktober 1998. Det har Spanien inte gjort. Kommissionen har därför skickat en formell underrättelse till Spanien och överväger för närvarande att gå vidare med överträdelseförfarandet.

(¹) EGT L 281, 23.11.1995.

(1999/C 341/170)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0468/99
från Riccardo Nencini (PSE) till kommissionen

(5 mars 1999)

Angående: Luna Park i Rom — fördagsbestämmelserna om fri konkurrens

Organisationen EUR (Rom) har genom en tidigare kommissionsledamot, och två år efter att kontraktet egentligen skulle ha utlöpt, erbjudit den tidigare koncessionshavaren ett förnyat kontraktet.

Det rör sig om ett nioårskontrakt till en kostnad av i genomsnitt 750 000 000 lire per år, och med tanke på kontraktets omfattning bör en anbudsinfordran göras på gemenskapsnivå. Ovannämnda arrangemang strider därför mot fördragsbestämmelserna om fri konkurrens.

Avser kommissionen att snabbt vidta åtgärder i denna fråga, med tanke på att det rör sig om en överträdelse av fördragsbestämmelserna om fri konkurrens?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(20 april 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(1999/C 341/171)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0470/99
från Niels Sindal (PSE) till kommissionen

(24 februari 1999)

Angående: Olagliga prisöverenskommelser

Enligt danska medier i januari 1999 förekommer det olagliga prisöverenskommelser mellan en rad hypoteksinstitut i Danmark, vilket har som konsekvens att avgifterna inte är genomsynliga och att administrationen utgör en oproportionellt stor andel av den totala avgiften.

Känner kommissionen till de marknadsförhållanden som råder på den danska hypoteksmarknaden (finansiella marknaden)?

Håller kommissionen med om att avgiften för administration i samband med hypotekslån bör avspegla de reella kostnaderna och att avgifter generellt sett skall vara förhållandevis genomsynliga för låntagarna?

Vad ämnar kommissionen mot bakgrund av ovanstående göra?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(26 mars 1999)

Kommissionen känner till att den danska Konkurencestyrelsen redan granskar den inhemska hypoteksmarknaden. Syftet är att klargöra huruvida de sex hypoteksinstituten på marknaden kommit överens om priser och villkor.

Kommissionen kommer inte att vidta några åtgärder vid denna tidpunkt, eftersom en nationell konkurrensmyndighet redan undersöker saken.

Tilläggs bör dock att det förvisso är kommissionens åsikt att avgifter skall vara genomsynliga och lättförståeliga för konsumenterna.

(1999/C 341/172)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-0474/99
från Daniela Raschhofer (NI) till kommissionen**

(5 mars 1999)

Angående: Octopus-programmet

Kommissionen och Europarådet har lanserat programmet Octopus II och tilldelat detta program 2,4 miljoner euro. Programmets syfte är att bekämpa bedrägerier i länderna i Central- och Östeuropa.

Skulle kommissionen kunna svara på följande frågor om detta program:

1. Vilka konkreta resultat kan programmet Octopus I uppvisa och hur framgångsrikt var detta program när det gäller bedrägeribekämpningen?
2. Skrevs det en rapport om hur programmet genomfördes och kan den i så fall översändas till mig?
3. Vilka konkreta fall av bedrägerier känner kommissionen till, som skulle rättfärdiga ett såpass omfattande bedrägeribekämpningsprogram?
4. Kan kommissionen uppskatta hur många fall av bedrägerier som förekommit och vilka ekonomiska skador som har uppkommit på grund av bedrägerier?
5. Har oegentligheter eller bedrägerier även skett i de länder som får EU-stöd och i så fall i vilka länder?
6. Hör bedrägerier i länderna i Central- och Östeuropa i hop med någon särskild sektor?
7. Vilka åtgärder har dessa länder själva vidtagit för att bekämpa bedrägerier?
8. Vem leder arbetsgrupperna och seminarierna för förvaltningsmyndigheterna från länderna i Central- och Östeuropa och vilka kvalifikationer har dessa lärare?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(7 april 1999)

1. Inom ramen för Octopus I-projektet utarbetades rekommendationer för hur den organiserade brottsligheten och korruptionen skall bekämpas i de östeuropeiska länderna med en ekonomi i omvandling. Det ankommer nu på de enskilda länderna att genomföra dessa rekommendationer, och Octopus II-projektet kommer att stödja detta genomförande.

2. Det har utarbetats länderrapporter över Octopus I-projektets resultat, och dessa rapporter kan erhållas från kommissionen eller rådet.

3. och 4. Octopus I och II är inte några bedrägeribekämpningsprogram, utan är avsedda att understödja reformer av lagstiftningen och institutionerna i kampen mot den organiserade kriminaliteten och korruptionen.

5. och 6. Beträffande ökningen av gemenskapens medel till de länder som omfattas av programmet och eventuella oegentligheter vill kommissionen påpeka att kommissionens arbetsprogram för bedrägeribekämpningen 1998/1999 innehåller ett avsnitt om hur gemenskapens medel bättre skall kunna skyddas i samband med utvidgningen och vid samarbete med tredje land. I detta syfte har en enhet för "yttre åtgärder" med operativa uppgifter inrättats inom arbetsgruppen för samordning av bedrägeribekämpningen.

7. De central- och östeuropeiska länderna reformerar stegvis sina lagstiftningar och institutioner för att bekämpa den organiserade brottsligheten och korruptionen. Kandidatländerna antar i samband med det unionens och medlemsstaternas regelverk.

8. De arbetsgrupper och seminarier som hålls i samband med antagandet av gemenskapens regelverk leds av företrädare för myndigheter och domstolar i medlemsstaterna som yrkesmässigt arbetar med dessa frågor. Rådets nya instrument presenteras av sakkunniga som varit med vid utarbetandet av instrumenten.

(1999/C 341/173)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0476/99
från Eluned Morgan (PSE) till kommissionen

(5 mars 1999)

Angående: Direktiv 64/433/EEG om färskt kött och direktiv 71/118/EEG om fjäderfäkött

Hur övervakar kommissionen genomförandet av direktiv 64/433/EEG ⁽¹⁾ om färskt kött och direktiv 71/118/EEG ⁽²⁾ om fjäderfäkött i medlemsstaterna?

Vilka problem har medlemsstaterna stött på när det gäller genomförandet av dessa direktiv?

⁽¹⁾ EGT 121, 29.7.1963, s. 2012.

⁽²⁾ EGT L 55, 8.3.1971, s. 23.

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(21 april 1999)

Kommissionen kontrollerar och inspekterar medlemsstaterna i enlighet med reglerna i kommissionens beslut 98/139/EG av den 4 februari 1998 om fastställande av vissa regler angående kontroller på plats inom veterinärområdet som utförs av kommissionens experter i medlemsstaterna ⁽¹⁾.

Beträffande färskt kött håller kommissionen just nu på att genomföra en allmän undersökning av om medlemsstaterna har genomfört rådets direktiv 64/433/EEG av den 26 juni 1964 om hygienproblem vid produktion och utsläppande på marknaden av färskt kött inom gemenskapen på ett korrekt sätt. Undersökningen väntas vara färdig i slutet av maj 1999. En rapport om vilka resultat man kommit fram till kommer förmodligen att publiceras och därefter göras tillgänglig på kommissionens webbplats (<http://europa.eu.int/comm/dg24/>) senare i år. Rapporterna om de enskilda kontrollerna i medlemsstaterna görs tillgängliga på webbplatsen efter hand som de färdigställs.

Beträffande fjäderfäkött genomförde kommissionen en allmän undersökning under 1994-1995 som påvisade en del problem när det gällde genomförandet av rådets direktiv 71/118/EEG av den 15 februari 1971 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött av fjäderfä. Mot bakgrund av undersökningen diskuterades frågan i en arbetsgrupp med deltagare från medlemsstaterna för att undersöka om det var nödvändigt att ändra lagstiftningen. Denna arbetsgrupp kom inte fram till slutsatsen att direktivet eventuellt borde ändras.

Kommissionen påbörjade en ny rad besök i medlemsstaterna tidigare i år för att kontrollera att gemenskapens lagstiftning rörande produktion av fjäderfäkött genomförts och tillämpas på ett korrekt sätt. Rapporterna om de enskilda kontrollerna kommer att läggas ut på kommissionens webbplats så snart de föreligger. Ett sammandrag av den totala utvärderingen kommer också att offentliggöras när den föreligger.

⁽¹⁾ EGT L 38, 12.2.1998.

(1999/C 341/174)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0479/99**från Jesús Cabezón Alonso (PSE) till kommissionen**

(5 mars 1999)

Angående: Omsättning av direktiv 93/16 i spansk lagstiftning

Europaparlamentets utskott för framställningar har beslutat att behandla framställning nr 605/98 om bristfällig omsättning i spansk lagstiftning av direktiv 93/16 ⁽¹⁾, vilket drabbar vissa yrkeskärer vid erkännandet av deras examensbevis.

Kan kommissionen ange om det finns fog för detta klagomål? Är direktiv 93/16 i sin helhet bra omsatt i spansk lagstiftning? Om så inte är fallet, i vilka aspekter brister omsättningen? Vilka åtgärder förväntas den spanska regeringen vidta och vilka förfaranden kommer gemenskapens myndigheter att tillämpa för att avhjälpa dessa eventuella brister?

⁽¹⁾ EGT L 165, 7.7.1993, s. 1.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(27 april 1999)

Enligt det av frågeställaren åberopade direktivet 93/16/EEG skall ett antal examina som specialistläkare automatiskt erkännas. De examina som det gäller anges uttryckligen antingen i artikel 5 eller 7 i direktivet. Varje medicinsk inriktning som inte nämns i direktivet skall genomgå en särskild granskning varvid myndigheterna i värdstaten skall jämföra utbildningen i ursprungsstaten med de egna utbildningskraven. Enligt artikel 8 i direktivet kan vid behov kompletterande utbildning krävas.

Kommissionen kan bekräfta att ett antal läkare med utländsk examen som specialistläkare har stött på mycket stora svårigheter när de har ansökt om att de spanska myndigheterna skall erkänna deras examen. I dagsläget väntar vissa av dessa läkare fortfarande på beslut.

Kommissionen har inlett ett överträdelseförfarande mot Spanien i enlighet med artikel 169 i EG-fördraget för bristfälligt överförande av artikel 8 och underlåtenhet att överföra artikel 18 i direktiv 93/16/EEG. Eftersom kommissionen inte var nöjd Spaniens svar på det motiverade yttrande som landet erhöll inom ramen för detta förfarande, har kommissionen beslutat att föra upp ärendet i EG-domstolen.

(1999/C 341/175)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0481/99**från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen**

(5 mars 1999)

Angående: Automatisk utvisning av gästarbetare

Baden-Württembergs justitieminister Goll och i synnerhet hans företrädare, domare Knapp, har offentligt tillkännagivit att de börjat tillämpa ett system som innebär "automatisk utvisning" av gästarbetare och utlänningar i allmänhet som anklagas för brott mot fördragets artikel 56 som visserligen föreskriver utvisning med hänsyn till allmän ordning och säkerhet, men som dock inskränker sig till gärningar och beteenden som utgör en allvarlig fara för värdstaten.

Det verkar nu inte som om detta är fallet för gästarbetare från länder inom EU, som genom sina uppoffringar hedrat sitt fosterland och bidragit till utvecklingen i det land där de lever och arbetar.

De tyska myndigheternas attityd återspeglas i deras sätt att handha ärenden om uppehållstillstånd under Azufenth/EWG som utnyttjar filosofin bakom gällande gemenskapsbestämmelser till förmån för inrikespolitiken. Handhavandet är dessutom oförenligt med fördraget eftersom det inte skiljer mellan gästarbetare från en medlemsstat och gästarbetare från andra länder i fråga om utvisning av skäl som rör den allmänna ordningen, vilket ger prov på orättfärdig diskriminering.

Kan kommissionen – mot bakgrund av att denna diskriminering uteslutande grundar sig på kriterier som ensidigt fastställts av de nationella myndigheterna och att gästarbetares fria rörlighet äventyras – se till att ovan nämnda norm upphör att tillämpas eller att den kan tolkas och tillämpas på ett sätt som garanterar att alla gästarbetare från EU:s medlemsstater, oberoende av vilken typ av uppehållstillstånd de har, åtnjuter samma rättigheter och får samma straffrättsliga behandling som medborgare i Tyskland?

(1999/C 341/176)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0482/99

från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen

(5 mars 1999)

Angående: Utvisning av och uppehållstillstånd för gästarbetare

I motsats till den generositet som de italienska myndigheterna har visat i invandrarfrågor, har vissa europeiska stater, som utger sig för att försvara de mänskliga rättigheterna och asylrätten, skärpt sin invandrarpolitik.

Detta är fallet i Tyskland där de italienska invandrarföreningarna, med generalkonsulatet i Stuttgart och den lokala trikolorkommittén för italienare i världen (CTIM) i spetsen, har uppmärksammat att de lokala myndigheterna i alltför stor grad tillämpar en så drastisk åtgärd som utvisning på arbetare från andra medlemsstater som gjort sig skyldiga till mindre brott. Grunden till brotten är ofta att det brister i den integration som alla unionens medlemsstater förespråkar.

Dessa mindre brott kan, även om de är straffbara, inte anses vara en del av den organiserade brottsligheten, utgör objektivt sett ingen fara för värdstatens intressen, begränsar sig till fenomen som skapats på grund av ekonomiska problem och kan därför inte medföra en så drastisk åtgärd som utvisning av gästarbetaren. Kan kommissionen vidta åtgärder med avseende på de rättsliga myndigheterna i Baden-Württemberg och Hessen, till skydd för gällande gemenskapslagstiftning om arbetares fria rörlighet, respekt för de mänskliga rättigheterna och rörlighet för och lika behandling av gästarbetare?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0481/99 och E-0482/99
ingivna av Mario Monti för kommissionen**

(26 april 1999)

Genom över 60 framställningar till Europaparlamentet har kommissionen uppmärksamats på de beslut om utvisning av italienska medborgare som myndigheterna i den tyska delstaten Baden-Württemberg har fattat med hänsyn till den allmänna ordningen.

Efter att ha granskat det bakgrundsmaterial som bifogats dessa framställningar har kommissionen beslutat att inleda ett överträdelseförfarande mot Tyskland. Förfarandet avser eventuella brott mot gemenskapsrätten (rådets direktiv 64/221/EEG av den 25 februari 1964 om samordningen av särskilda åtgärder som gäller utländska medborgares rörlighet och bosättning och som är berättigade med hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller hälsa) ⁽¹⁾ och gäller både själva utvisningsbesluten och den tyska utlänningslagstiftning som har legat till grund för dessa beslut.

Europaparlamentet kommer via meddelanden från kommissionen i samband med ovan nämnda framställningar att hållas underrättat om händelseutvecklingen i fråga om detta överträdelseärende.

⁽¹⁾ EGT L 56, 4.4.1964.

(1999/C 341/177)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0491/99**från Joaquín Sisó Cruellas (PPE) till kommissionen**

(5 mars 1999)

Angående: Förebyggande åtgärder på arbetsplatsen

Det är allmänt känt hur viktigt det är att tillämpa principerna om förebyggande åtgärder för att förbättra hälsan och säkerheten på arbetsplatsen, något som behandlas i kommissionens fjärde program för säkerhet, hygien och hälsa på arbetsplatsen.

Hur avser kommissionen att bemöta det faktum att det ofta är billigare för företaget att betala böter än att vidta förebyggande åtgärder och på så sätt undvika andemeningen i lagstiftningen?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(31 mars 1999)

Kommissionen håller med parlamentsledamoten om att det är särskilt viktigt att se till att gemenskapens bestämmelser om hälsa och säkerhet på arbetsplatsen faktiskt tillämpas i alla medlemsstater.

Enligt artikel 4 i rådets ramdirektiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet ⁽¹⁾ skall medlemsstaterna i synnerhet vidta åtgärder för att se till att en ändamålsenlig kontroll och tillsyn säkerställs när det gäller de nationella bestämmelser som införs för att införliva direktivet i nationell lagstiftning.

I detta sammanhang vill kommissionen göra parlamentsledamoten uppmärksam på EG-domstolens konsekventa rättspraxis, enligt vilken medlemsstaterna är skyldiga att inom de gränser som anges i tredje stycket i artikel 189 i Romfördraget välja de lämpligaste formerna och tillvägagångssätten för att se till att direktiven får avsedd verkan. Om det i ett direktiv inte särskilt fastställs vilka påföljder som skall gälla vid överträdelse eller det i detta avseende hänvisas till nationella lagar och andra författningar, skall medlemsstaterna i enlighet med artikel 5 i fördraget vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att gemenskapslagstiftningen tillämpas och får avsedd verkan. Även om det är medlemsstaterna som avgör vilka påföljder som skall gälla, måste de därför särskilt se till att överträdelser av gemenskapslagstiftningen bestraffas under förhållanden som i fråga om både förfaranden och innehåll är i analogi med dem som avser överträdelser av nationell lagstiftning av liknande art och betydelse, och som i alla händelser innebär att påföljden är effektiv, proportionerlig och avskräckande ⁽²⁾.

Det är således de nationella myndigheternas sak att hitta rätt balans mellan de böter som föreskrivs i nationella bestämmelser och syftet att främja förebyggande av risker i arbetet.

⁽¹⁾ EGT L 189, 29.6.1989.

⁽²⁾ Dom av den 12 september 1996, Sando Gallotti m.fl., förenade mål C-58/95, C-75/95, C-112/95, C-119/95, C-123/95, C-135/95, C-140/95, C-141/95, C-154/95 samt C-157/95, rättsfallssamlingen, s. I-4345, punkt 14.

(1999/C 341/178)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0508/99**från Klaus Lukas (NI) till kommissionen**

(8 mars 1999)

Angående: EU-medel till Europahögskolan i Natolin

1. Till vilken summa uppgår EU:s sammanlagda utbetalningar till Europahögskolan i Natolin?
2. Hur mycket blir detta räknat per studerande?
3. Existerar någon undervisningsinrättning som erhållit ännu högre bidrag från kommissionen?
4. Har Europahögskolan hittills någonsin åstadkommit någon vetenskaplig publikation?

5. Hur stor är andelen EU-medel per publikation?
6. Hur stor är andelen lärare, övrig personal och polska studenter som kommer från Lodz, liksom institutschefen Sariusz-Wolski?
7. Skulle kommissionen kunna tänka sig att det möjligen vore mer befogat att stödja andra institutioner för forskarutbildning inom EU som har bättre vetenskapligt anseende och som inte nästan uteslutande tillsatts med vänner till institutschefen?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(30 mars 1999)

Europahögskolan i Natolin i Polen har medfinansierats i enlighet med artikel 76 i Europaavtalet om att främja undervisning i europeiska studier. Utvecklingen av Europahögskolan i Natolin svarar mot yttranden och rekommendationer från parlamentet och gemenskapens och Polens gemensamma parlamentariska kommitté. Europahögskolan har en unik femtioårig tradition av att utbilda studenter enligt ett helt europeiskt program för akademiska studier med personer som själva är aktivt verksamma i europafrågor som lärare, och detta avspeglar sig i resultatet. Europahögskolan i Natolin utbildar en ny generation europeiska studenter, särskilt från Central- och Östeuropa, för att underlätta överföringen av en sakkunskap för vilken det föreligger ett akut behov för att man skall kunna förbereda sig för att möta de krav som ställs i och med utvidgningen. I enlighet med parlamentets yttranden har Phareprogrammet sedan starten bistått med 400 000 euro, och 1997 kom ett program omfattande 3 miljoner euro för utvecklingen av ett treårigt program i Natolin. Utvecklingen av Natolinprogrammet har som målsättning att efterhand minska gemenskapens medfinansiering och att uppnå gradvisa minskningar i kostnaderna per student under utvecklingsplanen på samma sätt som de stordriftsfördelar som uppnåtts i Brügge. Natolinstudenternas ursprung avspeglar den europeiska mångfalden: 60 % av studenterna kommer från Västeuropa, 28 % från länderna i Central- och Östeuropa och de nya oberoende staterna och 12 % kommer från Polen. Europahögskolans urvals- och rekryteringsförfaranden tillämpas enhetligt och de Pharefinansierade programmen genomförs i enlighet med Phareförordningen.

(1999/C 341/179)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0546/99

från Miguel Arias Cañete (PPE) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: Diskriminerande stöd i Gibraltar

Anser kommissionen att de skattebestämmelser som tillämpas i Gibraltar för vissa företagskategorier, särskilt för finansiella tjänster, utgör ett statligt stöd som är förbjudet enligt artikel 42 i EG-fördraget, i och med att det innebär en förmånlig behandling i skattehänseende som inte står i överensstämmelse med gemenskapens regler, som snedvrider konkurrensen och som påverkar utbytet av tjänster och kapital? Har Förenade kungariket anmält detta statliga stödssystem till kommissionen? Vad tänker kommissionen göra för att komma till rätta med systemet?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(6 april 1999)

Den 11 november 1998 antog kommissionen ett meddelande⁽¹⁾ om tillämpningen av reglerna om statligt stöd på åtgärder som omfattar direkt beskattning av företag. Meddelandet ingår i en vidare målsättning om att klargöra och förstärka tillämpningen av reglerna om statligt stöd vad gäller direkt beskattning av företag i syfte att minska snedvridningen av konkurrensen på den inre marknaden. Genom kommissionens meddelande garanteras att EG-fördragets regler och mål följs på ett enhetligt och samstämmigt sätt.

Kommissionen kommer, som anges i meddelandet, att granska eller på nytt granska samtliga befintliga stödordningar i medlemsstaterna. De skatteordningar som gäller företagsinterna tjänster, finansiella tjänster, försäkringsbolag och offshoreföretag kommer att bli de första som granskas enligt artiklarna 92 och 93 i EG-fördraget. De skattebestämmelser som tillämpas i Gibraltar kommer att ingå i denna utredning. I likhet med

vad som är fallet för merparten av de 35 skatteordningar som för närvarande granskas, har skattebestämmelserna i Gibraltar inte anmälts. Utredningen kommer att klargöra om de ifrågavarande åtgärderna utgör statligt stöd enligt artikel 92.1 och om de i så fall kan anses förenliga med återopande av ett av de undantag som anges i artikel 92.3.

(¹) SEK(98) 1800 slutlig.

(1999/C 341/180)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0553/99
från Anita Pollack (PSE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Åldersgränser för personalrekrytering

Kan kommissionen garantera att den vid översynen av sina personalrutiner som skall ske de närmaste månaderna avskaffar de nuvarande diskriminerande åldersgränserna för personalrekrytering?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(8 april 1999)

Den 21 januari 1998 fattade kommissionen beslut (¹) om principen att på sikt avskaffa åldersgränserna i meddelandena om uttagningsprov. I ett första steg har kommissionen lagt fast en åldersgräns på 45 år för alla uttagningsprov på grundnivå, efter förebild av det tillvägagångssätt som antogs av parlamentets presidium den 20 oktober 1997. Vid ett samråd mellan institutionerna om reflektionsgruppens rapport om personalpolitiken, förklarade sig de andra institutionerna villiga att höja åldersgränsen till 45 år. Man bör emellertid hålla i minnet att de andra institutionerna inte nödvändigtvis delar kommissionens principiella inställning vad beträffar att på sikt helt avskaffa åldersgränserna i meddelandena om uttagningsprov.

Frågan om åldersgränserna ska bli föremål för samråd mellan institutionerna under hösten 1999.

(¹) SEK(97) 2416 och SEK(97) 2417.

(1999/C 341/181)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0554/99
från Anita Pollack (PSE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Folkhälsa och stadsmiljö

Har kommissionen beaktat behovet av att inrätta ett EU-omfattande nät av hälsovårdsenheter i städerna för att utbyta bästa metoder om hälsopolitikens sociala och urbana aspekter?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(12 april 1999)

Kommissionen har en brett upplagd strategi när det gäller hälsopolitiken som även inbegriper sociala och tätortsrelaterade aspekter. Kommissionen stöder idag en rad olika stadsnätverk inom de aktuella folkhälso-programmen som har utarbetats enligt kommissionens ramar för insatser på folkhälsoområdet från 1993 (¹). Ett exempel är det europeiska nätverket för folkhälsa i huvudstäder och regioner.

Inom ramen för kampanjen för en hållbar utveckling i Europas städer stöder kommissionen också de insatser som görs inom WHO:s projekt för hälsosamma städer, som är ett långsiktigt internationellt utvecklingsprojekt som syftar till att föra upp hälsofrågor högt på dagordningen för beslutsfattarna i europeiska städer. Cirka 1 100 städer ingår i 26 nationella och flera regionala och tematiska stadsnätverk i Europa. I verksamheten ingår utarbetande och spridning av fallstudier samt utarbetande av handlingsplaner som omfattar flera städer.

Inrättandet av ett omfattande hälsoinformationssystem som inbegriper utvecklingen i fråga om hälsosituationen och hälso- och sjukvårdssystemen kommer att vara en av huvudprioriteringarna i kommissionens nya folkhälsopolitik, som beskrivs i kommissionens meddelande om utvecklingen av folkhälsopolitiken i Europeiska gemenskapen ^(?). Genom systemet kommer en förbindelse att upprättas mellan behöriga myndigheter i medlemsstaterna, som då får möjlighet att utbyta information om de bästa metoderna på många områden inom hälsopolitiken. Det är medlemsstaternas uppgift att utse lämpliga partner för de olika delarna av systemet, men detta förväntas ske i nära samarbete med regionerna och städerna.

Slutligen är kommissionens databas för bra metoder i fråga om stadsförvaltning och en hållbar utveckling ^(?), som bland annat behandlar hälsofrågor, ett användbart verktyg när det gäller att sprida fallstudier med inriktning på hälsopolitikens sociala och tätortsrelaterade aspekter.

⁽¹⁾ KOM(93) 559 slutlig.

⁽²⁾ KOM(98) 230 slutlig.

⁽³⁾ <http://europa.eu.int/comm/urban/>.

(1999/C 341/182)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0557/99

från Joaquín Sisó Cruellas (PPE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Alkoholkonsumtion

Den spanska nationella drogplanen konstaterar att de nya drogmissbrukarna är unga studenter och arbetare som är integrerade i samhället och som under veckosluten intensivt konsumerar olika typer av droger (psykostimulantia, alkohol, tobak och kokain). I planen betonas särskilt alkoholkonsumtionen och uppgifter visar att 35 % av befolkningen började sin konsumtion innan de fyllt 16 år. Dessutom säger 1,1 % av befolkningen av de dricker sig berusade dagligen och 2,1 % säger att de dricker sig berusade en gång i veckan. Samma uppgifter visar att 39 % av vanedrickarna konsumerar alkoholhaltiga drycker under arbetsdagar och 67 % under veckosluten. Man har också upptäckt en historisk ökning av alkoholkonsumtionen bland kvinnor som för första gången är lika stor som konsumtionen bland män. I åldersgruppen 15-18 dricker flickor mer än pojkar och 70,4 % i denna åldersgrupp konsumerar någon typ av alkohol under veckosluten. I planen är man särskilt oroad över den stora toleransen i samhället för alkoholkonsumtion.

Har kommissionen tillgång till liknande uppgifter om övriga medlemsstater, och kan den i så fall tillgängliggöra dessa?

Svar avgivet av Yves-Thibault de Silguy på kommissionens vägnar

(19 april 1999)

Kommissionen är medveten om att alkoholkonsumtionen bland tonåringar och yngre vuxna är ett problem.

De flesta medlemsstaterna har samlat in uppgifter om alkoholkonsumtionen i samband med nationella hälsoenkäter. Flertalet medlemsstater har även genomfört ad hoc-undersökningar — med frågor om alkoholkonsumtionen — som har varit direkt riktade till tonåringar och yngre vuxna. Det är dock svårt att jämföra de olika medlemsstaternas statistik, eftersom uppgifterna inte samlas in samtidigt och avsevärda skillnader i definitioner och undersökningsmetodik föreligger.

En jämförande analys av de mest aktuella uppgifterna görs inom ramen för gemenskapens statistiska program 1998-2002 (beslut nr 99/126/EG ⁽¹⁾) och i synnerhet inom ramen för gemenskapens åtgärdsprogram för hälsoövervakning (beslut nr 1400/97/EG ⁽²⁾). I samband med Biomed 2-programmet genomförs dessutom ett projekt i syfte att förbereda en gemensam undersökning om alkoholkonsumtionen.

⁽¹⁾ EGT L 42, 16.2.1999.

⁽²⁾ EGT L 193, 22.7.1997.

(1999/C 341/183)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0558/99
från Maria Berger (PSE) till kommissionen

(3 mars 1999)

Angående: Kommissionen beslut om stödåtgärder till SNIACE S.A. med säte i Torrelavega, Kantabrien, Spanien

I sitt beslut om stödåtgärder till SNIACE S.A. (DOK.IV/1466/98/DE — artikel 1 sista satsen) fastställde kommissionen att den vid en lämplig tidpunkt kommer att fatta beslut om den bordlagda frågan om miljöavgifter som inte betalats 1987-1995.

När ämnar kommissionen fatta beslutet? Enligt vilka kriterier fastställer kommissionen den lämpliga tidpunkten?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(22 mars 1999)

Kommission kommer att fatta beslut i frågan om Sniace S.A.'s obetalda miljöavgifter skall betraktas som stöd snarast möjligt, d.v.s. då kommissionen förfogar över all nödvändig information för att bedöma huruvida ett sådant stöd är förenligt med den gemensamma marknaden. Kommissionen kan ännu inte uppge när granskningen blir klar eller vilka slutsatserna den kommer att resultera i.

(1999/C 341/184)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0569/99
från Nelly Maes (ARE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: AVS-EU:s centrum för industriutveckling

AVS-EU:s centrum för industriutveckling (CIU) i Bryssel är inblandat i ett mål i en förstainstansrätt i Bryssel.

Kan kommissionen bekräfta nedanstående uppgifter i ärendet?

1. En parallell struktur, som kallas AVS-EU:s centrum för företagsutveckling, har inrättats och skapat stor osäkerhet om giltigheten hos avtal som ingåtts av CIU.
2. En ny organisationsplan offentliggjordes på kommissionens webbplats innan man hade fattat något beslut om att lägga ned CIU.
3. Direktören för det nya centrumet för företagsutveckling tillsattes utan urvalsförfarande och utan att tjänsten först hade annonserats ut.
4. CDI:s tillfälligt anställd direktör, Mbayi, ställdes på gatan med sin familj (fyra barn, varav två är belgiska medborgare) och fick ingen lön på tre år.

Är det sant att kommissionens ledamot Pinheiro i mars 1998 fick en varning från SFIE, det internationella och europeiska tjänstemannaförbundet, beträffande den sista punkten, och känner resten av kommissionen till detta?

Vad har kommissionen gjort eller vad kommer kommissionen att göra för att förhindra att EU-institutionerna misskrediteras i målet i Bryssels förstainstansrätt?

Kan kommissionen säga hur mycket AVS-EU:s centrum för företagsutveckling har fått i bidrag från Europeiska utvecklingsfonden sedan 1995?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(8 april 1999)

Kommissionen har inte fått del av det rättsliga avgörande som frågeställaren hänvisar till. Avgörandet tycks ha samband med ett mål mellan Centrumet för företagsutveckling (CIU) och en av centrumets tidigare anställda. Kommissionen erinrar om att tvister mellan CIU och dess anställda skall avgöras i enlighet med de förfaranden

som fastställts i förordning 1/92 från ministerrådet AVS-EU, i vilken bland anges vilka rättsregler som skall tillämpas. Centrumets styrelse, i vilken kommissionen endast har observatörsstatus, har inget direkt ansvar för avgörandet av tvister av detta slag. Styrelsen hålls dock regelbundet informerad om ärendenas utveckling av CIU:s direktion som företräder centrumet i dessa frågor.

Vad gäller de övriga klagörenden som frågeställaren begärt vill kommissionen framhålla följande.

1. I det mandat som rådet i juni 1998 gav kommissionen för att förhandla med staterna i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet om en konvention för att ersätta Lomékonventionen nämns att det är nödvändigt av att förstärka CIU:s verksamhet. Denna anpassning förutsätter att centrumets behörighet utvidgas och att det omvandlas till ett centrum för företagsutveckling. Centrumet för företagsutveckling är alltså inte en befintlig parallell struktur utan det namn som centrumet skall ges inom ramen för det framtida samarbetsavtal som skall ersätta Lomékonventionen, förutsatt att ett avtal kan nås mellan de europeiska parterna och AVS-staterna.

2. CIU är inte en gemenskapsinstitution utan ett från kommissionen fristående internationellt organ som av Belgien har beviljats diplomatisk immunitet. Centrumets organisationsstruktur fastställs inte av kommissionen utan av centrumets styrelse, i vilken beslutbefogenheterna innehas av medlemsstaterna och AVS-staterna. Vidare bör påpekas att kommissionen inte hyser CIU:s informationssidor på sin webbplats.

3. Besluten om hur CIU skall omvandlas till centrumet för företagsstöd skall fattas av de europeiska parterna och AVS-staterna i samförstånd inom ramen för det framtida samarbetsavtal som skall ersätta Lomékonventionen.

4. Den person som frågeställaren avser är en tidigare anställd vid CIU som sedan flera månader är inbegripen i ett skiljedomsförfarande mot CIU. I rättsligt hänseende kan inte denna person betraktas som en tillfälligt anställd direktör för CIU. Endast ministerrådet AVS-EU kan utse – och avskeda – centrumets direktion. Ministerrådet utnämnde 1995 centrumets nuvarande direktör och biträdande direktör för tiden fram till dess att Lomékonventionen upphör att gälla. I motsats till vad den före detta anställda påstår har ministerrådet AVS-EU inte fattat något beslut om att avsätta centrumets direktion.

Kommissionen kan bekräfta att kommissionen konsekvent givit detta svar vid skriftväxling med parterna i tvisten liksom vid skriftväxling med utomstående organ som tagit kontakt med kommissionen.

CIU finansieras av Europeiska utvecklingsfonden och anslaget för den period som omfattas av Lomékonventionens andra finansprotokoll (1995-2000) uppgår till 72,7 miljoner euro.

(1999/C 341/185)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0571/99

från José Barros Moura (PSE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Årsrapport från representanten från Europaskolornas styrelse – 1998

Det finns förvånande nog inte några uppgifter tillgängliga om

- antal elever per nationalitet,
- antal lärare och undervisningsassistenter per nationalitet,
- antal elever per nationalitet som ingår i familjer till gemenskapsinstitutionernas tjänstemän, övriga personal eller ledamöter, samt antal elever utan familjeanknytning till EG/EU,

Jag begär att få sådan information, uppdelad per skola och efterlyser även information om förbindelserna mellan Europaskolornas administrativa strukturer och de nationella utbildningsdepartementen. Jag skulle dessutom vilja få information om vilken andel av eleverna från dessa skolor som fortsätter sina studier.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(12 april 1999)

Följande tabeller kommer att sändas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat: fördelningen per nationalitet av eleverna, fördelningen per nationalitet av lärare utsända av medlemsstaterna, totalt utfört arbete av de kursansvariga (detta arbete motsvarar 83 respektive 129 lärartjänster på heltid), andelen elever som under läsåret 1998/99 tillhör respektive inte tillhör familjer där någon familjemedlem arbetar inom gemenskaperna.

Europaskolorna är gemensamma för alla medlemsstaterna. Europaskolornas styrelse är ett mellanstatligt organ som bland annat består av medlemsstaternas ministrar för utbildning eller kulturella relationer med utlandet. Kommissionen blev medlem av denna styrelse genom avtalet av den 11 december 1957 mellan styrelsen och Europeiska kol- och stålgemenskapen.

Medlemsstaternas företrädare sitter också i den ekonomiska förvaltningskommittén samt i de pedagogiska kommittéerna för primär- och sekundärstadierna. Också dessa är mellanstatliga organ som förbereder besluten åt styrelsen. Två tillsynsorgan, ett för varje stadium, granskar skolornas pedagogiska kvalitet: studiernas uppläggning, utformningen av läroplaner, kvaliteten på undervisning och lärare. Tillsynsorganen består av skolinspektörer från medlemsstaterna. Varje år anordnar de examensprov för gymnasieutbildningen och ser till att rättningen av dessa är enhetlig.

Lärarna kommer från medlemsstaternas skolmyndigheter. Lönerna är de som gäller i respektive medlemsstat.

Det är svårt att veta hur stor andel av Europaskolornas elever som går vidare till högre utbildning och i så fall vart. Tack vare att eleverna får en europeisk studentexamen (baccalauréat européen) kan de studera vid alla universitet i gemenskapen. Eftersom undervisningen är uppdelad på elva språksektioner sprids eleverna mycket efter studentexamen. Vissa länder utanför gemenskapen erkänner också den europeiska studentexamen, t.ex. flera universitet i USA, vilket gör spridningen ännu större.

Kommissionens företrädare i Europaskolornas styrelse har emellertid uppmanat skolorna att göra en sådan undersökning. Uppgifter kommer snart att finnas tillgängliga.

(1999/C 341/186)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0572/99

från Rinaldo Bontempi (PSE) till kommissionen

(3 mars 1999)

Angående: Rätt till vatten för alla

Kommissionen har genom flera viktiga initiativ (Handlingsplan för grundvatten, ramdirektivet om vatten, Riktlinjer för samarbete i samband med utveckling av vattenresurser) erkänt den avgörande betydelsen av en hållbar och solidarisk vattenförvaltning.

Trots dessa initiativ och andra minst lika lovvärda som vidtagits på internationell nivå av UNDP, UNEP, Världsbanken, FAO, WHO och WMO är tillgången till dricksvatten för 1,5 miljarder människor en grundläggande individuell och kollektiv mänsklig rättighet som fortfarande inte respekteras.

Den senaste tidens privatisering av äganderätten till och tillhandahållandet av vatten, t.ex. i Förenade kungariket, grusar förhoppningarna om att rätten till vatten kommer att garanteras för alla om privatiseringstendenserna fortsatt får råda.

1. Vad avser kommissionen att göra, utöver de initiativ som redan har vidtagits, för att bidra till att rätten till vatten verkligen garanteras för hela världens befolkning?
2. Anser inte kommissionen att Europeiska unionen bör verka för ett internationellt initiativ "Vatten för alla"?

3. Anser inte kommissionen att det är nödvändigt att bemöta frågan om vatten — som är en grundförutsättning för liv och således i vid bemärkelse måste betraktas med utgångspunkt i de mänskliga rättigheterna — inom ramen för utvecklingssamarbetet och inför utsikterna att befolkningen år 2020 kommer att ha ökat med över 1 miljard människor i Afrika, Asien och Latinamerika, områden som redan i dag kännetecknas av vattenbrist?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(8 april 1999)

Tillgången till dricksvatten och vattenreningsanordningar tillhör de grundläggande behov hos de mest utsatta befolkningsgrupperna som måste tillgodoses för att fattigdomen skall kunna minskas och hälsotillståndet för dessa befolkningsgrupper förbättras. Inom ramen för gemenskapens utvecklingstöd tillhandahåller kommissionen de länder stöd som anger denna sektor som prioriterat område i sina program. Därtill kommer det stöd som ges till projekt som leds av de icke-statliga organisationerna. Det är av grundläggande betydelse för alla åtgärder som rör vattenförsörjning och vattenrening att stödmottagarna deltar i inrättandet och förvaltningen av de grundläggande serviceanordningarna.

Kommissionen har i samarbete med medlemsstaterna utarbetat institutionella, sociala och ekonomiska riktlinjer i "Towards sustainable water resources management: a strategic approach", vilken offentliggjordes i slutet av 1998 (1). Detta dokument, i vilket det fastställs ett strategiskt förhållningssätt till hållbar förvaltning av vattenresurserna, borde bidra till att förbättra kvalitén och samstämmigheten i insatserna, i synnerhet beträffande vattenförsörjningen och vattenreningen på landsbygden och i städerna, utan att förglömma städernas ytterområden, vilka ofta är de mest missgynnade på detta område.

Kommissionen driver även frågan om tillgång till vatten av tillräcklig kvalitet och i tillräcklig kvantitet i ett vidare europeiskt sammanhang. Ett protokoll om vatten och hälsa håller på att utarbetas inom ramen för Förenta nationernas och Europeiska gemenskapens (FN-EG) konvention om skydd och användning av gränsöverskridande vattendrag och internationella sjöar i nära samarbete med Världshälsoorganisationen (WHO)-Europa. Ett huvudtema i detta protokoll är dricksvattenrening och hantering av städernas avloppsvatten i syfte att garantera allmän tillgång på icke hälsovådligt dricksvatten. Kommissionen deltar i detta arbete tillsammans med såväl medlemsstaterna som länderna i Öst- och Centraleuropa. Protokollet kommer att läggas fram för undertecknande vid den kommande miljö- och hälsoministerkonferensen i London i juni 1999.

Tillsammans med medlemsstaterna spelar kommissionen även en framträdande roll i utvecklingen av en integrerad och hållbar vattenpolitik inom ramen för FN:s kommission för hållbar utveckling.

(1) ISBN 92-828-4454-4.

(1999/C 341/187)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0578/99 från Giuseppe Rauti (NI) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: FN-förtroendemandat till Italien i Albanien

Nedanstående information ges i syfte att kommissionen skall verka för att FN skall anförtro Italien ett förtroendemandat i Albanien.

1. Denna sorts åtgärd — som man tillgrepar under efterkrigstidens första årtionde och som har "ärvt" från Nationernas förbund från tiden efter första världskriget — har alltid gett positiva resultat, vilket det mandat visar som Italien gavs i Somalia på 50-talet. Med hjälp av detta kunde den inhemska somaliska förvaltningsstrukturen återuppyggas helt och den ekonomiska balansen och handelsbalansen med utlandet återupprättas.

2. De åtgärder som hittills har vidtagits har inte fört något positivt med sig. Italien har mellan 1991 och 1998 betalat nästan 2 000 miljarder lire till Albanien, men förhållandena i landet är idag inte bara värre än förut utan håller även på att "smitta av sig" på Apulien, den italienska region som ligger mitt över Albanien, genom tilltagande och okontrollerade flyktingströmmar och en omfattande insmuggling av droger, vapen av alla de slag och tusentals kvinnor — även mycket unga — som blir illa behandlade på olika sätt och som slutligen tvingas prostituera sig.

3. Till de 2 000 miljarder lire som Italien bidragit med skall läggas de inte mindre ansevärdiga summor som EU betalat ut och som, enligt Leonie van Bladels betänkande (A4-0041/99) som diskuterades i kammaren i Strasbourg den 11 februari 1999, uppgår till 1 500 miljarder lire för perioden 1991-1998. Utöver detta stöd kommer snart ett makroekonomiskt stöd på ytterligare 40 miljarder lire att beviljas.

Anser inte kommissionen att man, innan man fortsätter att ösa pengar i en bottenlös brunn, radikalt måste ändra politiken och tillvägagångssättet vad gäller Italiens och EU:s närvaro i Albanien?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(8 april 1999)

Det är inte kommissionens sak att ta initiativ ifråga om ett mandat över tredje land som FN skall dela ut till en stat som är medlem av Europeiska unionen. Det bör understrykas att Albanien tillhör Europa och är medlem av Europarådet sedan 1994. Kommissionen är för övrigt fullt medveten om att Albanien sedan krisen 1997 är mycket instabilt och att detta påverkar grannländerna och den italienska region som parlamentsledamoten nämner.

Det internationella samfundet, och i första hand gemenskapen (som har bistått med mer än 150 miljoner euro), har sedan slutet av 1997 stött Albanien genom ett övergripande biståndsprogram som har till syfte att stödja stabiliseringsprocessen och landets utveckling, i första hand genom särskilt stöd till polis, rättsväsende, tull och offentlig administration i allmänhet. Dessutom ges humanitärt bistånd, bland annat till flyktingarna från Kosovo. Den makroekonomiska situationen i landet har förbättrats märkbart under 1998. Kommissionen är övertygad om att det enda sättet att förbättra situationen i landet är att stärka staten och administrationen. En förstärkt internationell polisstyrka inom ramen för Väst-europeiska unionens uppdrag, stödd av den gemensamma åtgärd som gemenskapen antog den 9 mars 1999, kan också bidra till att skapa tryggare villkor och därmed underlätta stabiliseringen och den ekonomiska utvecklingen.

Det internationella samfundet kommer att fortsätta att spela en aktiv roll i stabiliseringsprocessen och landets utveckling. Detta visas av det politiska besöket från Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE), det informella rådgivande forumet Albanien vänner där OSSE och EU delar ordförandeskapet samt kommissionens och de internationella finansiella institutens samordning av givarna när det gäller vissa nyckelsektorer.

(1999/C 341/188)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0579/99

från José Barros Moura (PSE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Förhandlingar mellan EU och Schweiz

Kan kommissionen mot bakgrund av sitt svar av den 8 februari 1999 på min fråga E-4022/98 ⁽¹⁾ klargöra situationen kring de praktiska effekterna av undantaget för de arbetstagare som under övergångsperioden arbetat i andra medlemsstater utan att komma upp till den minsta anställningsperiod som krävs för att berättiga till arbetslöshetsunderstöd, med hänsyn till situationen för de många portugisiska arbetstagare som utför säsongarbete i Schweiz?

⁽¹⁾ EGT C 320, 6.11.1999, s. 109.

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(12 april 1999)

Utkastet till avtal med Schweiz om social trygghet för migrerande arbetstagare innebär i allmänhet att förordning (EEG) 1408/71 skall tillämpas fullt ut när det gäller medborgare i tredje land ⁽¹⁾ som arbetar i Schweiz. Ett särskilt undantag för arbetslöshetsersättning gäller tillfälligt. Detta undantag gäller personer som

har arbetat i Schweiz i mindre än ett år. I sådana fall sker ingen sammanläggning av anställningsperioder i andra medlemsstaterna när det gäller den intjänandeperiod som krävs för att en person skall ha rätt till schweiziska arbetslöshetsförmåner (f.n. sex månader). Detta undantag bör normalt inte gälla portugisiska säsongarbetare eftersom säsongarbetare enligt förordning 1408/71 inte är bosatta i anställningslandet och därför har rätt till arbetslöshetsförmåner i bosättningslandet (i detta fall Portugal).

Enligt detta avtal får säsongarbetare också möjlighet att bosätta sig i Schweiz, vilket innebär att de kan ansöka om schweiziska arbetslöshetsförmåner när den nationella kvalificeringsperioden har fullgjorts.

(¹) EGT C 6, 10.1.1998.

(1999/C 341/189)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0593/99
från Nuala Ahern (V) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Andra rapporten om genomförande i medlemsstaterna av direktiv 92/3/Euratom av den 3 februari 1992

Varför har kommissionen dröjt så länge, till den 22 december 1998, med att publicera Andra rapporten om genomförande i medlemsstaterna av direktiv 92/3/Euratom (¹) av den 3 februari 1992 om övervakning och kontroll av transport av radioaktivt avfall mellan medlemsstater samt till och från gemenskapen (KOM(98) 0778), som endast täcker 1994-1995? Vilka åtgärder vidtar man för att försäkra sig om att rapporten i framtiden publiceras snabbare?

(¹) EGT L 35, 12.2.1992, s. 24.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(8 april 1999)

Som framgår av svaret på frågeställarens skriftliga fråga E-371/98 (¹) hade fullständiga uppgifter från medlemsstaterna inte kommit in förrän i mitten av 1997. Därefter blev sammanställandet av rapporten försenat på grund av andra angelägna åligganden.

Kommissionen har börjat utarbeta den tredje rapporten som kommer att omfatta år 1996-1997. Den skall offentliggöras före utgången av 1999, och med arbetet bistår den rådgivande kommitté som inrättats i enlighet med artikel 19 i direktivet.

(¹) EGT C 304, 20.10.1998.

(1999/C 341/190)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0595/99
från Ian White (PSE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Transporter av levande djur

Enligt uppgifter i djurskyddsföreningen RSPCA:s tidskrift har Frankrike, Grekland, Italien och Portugal inte implementerat EU-direktivet (95/29/EG) (¹) om transport av levande djur. Hurdan är situationen och vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att säkerställa att Europeiska unionens lagar efterlevs till fullo?

(¹) EGT L 148, 30.6.1995, s. 52.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(8 april 1999)

Grekland, Italien och Portugal har anmält nationella åtgärder för genomförande av rådets direktiv 95/29/EG av den 29 juni 1995 om ändring av direktiv 91/628/EEG avseende djurskydd vid transport.

Frankrike har inte helt genomfört detta direktiv. På grund av detta faktum har kommissionen inte avbrutit det överträdelsesförfarande som inleddes i enlighet med artikel 169 i EG-fördraget mot Frankrike på grund av att Frankrike inte har anmält de nödvändiga åtgärderna för att genomföra direktivet.

(1999/C 341/191)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0602/99

från Patricia McKenna (V) till kommissionen

(4 mars 1999)

Angående: Undertecknande av avtal enligt artikel 101 i Euratomfördraget

Kan kommissionen förklara varför den i december undertecknade ett avtal med Kanada om nukleärt samarbete enligt artikel 101 i Euratomfördraget, utan att varken informera eller rådfråga Europaparlamentet, vilket strider mot det institutionella avtal som slutits i en skriftväxling mellan parlamentet och kommissionen om sådana viktiga Euratomavtal?

Kommer kommissionen nu att informera parlamentet om alla förhandlingar på det nukleära området som pågår eller förutses, även med IAEA och liknande organ? Kommer kommissionen i framtiden att rådfråga parlamentet på förhand om alla sådana avtal, och om inte, kan den nu motivera undantagen?

Svar från Sir Leon Brittan på kommissionens vägnar

(24 mars 1999)

Kommissionen gav ett preliminärt svar på de frågor som parlamentsledamoten nämner vid mötet i Europaparlamentets utskott för utrikes-, säkerhets- och försvarsfrågor den 23 februari 1999.

Kommissionen står nu i kontakt med parlamentet för att svara på och lösa de olika frågor som togs upp nyligen angående den skriftväxling som i juli 1998 ägde rum mellan kommissionens och Europaparlamentets ordförande och som rörde ingåendet av Euroatom-avtal (på grundval av artikel 101.2).

(1999/C 341/192)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0620/99

från Robin Teverson (ELDR) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Flygförbindelser

Regionala flygplatser möter ofta svårigheter då de söker rimliga avgångs- och ankomsttider vid större flygplatser eftersom de flesta storflygplatser föredrar större och mer lönsamma plan från andra storflygplatser. Detta förhindrar utbyggnaden av regionala flygplatser och ökar trycket på de större.

Har kommissionen några planer på att hjälpa regionala flygplatser och flygbolag, till exempel genom att införa obligatoriska minimikrav för storflygplatser att erbjuda rimliga avgångs- och ankomsttider till regionala flygplatser/flygbolag?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Neil Kinnock

(19 april 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på muntlig fråga nr H-159/99 ställd av Graham Watson under frågetiden vid parlamentets möte i mars 1999 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Parlamentsdebatter (mars 1999).

(1999/C 341/193)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0646/99

från Ian White (PSE) till kommissionen

(16 mars 1999)

Angående: Skatt på anställning av utländska medborgare

Är kommissionen medveten om att det inom den tyska teatervärlden finns en skatt på 20 procent som verkar tas ut vid anställning av en utländsk medborgare? Kan kommissionen bekräfta att det förhåller sig på detta sätt, och håller den med om att en sådan praxis därmed är diskriminerande gentemot andra EU-medborgare i Förbundsrepubliken Tyskland?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(19 april 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(1999/C 341/194)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0651/99

från Johannes Blokland (I-EDN) till kommissionen

(9 mars 1999)

Angående: Oegentligheter i samband med Open Christianitys Prins Maurits-skola i S:t Petersburg

1. Känner kommissionen till att myndigheterna i S:t Petersburg försöker stänga skolan "Open Christianity" i Ryssland?
2. Kan kommissionen bekräfta att de lokala myndigheterna inlett en skrämsekampanj mot ledningen för och eleverna vid denna skola? Vad är bakgrunden till att man handlat så?
3. Förekommer det några kontakter mellan EU och myndigheterna i S:t Petersburg? Förekommer det eller har det förekommit några kontakter mellan EU och de ledande krafterna bakom "Open Christianity"?
4. Är kommissionen beredd att inför ryska regeringen tillkännage sin oro över hur de lokala myndigheterna i S:t Petersburg uppträtt? Avser kommissionen meddela parlamentet hur den ryska regeringen reagerat?
5. Vilka medel anser sig kommissionen kunna begagna för att motverka att "Open Christianity" stängs?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(29 mars 1999)

Kommissionens delegation i Ryssland har följt utvecklingen kring Open Christianity-skolan i St Petersburg. Skolan har nyligen utrymmts, uppenbarligen på grund av problem med hyresavtalet för lokalerna, som innehåller tämligen vaga bestämmelser.

Den 11 februari 1999 framtogs skolan rätten att använda lokalerna av domstolen i St Petersburg. Beslutet har dock överklagats. Kommissionens delegation följer utgången av den juridiska processen.

(1999/C 341/195)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0653/99
från Mark Watts (PSE) till kommissionen

(9 mars 1999)

Angående: Sälkutar i Vita havet, Ryssland

Djurskyddsorganisationen International Fund for Animal Welfare (IFAW) har funnit belägg för att EU:s förbud mot import av skinn från sälungar inte respekteras (The Guardian, den 2 mars 1999). Vad ämnar kommissionen göra för att säkerställa att detta missförhållande undanröjs?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(8 april 1999)

Det bevis som åberopas av parlamentsledamoten har inget samband med efterlevnaden av gemenskapens förbud mot import av skinn från grönländssäl ("whitecoats") eftersom exporten uppenbarligen går till Norge som naturligtvis inte är bunden av den berörda lagstiftningen.

(1999/C 341/196)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0656/99
från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen

(26 mars 1999)

Angående: Stängning av Europaparlamentet vid boskapsuppfödarnas europeiska demonstration

Måndagen den 22 februari samlades boskapsuppfödare från hela Europa i Bryssel för att protestera mot mjölkkvoterna. I samband med denna demonstration lät generalsekreterare Julian Priestley meddela att Europaparlamentets kontor skulle hållas stängda, institutionernas verksamhet ligga nere och att hela Bryssel var att betrakta som en "belägrad stad" utan fungerande kollektivtrafik.

Boskapsuppfödarnas protester är ett legitimt demokratiskt uttryck av medborgare i Europeiska unionen, vilka dessutom representerar en viktig ekonomisk grupp. Den 10 februari avlöpte en liknande demonstration utan några incidenter i Strasbourg. Jag undrar därför:

1. Anser kommissionen att generalsekreterarens åtgärder var överdrivna och ett angrepp mot yttrandefriheten och EU-medborgarnas demonstrationsrätt?
2. Anser kommissionen att händelserna kan sägas utgöra ett försök att hämma debatten och den gemensamma diskussionen om boskapsuppfödarnas problem?
3. Anser kommissionen det lämpligt att kritisera beslutet?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Jacques Santer

(25 mars 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hennes skriftliga fråga E-605/99 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT C 325, 12.11.1999, s. 124.

(1999/C 341/197)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0676/99**från Angela Billingham (PSE) till kommissionen**

(9 mars 1999)

Angående: Restriktiva rutiner inom bilhandeln

I det senaste målet mot Volkswagen AB förklarades företaget skyldigt till brott mot EU:s konkurrenslagstiftning efter att det infört restriktioner för försäljning till slutkonsumenter från andra medlemsstater. Kan kommissionen – mot bakgrund av detta och av att prisskillnaderna på bilar i EU är stora och att det råder en uppåtgående trend för billigare grå import för direktförsäljning till kunderna genom bilförsäljare som verkar utanför de officiella försäljningsnätverken (huvudsakligen i Fjärran Östern) – överväga att tidigare än avtalat se över gruppundantaget för distribution, vilket annars inte skall göras förrän 2001?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(31 mars 1999)

Förordningen om gruppundantag för distribution av motorfordon (kommissionens förordning (EG) 1475/95 av den 28 juni 1995 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper försäljnings- och serviceavtal för motorfordon ⁽¹⁾), trädde i kraft den 1 juli 1995 och kommer att upphöra att gälla den 30 september 2002. Kommissionen hänvisar parlamentsledamoten till artikel 11 i förordningen, där det föreskrivs att kommissionen kommer att företa en regelbunden utvärdering av tillämpningen av denna förordning, särskilt vad avser de effekter som det undantagna distributionssystemet har på varorna i fråga mellan de olika medlemsstaterna och på servicekvaliteten till konsumenter.

Sedan 1993 har kommissionen följt upp prisskillnader på bilar inom gemenskapen i sin halvårsrapport om bilpriser ⁽²⁾. Denna publikation bygger på de rekommenderade detaljhandelspriser som tillverkarna skickar in till generaldirektoratet för konkurrens den 1 maj respektive den 1 november för sina bäst säljande modeller i hela gemenskapen. Det är sant att kommissionen har kommit fram till att det är stora prisskillnader mellan Förenade kungariket och andra medlemsstater, ett faktum som delvis har berott på att det brittiska pundet har varit starkt, snarare än på förändringar i de rekommenderade listpriserna.

En ökande jämförbarhet mellan priser, som främjas genom kommissionens regelbundna rapporter om bilpriser och införandet av euron, uppmuntrar kunderna i allt högre omfattning till att köpa sina fordon i de medlemsstater där priser och andra försäljningsvillkor är mest gynnsamma. Denna utveckling är viktiga marknadsrelaterade faktorer som bidrar till en bättre harmonisering av priser i gemenskapen. Kommissionen har inlett ytterligare initiativ (inofficiella förfaranden mot vissa biltillverkare, telefonrådgivning) i syfte att slå vakt om denna frihet för konsumenterna.

Enligt artikel 11 i förordningen är kommissionen skyldig att lägga fram en rapport om utvärderingen av förordningen före den 31 december 2000. Denna rapport, som kommer att börja förberedas under innevarande år, kommer att inbegripa kommissionens erfarenheter samt yttranden från organisationer och experter som företräder de olika berörda parterna, särskilt konsumentorganisationer. Det är kommissionens avsikt att genom detta förfarande se till att man kommer att ta vederbörlig hänsyn till alla de faktorer som har betydelse för tillämpningen av förordningen, innan man beslutar om en framtida rättslig ram för bilförsäljningsbranschen.

⁽¹⁾ EGT L 145, 29.6.1995.

⁽²⁾ Den senaste kan läsas i IP/99/60 av den 1 februari 1999.

(1999/C 341/198)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0695/99**från Christine Crawley (PSE) till kommissionen**

(9 mars 1999)

Angående: Rättsfall om pension för deltidsanställda

1995 förde det brittiska överhuset ett av 45 000 pågående rättsfall vid brittiska arbetsdomstolar till EG-domstolen för att få prövat det lagenliga i att deltidsanställda kan rikta retroaktiva krav på tidigare arbetsgivare för uteblivna pensionsrättigheter.

En del av de pensionärer som väntar på utfallet av denna prövning hinner gå bort innan deras rättsfall har avslutats. Skulle kommissionen därför kunna sätta tryck på EG-domstolen så att ett beslut kan nås inom den närmaste framtiden?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(1 april 1999)

Det ärende som är under avgörande vid EG-domstolen, och som parlamentsledamoten hänvisar till, visar sig vara mål C-78/98 Preston med flera, vilket slutligen inkom till domstolen i mars 1998. Förhandlingen i detta mål ägde rum den 23 mars 1999.

Detta mål gäller tillämpningen av artikel 119 i EG-fördraget såsom domstolen tolkade den i Barbermålet i sin dom av den 17 maj 1990 Barber ⁽¹⁾ och de domar med tolkningsbesked som sedan följde, särskilt domarna av den 28 september 1994 i målen C-57/93 Vroege ⁽²⁾ och C-128/93 Fisscher ⁽³⁾. Den brittiska domstolen har begärt att få ett förhandsavgörande från EG-domstolen om den reella räckvidden av de två domarna i fråga, dvs. rätten att ansluta sig till ett yrkesbaserat pensionssystem efter den 8 april 1976, som är det datum då domen avkunnades i Defrennemålet ⁽⁴⁾ för deltidssarbete av vilka majoriteten är kvinnor.

Kommissionen kan inte intervensera vid domstolen på det sätt som parlamentsledamoten begär.

⁽¹⁾ C-262/88, Rec. 1990, s. I-1889.

⁽²⁾ Rec. 1994, s. I-4541.

⁽³⁾ Rec. 1994, s. I-4583.

⁽⁴⁾ C-43/75, Rec. 1976, s. 455.

(1999/C 341/199)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0740/99

från Alessandro Danesin (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Italiens aktiva väljarkår

Den 25 juli 1998 gav det italienska parlamentet avslag på lagförslaget om möjlighet för italienska väljare att utöva sin rösträtt i parlamentsvalen utomlands.

Lagförslaget skulle genom en författningsändring möjliggöra poströstning vilket till exempel tillåts för spanska medborgare.

Diskussioner om rösträtt för italienare utomlands har förts i 30 år utan att frågan har kunnat lösas.

I dagarna har deputeradekammaren återupptagit behandlingen av lagförslaget som vid två tillfällen måste godkännas av parlamentet. Bestämmelserna är i själva verket uppdelade i två delar: I den första anförtros ordinarie lag med att fastställa lämpliga instrument för utövandet av rösträtten; i den andra fastställs de sätt på vilka rösträtten skall utövas.

1. Är kommissionen i stånd att vidta åtgärder i denna fråga för att en lösning skall kunna finnas på dessa förhållanden som strider mot de principer om demokrati som EU:s medlemsstater borde respektera?
2. Känner kommissionen till vilka medlemsstater som tillåter sina medborgare att poströsta?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Jacques Santer

(15 april 1999)

Det ligger utanför kommissionens behörighet att behandla denna fråga, som handläggs uteslutande av berörda nationella myndigheter.

(1999/C 341/200)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0743/99**från Yves Verwaerde (PPE) till kommissionen**

(9 mars 1999)

Angående: Icke-statliga organisationer som fått stöd inom ramen för EU:s externa politik

Kan kommissionen ange vilka villkor den fastställt för att välja ut de icke-statliga organisationer som inom ramen för EU:s externa politik, vars syfte är att främja utvecklingen av den demokratiska processen, erhåller gemenskapsstöd för att delta i observatörsuppdrag eller i utbildningssatsningar i samband med val?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(8 april 1999)

När kommissionen beviljar gemenskapsstöd till icke-statliga organisationer som deltar i övervakning eller utbildning i samband med val utgår den från sådana kriterier som har att göra med den berörda organisationens erfarenheter och yrkesmässighet samt de föreslagna åtgärdernas kvalitet.

Ett annat viktigt urvalskriterium beträffande icke-statliga organisationer som är inblandade i valövervakning är att de skall vara opartiska i valprocessen. Det är särskilt viktigt när stödet till valprocesser i tredje land sker i form av stödåtgärder för och utbildning av lokala icke-statliga organisationer i syfte att utveckla den egna kapaciteten i det land där valet äger rum. När gemenskapsstöd beviljas ges ibland företräde för partnerskap mellan en europeisk icke-statlig organisation och en lokal motsvarighet.

I synnerhet när det gäller mediabevakningen i samband med val väljer kommissionen ut sådana icke-statliga organisationer som har yrkeskapacitet, erfaren personal, kunskaper i arbetspråken och en effektiv arbetsmetod. När det gäller utbildning för valövervakning stöder kommissionen de insatser som görs av medlemsstaternas utbildningsanstalter, vilka har utvecklat en erkänd vetenskaplig verksamhet på området.

(1999/C 341/201)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0752/99**från Fernand Herman (PPE) till kommissionen**

(29 mars 1999)

Angående: Fri rörlighet i medlemsstaterna för förtidspensionerade personer

Enligt belgisk lag betraktas en förtidspensionerad belgare som en icke arbetssökande arbetslös och kan i egenskap härav inte lämna Belgien mer än 30 dagar per år trots att han varken är tvungen att stämpla eller att tacka ja till en anställning. Den enda förpliktelsen består i att sända ett kort till ONEM (det belgiska arbetsmarknadsorganet) där han ombeds uppge datum för den semester han tänker ta, fastän han oundvikligen är stadigvarande och definitivt ledig.

Denna absurda situation innebär ett allvarligt hinder för den fria rörligheten för personer inom medlemsstaternas territorium. Den strider mot fördragets anda och bokstav.

Jag vet att kommissionen är medveten om problemet och att den framlagt ett förslag till rådet som har till syfte att föra in de överenskomna bestämmelser som rör förtidspensionerades socialförsäkringsförmåner i det konkreta tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71 ⁽¹⁾. Rådet har hittills inte uppnått den enighet som krävs för att anta förslaget.

Kan kommissionen tala om för mig vad rådets ordförandeland har för avsikt att göra för att sätta fart på detta ärende som sitter fast sedan snart fem år?

⁽¹⁾ EGT L 149, 5.7.1971, s. 2.

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(19 april 1999)

Kommissionen skulle vilja fästa frågeställarens uppmärksamhet på att kommissionen faktiskt vid flera tillfällen har föreslagit att de sakområden som omfattas av rådets förordning (EEG) 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när arbetstagare, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen ⁽¹⁾ skall utvidgas till att också omfatta systemen för förtidspensionering. Kommissionen kan också bekräfta att rådet hittills inte har uppnått den enighet som krävs för att anta kommissionens förslag från 1996.

Kommissionen har emellertid nyligen antagit ett förslag för att förenkla och reformera förordning (EEG) 1408/71 ⁽²⁾. I detta förslag har ett nytt kapitel införts för att inbegripa och samordna systemen för förtidspensionering, i enlighet med innehållet i det tidigare förslaget från 1996. Det nya förslaget bör komma upp på rådets dagordning någon gång under år 1999.

Kommissionen håller samtidigt på att studera enskilda fall för att se om de principer som fastställs i EG-fördraget respekteras i de nationella lagstiftningarna på det sätt som dessa principer nyligen har tolkats av EG-domstolen ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EGT L 149, 5.7.1971, EGT C 169, 9.7.1980 och EGT C 62, 1.3.1996.

⁽²⁾ EGT C 38, 12.2.1999.

⁽³⁾ Dom av den 27 november 1997 i mål C-57/96, Meints, och dom av den 24 september 1998 i mål C-35/97, kommissionen mot Frankrike.

(1999/C 341/202)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0755/99

från Stephen Hughes (PSE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Firmor som splittrar fackföreningar

The Sunday Observer av den 17 januari 1999 avslöjade att amerikanska firmor som specialiserat sig på att splittra fackföreningar har etablerat sig i Storbritannien. The European Federation of Public Services Unions har kontaktat den ansvarige kommissionsledamoten och begärt att gemenskapsåtgärder skall vidtas på grundval av att det strider mot ILO:s normer och mot EG-fördraget att hindra anställda från att uppnå fackligt erkännande.

1. Övervakar kommissionen dessa företags verksamhet?
2. Kommer kommissionen att vidta åtgärder för att förbjuda dessa företags verksamhet i Europa?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(14 april 1999)

Kommissionen är medveten om de metoder som vissa amerikanska företag etablerade i Förenade kungariket uppges använda. Inom ramen för EU-lagstiftningen är fackföreningsrättigheter huvudsakligen en fråga för medlemsstaterna, eftersom föreningsrätt och strejkrätt enligt artikel 2.6 i avtalet om socialpolitik (artikel 137.6 i det nya fördraget) är undantagna från de sociala bestämmelserna i EG-fördraget.

Eftersom det är en fråga som faller inom medlemsstaternas ansvarsområde förbereder kommissionen inga åtgärder för att förbjuda de metoder som dessa företag uppges använda.

(1999/C 341/203)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0762/99
från Anna Karamanou (PSE) till kommissionen

(11 mars 1999)

Angående: Lika deltagande av kvinnor och män i beslutsfattande

Efter att ha konstaterat att det har gjorts små framsteg när det gäller att tillämpa rådets rekommendation av den 2 december 1996 om kvinnors och mäns lika deltagande i beslutsfattande vill jag fråga kommissionen vilka åtgärder den avser att vidta?

Genom vilka konkreta åtgärder avser kommissionen att stödja det underrepresenterade könet (kvinnorna), även med tanke på artikel 141 i Amsterdamfördraget (den konsoliderade versionen)?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(9 april 1999)

Kommissionen har vidtagit en rad olika åtgärder för att uppnå de mål som fastställs i den rådsrekommendation av den 2 december 1996 som parlamentsledamoten nämner.

Kommissionen har till exempel uppmontrat medlemsstaterna att vidta de åtgärder som krävs för att genomföra rådets rekommendation genom att anordna ett seminarium för högre statstjänstemän i maj 1998. Kommissionen har också gett sitt stöd till insatser som föreslagits av medlemsstaterna eller icke-statliga organisationer och som syftar till att främja en jämn fördelning mellan kvinnor och män i beslutsfattandet. Bland dessa kan nämnas en högnivåkonferens i april 1999 med de franska myndigheterna som värd och med deltagande av medlemsstaternas ministrar.

Kommissionen har slutligen i linje med rekommendationen begärt att medlemsstaterna före slutet av maj 1999 skall lämna in en rapport om de åtgärder som vidtagits för att genomföra rekommendationen. Med ledning av de inkomna svaren på det frågeformulär som skickades ut till medlemsstaterna utarbetar kommissionen sedan en rapport som skall överlämnas till parlamentet, rådet samt Ekonomiska och sociala kommittén före årets slut.

När det gäller tillämpningen av rekommendationen inom den egna administrationen har kommissionen sedan 1995 infört årliga mål för utnämningen av kvinnor till chefsbefattningar. Andelen kvinnor har sedan dess ökat markant, särskilt på direktörsnivå (19 kvinnliga direktörer i december 1998 jämfört med fyra i januari 1995) och på medelhög nivå (enhetschefer och rådgivare) (andelen kvinnor ökade här från 8,3 % till 11,4 % i A-kategorin och från 28,2 % till 38,7 % i LA-kategorin under samma period). Kvinnorna har i genomsnitt 13,3 % av chefsbefattningarna inom kommissionen.

Parlamentsledamoten hänvisas också till kommissionens svar på skriftlig fråga E-4089/98 från Freddy Blak ⁽¹⁾.

När det gäller artikel 141 i EG-fördraget i dess lydelse enligt Amsterdamfördraget undersöker kommissionen nu konsekvenserna av fördragets ikraftträdande och hur utvecklingen kan tänkas gestalta sig i framtiden.

⁽¹⁾ EGT C 297, 15.10.1999.

(1999/C 341/204)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0781/99
från Sören Wibe (PSE) till kommissionen

(22 mars 1999)

Angående: EU-bidrag till företagsflytt

För 20 miljoner svenska kronor i bidrag etablerade sig den amerikanska bilkomponentjätten Lear i Bengtsfors. Nu flyttar företaget en del av sin tillverkning till Portugal. Ca 75 miljoner kronor från EU och 75 miljoner kronor i skattelättnader från Portugal har hjälpt koncernen att fatta beslutet. Minst 350 personer, huvudsakligen sömmerskor, i Bengtsfors blir av med jobben. De anställda är rasande. Skall verkligen EU-bidrag gå till

att locka arbetsplatser från ett EU-land till ett annat? De svenska medborgarna är som bekant de största nettobetälarna till EU. Det gör det givetvis extra bittert att se när EU-bidrag används till att flytta arbetstillfällen från Sverige.

Vad kan kommissionen göra i detta konkreta fall? Vad kan kommissionen göra för att förhindra att liknande saker händer i framtiden?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Monika Wulf-Mathies

(16 april 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt samlade svar på de muntliga frågorna H-0274/99, H-0286/99 och H-0288/99 ställd av Inger Schörling, Jan Andersson och Yvonne Sandberg-Fries under frågetiden vid parlamentets möte i april 1999 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Parlamentsdebatter (april 1999).

(1999/C 341/205)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0783/99 från Ursula Schleicher (PPE) till kommissionen

(6 april 1999)

Angående: Samlares förvärv och innehav av vapen och ammunition

I direktiv 91/477/EEG ⁽¹⁾ regleras innehav och transport av skjutvapen i Europeiska unionen. Detta direktiv innehåller bestämmelser om tävlingsskyttars, jägares och handlares innehav, transport och förvärv av vapen och ammunition. Direktivet omfattar emellertid inte dem som äger skjutvapen som samlarföremål.

Samlarvapen har hittills förbehållits respektive nationell lagstiftning, som kraftigt skiljer sig åt mellan Europeiska unionens olika medlemsstater.

1. Delar kommissionen beskrivningen av detta sakförhållande?
2. Anser kommissionen det vara nödvändigt att ändra det befintliga direktivet eller att lägga fram ett nytt, särskilt direktiv om samlares förvärv och innehav av vapen och ammunition?
3. Om så är fallet, när kan man räkna med att ett nytt direktiv eller ändringar till det befintliga direktivet läggs fram?
4. Uppfattar kommissionen att den föga enhetliga nationella lagstiftningen i Europeiska unionens medlemsstater medför problem för vapen- och ammunitionssamlare?

⁽¹⁾ EGT L 256, 13.9.1991, s. 51.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(27 april 1999)

Kommissionen delar parlamentsledamotens bedömning enligt vilken samlareldvapen inte faller under tillämpningsområdet för rådets direktiv nr 91/477/EEG av den 18 juni 1991 om kontroll av förvärv och innehav av vapen. Förvärv och internationella transporter av sådana vapen regleras i nuläget följaktligen i medlemsstaternas lagstiftning, med förbehåll för tillämpningen av artiklarna 30 och 36 i EG-fördraget.

Kommissionen håller på att förbereda en enkät om tillämpningen av direktiv nr 91/477/EEG. Denna kommer inom kort att sändas ut till medlemsstaterna och till diverse berörda parter. På grundval av de erhållna svaren kommer kommissionen i slutet av 1999 att utarbeta en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av direktivet. I enlighet med artikel 17 i direktivet skall kommissionen undersöka om det är nödvändigt att föreslå förändringar av det rådande systemet. I detta sammanhang kommer frågan om förvärv och innehav av samlareldvapen att behandlas.

(1999/C 341/206)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0817/99**från Gerardo Fernández-Albor (PPE) till kommissionen**

(6 april 1999)

Angående: Gemenskapskampanj mot ungdomsalkoholism

Siffrorna över den ökade alkoholismen bland ungdomar är så talande att man måste betrakta frågan som mycket oroväckande. Statistiken visar att 3 procent av befolkningen i åldern mellan 15 och 30 år dagligen dricker för mycket. Under helgerna tredubblas denna siffra.

Europeiska unionen har tidigare genomfört mycket effektiva reklamkampanjer mot andra missbruk, såsom rökning. Det verkar nu finnas skäl att varna ungdomarna för att en för stor alkoholförbrukning är lika skadlig för hälsan som droger och annan okontrollerad konsumtion av beroendeframkallande medel.

Anser kommissionen att den borde föreslå för medlemsstaterna att man inleder en kampanj mot alkoholism bland ungdomar, i syfte att, förutom att uppmuntra ungdomar att inte använda alkohol, även främja avvänjning för ungdomar som är slavar under alkoholen samt förse dem med alternativa hobbyn och skapa en hälsofrämjande kultur som bidrar till att avskaffa den överdrivna tolerans som förekommer i dagen samhälle gentemot alkoholkonsumtion bland unga?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Kommissionen håller med parlamentsledamoten om att detta är en viktig fråga. Kommissionen ägnar frågan mycket stor uppmärksamhet i samband med skolorna som främjar folkhälsa, ett europeiskt nätverk som omfattar alla medlemsstater och inbegriper fler än 5 000 skolor.

Dessutom håller kommissionen på att förbereda ett förslag till rådets rekommendation om barns och ungdomars alkoholkonsumtion. I förslaget kommer särskild vikt att läggas vid att öka medvetenheten om alkoholhaltiga dryckers effekter på barn och ungdomar, att stärka adekvata hälsofrämjande insatser som inriktas på dessa åldersgrupper, samt att uppmana tillverkare och återförsäljare av alkoholhaltiga drycker att stärka lagenliga eller självreglerade kontroller av marknadsföring och försäljning av alkoholhaltiga produkter.

(1999/C 341/207)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0820/99**från Odile Leperre-Verrier (ARE) till kommissionen**

(6 april 1999)

Angående: Gynekologins framtid

Kan Europeiska kommissionen ange om den gynekologiska specialiteten, såsom den praktiseras i Frankrike, riskerar att försvinna på grund av harmonisering av medicinska specialiteter?

Bör man inte istället överväga att utvidga denna specialitet till att omfatta hela Europa med tanke på den stora betydelse den har för kvinnors hälsa?

Denna specialitet kompletterar obstetrikern, som med sin inriktning på förlossningar och kirurgi är mer teknisk och interventionistisk, och gör att man effektivt kan behandla områden som:

- preventivmedel,
- förebyggande av vissa cancerformer,
- veneriska sjukdomar,

samt bättre uppmärksamma kvinnornas problem

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(28 april 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga E-3227/96 från Baldarelli (¹).

(¹) EGT C 138, 5.5.1997.

(1999/C 341/208)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0852/99**från Graham Watson (ELDR) till kommissionen**

(26 mars 1999)

Angående: Ekonomisk bedömning av parallellimport

Är kommissionen nöjd med den undersökning av parallellimportens ekonomiska konsekvenser som utförts av NERA (National Economic Research Associates)?

Är kommissionen medveten om att NERA:s kontrakt med den europeiska organisationen för varumärkesinnehavare (European Brand Owners' Association) kan leda till intressekonflikter och kan kommissionen tänka sig att begära en andra undersökning?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(29 april 1999)

Kommissionen anser att NERA-utredningen är välgjord och att den utgör en synnerligen användbar grund för vidare behandling av frågan. Emellertid har vi fått reda på att vissa intressegrupper under utredningens gång av olika anledningar inte bereddes tillfälle att ge synpunkter på konsumtion av varumärkesrätt. Den 28 april 1999 anordnade vi en hearing för att alla berörda kretsar skulle få komma till tals i denna viktiga fråga.

Vidare anser kommissionen att utredningen innehåller en komplett analys av de olika aspekterna av konsumtion av varumärkesrätt. Det finns därför ingen anledning att tro att någon koppling mellan NERA-institutet och en viss intressegrupp har påverkat utredningens resultat. Det finns inga planer på att låta utföra en andra utredning.

(1999/C 341/209)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0879/99**från Antonios Trakatellis (PPE) till kommissionen**

(26 mars 1999)

Angående: Förekomst av asbest och krysotilasbest i skolor och möjlighet till finansiering av saneringsprojekt från den andra gemenskapsstödråden

Byggnadsmaterial av asbest (väggar, tak, etc.) i 18 statliga skolor i Thessaloniki är en allmän hälsorisk både för barnen och de anställda. Föräldrar och elever i skolorna har protesterat mot detta. Vid byggandet av dessa skolor användes asbestmaterial för att hantera de exceptionella behoven efter jordbävningen i Thessaloniki 1978 och sedan dess har den blivit kvar. Detta har lett till att asbestplattorna nu är utslitna och spruckna och sprider asbetsfibrer i omgivningen. Det är känt att exponering för krysotilasbest är mycket farligt för folkhälsan eftersom den förorsakar lungcancer och andra sjukdomar i andningsvägarna. Mot bakgrund av att de statliga myndigheterna förordar en renovering av skolorna om tio år och att Thessalonikis länsstyrelse anser att man

saknar medel om 2 miljarder drakmer för att betala skolor som redan byggts tillfrågas kommissionen:

1. Varför tillämpas inte gällande bestämmelser i direktiv 83/477/EEG ⁽¹⁾ ändrat av direktiv 91/382/EEG ⁽²⁾ som kräver att arbetstagare skall skyddas mot de risker som det innebär att exponeras för asbest, och direktiv 90/394/EEG ⁽³⁾ om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för carcinogener i arbetet? I detta direktiv ingår stränga skyddsbestämmelser och vidtagande av förebyggande åtgärder från arbetsgivarnas sida och det förväntas år 2001 ersättas med strängare skyddsbestämmelser och vidtagande av förebyggande åtgärder från arbetstagarna genom direktiv 98/24/EEG ⁽⁴⁾.
2. Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att skydda folkhälsan och undvika att elever, lärare och övrig personal i skolorna exponeras för asbest och krysotilasbest?
3. Har inte staten, som i det här fallet är arbetsgivare, något ansvar för att man inte tillämpar direktiven?
4. Kan man finansiera ersättandet av asbesten eller byggande av nya skolbyggnader genom de operativa programmen för utbildning och industri eller genom någon annan källa inom den andra gemenskapsstödraden, och varför har den grekiska regeringen än så länge inte begärt detta?
5. Varför har kommissionen ännu inte lagt fram något direktiv som förbjuder asbest och krysotilasbest då åtta medlemsstater redan har förbjudit det genom nationell lagstiftning?

⁽¹⁾ EGT L 263, 24.5.1983.

⁽²⁾ EGT L 206, 29.7.1991.

⁽³⁾ EGT L 196, 26.7.1990.

⁽⁴⁾ EGT L 131, 5.5.1998.

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Kommissionen är väl medveten om de hälsorisker som är förknippade med exponering för alla former av asbest, och anser således att allt bör göras för att minska dessa risker så långt som möjligt.

1. och 3. Gemenskapens direktiv om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för asbest (83/477/EEG ⁽¹⁾ ändrat genom 91/382/EEG och 90/394/EEG) har införlivats i grekisk rätt. Den grekiska myndighet som är ansvarig för ändamålsenlig kontroll och tillsyn är behörig i alla frågor om direktivens tillämpning, i enlighet med artikel 4.2 i direktiv 89/391/EEG ⁽²⁾.

2. På folkhälsoområdet kan gemenskapens insatser i enlighet med artikel 152 i EG-fördraget (tidigare artikel 129) antingen utformas som stimulansåtgärder, som dock inte får omfatta någon harmonisering av medlemsstaternas lagar eller andra författningar, inriktade på samarbete mellan medlemsstaterna och samordning av deras politik och program, eller som rådets rekommendationer i fråga om förebyggande av hälsoproblem samt hälsouppllysning och hälsoundervisning. Parlamentet och rådet har antagit program för hälsofrämjande, hälsouppllysning och hälsoundervisning, samt om sjukdomar orsakade av miljöföroreningar. Dessa program kan utnyttjas för utbyte av information om politik och spridning av erfarenheter och bra metoder i fråga om exponering för asbest samt praktiska åtgärder för att undanröja eller minska exponering av allmänheten.

4. Enligt uppgifter från de grekiska myndigheterna har inte asbest använts tidigare och används inte för närvarande vid uppförande av skolbyggnader i Grekland.

De grekiska myndigheterna uppger dock att mobila strukturer som innehöll asbest inköptes till följd av jordbävningen i Kalamata 1986 för att tillfälligt ersätta förstörda skolbyggnader. När de förstörda skolorna återuppbyggts överfördes dessa mobila strukturer till andra platser i Grekland där det rådde brist på skolbyggnader. Vissa av dessa mobila strukturer används än idag.

Uppförandet av nya skolbyggnader samfinansieras av Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) inom ramen för de tretton regionala operativa programmen och inom ramen för det operativa programmet "Utbildning och grundläggande yrkesutbildning" i den andra gemenskapsstödrumen för Grekland (1994-1999). Uppförandet av nya skolbyggnader för att ersätta de mobila strukturer som innehåller asbest kan samfinansieras av ERUF inom ramen för samma operativa program.

5. Ett förslag om förbud mot krysotilasbest, med vissa mindre undantag och övergångsregler, kommer att behandlas av medlemsstaterna vid ett möte i kommittén för anpassning till den tekniska utvecklingen den 4 maj 1999. Om förslaget får tillräckligt stöd, och sedan antas av kommissionen, kommer användning av krysotilasbest att förbjudas i hela gemenskapen den 1 januari 2005. Detta förslag innebär dock i sig inte något förbud mot användning av byggnader som redan innehåller asbest, och inte heller något krav på asbestsanering av befintliga byggnader.

(¹) EGT L 263, 24.9.1983.

(²) EGT L 183, 29.6.1989.

(1999/C 341/210)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0899/99

från **Cristiana Muscardini (NI)** till kommissionen

(8 april 1999)

Angående: Fri rörlighet för idrottstränare

I sitt svar på den skriftliga frågan E-3856/98 (¹) skriver kommissionen att Italien liksom alla andra medlemsstater skall ha anpassat sin lagstiftning till direktiv 89/48/EEG (²) och 92/51/EEG (³) och att kommissionen hittills inte behövt hantera några problem i samband med erkännande av idrottstränares examensbevis i Italien.

1. Har kommissionen aldrig nuddat vid tanken att den kanske aldrig behövt hantera några problem i denna fråga därför att direktiv 92/51/EEG – som utan undantag reglerar idrottstränares kvalifikationer – aldrig tillämpats?

2. Skulle kommissionen, för att undanröja alla tvivel, kunna ange i vilken italiensk lagtext direktivet ifråga införlivas och/eller genomförs?

(¹) EGT C 207, 21.7.1999, s. 136.

(²) EGT L 19, 24.1.1989, s. 16.

(³) EGT L 209, 24.7.1992, s. 25.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(4 maj 1999)

Parlamentsledamoten tar upp överföringen av direktiv 89/48/EEG och 92/51/EG i Italien. Genom rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 infördes en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier. Därefter har detta direktiv kompletterats av rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning. Det sistnämnda direktivet omfattar examina som inte täcks av direktiv 89/48/EEG.

Såsom angavs i svaret på frågeställarens skriftliga fråga E-3856/98 faller utbildning som idrottstränare med vissa undantag under direktiv 92/51/EEG. Direktiv 92/51/EEG har överförts till italiensk lag genom regeringsförordning nr 319 av den 2 maj 1994. Denna regeringsförordning har ett mycket allmänt tillämpningsområde. Det är inte begränsat till ett visst yrkesområde. Avsikten är att lagen skall tillämpas på alla yrken som regleras av direktiv 92/51/EEG. Det faktum att ett yrke inte uttryckligen nämns innebär inte att det inte omfattas av direktivets tillämpningsområde. De yrken inom sportens område som är reglerade omfattas alltså av denna förordning.

Det är viktigt att påminna om att direktiv 92/51/EEG endast gäller reglerade yrken. Om en medlemsstat alltså väljer att inte reglera ett visst yrke gäller inte direktivet, eftersom en person inte enligt lag måste ha en examen för att få utöva yrket. Det finns alltså inga lagliga hinder mot att utöva yrket.

Kommissionen bekräftar även att vi inte har underrättats om några problem i samband med erkännande av examen som idrottstränare i Italien. Inget klagomål har lämnats in i ärendet. Sådana klagomål skulle kunna gälla både att Italien underlåtit att överföra direktivet och att landet brustit i tillämpningen av de nationella överförandeåtgärderna, dvs. i detta fall regeringsförordningen av den 2 maj 1994.

Slutligen, kommissionen kan inte tvinga Italien att vidta särskilda åtgärder för att reglera detta yrke, vilket framhållits redan tidigare. Enligt subsidiaritetsprincipen är medlemsstaterna ensamt ansvariga för lagstiftning om yrken. Detta gör att kommissionen inte har befogenhet att ingripa i fråga om hur Italien reglerar idrottstränaryrket inom landets egna gränser. Italien kan även välja att inte reglera ett visst yrke. Det ankommer på de italienska myndigheterna att införa en ordning för erkännande av examensbevis och avskaffa alla åtgärder som skulle kunna anses som diskriminerande. Såsom redan har påpekats, verkar det dock inte finnas några särskilda problem i detta avseende.

(1999/C 341/211)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0905/99

från Phillip Whitehead (PSE) till kommissionen

(8 april 1999)

Angående: EU:s rekommendation om eldsäkerhet

Kommer kommissionen att ge ut en förteckning över de svar som kommit in från de enskilda medlemsstaterna på det frågeformulär som skickades ut av det franska företaget Ceten-Apave beträffande tillämpningen av EU:s rekommendation om eldsäkerhet från 1986? Vilka åtgärder har vidtagits mot länder som inte besvarade undersökningen?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(29 april 1999)

Eftersom parlamentsledamoten upprepade gånger visat sitt intresse för undersökningen om brandsäkerhet på hotell som genomfördes 1996, och begärt detaljerad information såväl om de uppgifter som insamlats som om den metod som använts, översänder kommissionen ett exemplar av denna undersökning direkt till honom.

Det företag som genomförde undersökningen skickade ut cirka 20 000 frågeformulär till hotelldirektörer i hela Europa. Detta skedde inom ramen för ett frivilligt arbete i syfte att komplettera analysen av tillämpliga föreskrifter i varje medlemsstat. Följaktligen hade kommissionen inte någon rättslig grund för att vidta åtgärder mot de medlemsstater där den information som lämnats inte motsvarade förväntningarna.

(1999/C 341/212)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0994/99

från Patricia McKenna (V) till kommissionen

(20 april 1999)

Angående: Ansvar för brandskydd i Europeiska kommissionen

Skulle kommissionen vilja vara snäll och ge fullständiga och detaljerade upplysningar om vilken/vilka avdelningar som har ansvaret för brandskyddsfrågor i Europeiska unionen.

Om de är flera än en, skulle kommissionen då vilja förklara varför ett för säkerheten så viktigt område inte bara lider av bristfällig lagstiftning på europeisk nivå utan också av kommissionen behandlas på ett till synes oansvarigt och ologiskt sätt, som om de europeiska medborgarnas liv var av föga betydelse.

(1999/C 341/213)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0995/99
från Patricia McKenna (V) till kommissionen

(20 april 1999)

Angående: Harmonisering av brandskyddsbestämmelserna i Europeiska unionen

När kommer kommissionen att lägga fram ett brandskyddsdirektiv för att garantera de europeiska medborgarnas säkerhet då de bor på hotell, i lägenhet eller i annat liknande boende?

Är det inte synnerligen brådskande nu att föreslå en sådan lagstiftning?

Tycker inte kommissionen att det är pinsamt för den som institution, och för EU som helhet, att det inte redan finns sådana grundläggande bestämmelser?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0994/99 och E-0995/99
ingivna av Jacques Santer för kommissionen

(30 april 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga E-0854/98 från Lyndon Harrison ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT C 13, 18.1.1999, s. 10.